

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Falling
for my **BOSS**

AN AGE GAP, SURPRISE PREGNANCY ROMANCE

NATASHA L. BLACK

Unesix PDFKitapAsiri - <https://www.unesix.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

PATRONUMA AŞIK OLMAK

YAŐ FARKI, SÜRPRIZ HAMİLELİK
ROMANTİZMİ

NATASHA L. BLACK

Telif hakkı© 2024 by Natasha L. Black

Tüm hakları saklıdır.

Aşağıdaki hikaye olgun temalar, sert bir dil ve cinsel durumlar içermektedir.
Olgun okuyucular için hazırlanmıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

CONTENTS

[Giriş Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Sonsöz](#)

[Dağ Adamı Kötü Çocuk \(Örnek\)](#)

[Yazardan Bir Not Natasha L.](#)

[Black'in Kitapları Natasha L.](#)

[Black ile bağlantı kurun](#)

INTRODUCTION

**Beni bulmalarına izin veremem.
Asla yaklaşma. Asla iz bırakma.**

**Sonra Derek -yeni patronum- bana kalacak bir yer, saklanacak bir
yer teklif etti.**

**Ona neden kaçtığımı söylemek istiyorum ama gerçek ikimizi de
mahvedebilir.**

**Geçmişim beni , Derek gitmeme izin vermeyi reddediyor.
Kıvılcımlar , sırlar çözölüyor ve ayrılmak imkânsız geliyor.**

**Ama geçmişim her şeyi yok edebilecekken nasıl kalabilirim?
Özellikle de hamilelik testim pozitif çıktığına göre... Ve ilk kez,
uğruna savaşmaya değer bir gelecek görebiliyorum.**

DEREK

S Günler genellikle haftanın en kolay günleriydi. Restoranda her zaman bir brunch servisi olsa , saat ikide her şey bitmişti ve bıçaklarımı topladım, rahat kıyafetlerimi giydim ve Ally'yi kardeşim Noah ve küçük bebekleri Bella ile paylaştığı eve geri götürdüm. Eğer Noah ve Bella zaten restoranda takılmıyorlardı.

Günün geri kalanı bizim, King kardeşler ve büyüyen ailelerimiz içindi. Noah şef yardımcıyla nişanlıydı, Kane şarap yetkililerinden biriyle birlikteydi ve ondan bir bebeği vardı ve Alex de Camilla adında tatlı bir kadınla yuva kurmaya başlamıştı. Geriye işimizin fiili CEO'su Cameron ve şef olan ben kalıyorduk.

İçimde, aramızdan en son benim düşeceğime dair bir his vardı. Cameron rakamlara kafayı takarak etkileyici bir zaman geçirse de, en azından düzenli olarak dışarıdaydı. Ben ise önemli insanları, bize yardım eden dostlarımızı gördüğüm ve kesinlikle başka kimseyi görmediğim küçük mutfak odamı tercih ediyordum. Böylesi hoşuma gidiyordu.

Yalnız biri değildim, hiç de öyle değildim. Sadece hayattan ne biliyordum ve bu da yemek pişirmekti. Acele etmenin verdiği adrenalini, yeni ve benzersiz yemekler yapmanın verdiği yaratıcılığı, Ally gibi saygın meslektaşlarımla işbirliği yapmayı ve aile imparatorluğunun bir parçası olarak işimi yapmanın verdiği memnuniyeti seviyordum. Tüm bunlarla birlikte, sık sık karizmatik ve dışa dönük olduğum söylense de başka insanlara ihtiyaç duymadım. Öyle olmak için zorlamadım.

Haftada kendime zaman ayırabildiğim birkaç günden birinde, günün geri kalanının tamamını kaplayan büyük bir aile buluşmasının beni rahatsız etmemesinin bir nedeni de buydu. Bir bara gidecek değildim, özellikle de Pazar gecesi. Zamanımı ailemle, onların hanımlarıyla ve çocuklarıyla geçirmeyi tercih ederdim.

Bu özel Pazar günü, oturma odasında bir oyun oynanıyordu ve kendimiz yemek pişirmek yerine sipariş vermeyi tercih etmiştik. Çoğu zaman Noah yemek pişirirdi, genellikle ızgarada, ancak Ally neredeyse her zaman katkıda bulunurdu. Çoğu zaman kendime rağmen kendimi mutfakta bulurdum.

Ama pizza siparişi verdiğim için bunu yapma şansım yoktu. Fazladan pizza baharatı ve kırmızı pul biber bulmak dışında. Onları da akşam teslimat geldiğinde Ally'nin ikram olarak koyduğu cipsleri atıştırmak için hazır bulunduruyordum. Kapıyı açtığımdan beri biralar akmaya başlamıştı ve Noah bir tanesini yüzüme tuttu. En sevdiğimiz bira fabrikalarından birinin geleneksel mevsimlik birasıydı. Ally ve Danica iki kanepeye oturduklarında üçüncü ya da dördüncü biramı içiyordum. Hemen bir şeyler olduğunu anladım.

"Olamaz," dedim, ayağa kalkmaya başladım. Ally beni tekrar koltuğa itti ve iki kız yarı yoldan bana doğru döndüler.

"Otur, sik kafalı," dedi Ally. Bunun tam bir lakap sayılıp sayılmayacağından emin değildim ama mutfakta benim için kullandığı en yaygın isimdi ve zaman zaman normal hayata da taşıyordu. Üzüm bağı restoranının çift kanatlı kapısının dışında bir hanımefendi olabilirdi ama içeride erkeklerden biriydi. Hatta erkekti. Alev ve kızartma yağının ortasında gündelik kabalık konusunda benimle yarıştırdı.

"Neden?" Aralarına bakarak sordum. "Ben şimdi ne yaptım?"

"Mesele senin ne yaptığın değil," dedi Danica. "Sorun yapmadıkların."

," dedim biramı devirerek. "Ama bir biraya daha ihtiyacım var. Hemen döneceğim, söz veriyorum."

"Hayır," dedi Ally. "İşimiz bitene kadar başka bira yok."

"Kahretsin," diye mırıldandım.

"Ne zaman düzenli bir kız bulacaksın?" Danica sordu. "Artık gençleşmiyorsun, biliyorsun."

"Teşekkürler," dedim. "Otuz iki yağındaki bir kız kurusunun yağılı olduğunu düşünmüyorum ama biraz geride kaldığımı kabul edebilirim. Kane ve Noah ilkbahar tavukları gibi değiller."

"Ama insanları buldular. Bizi," dedi Ally. "Sen bir insanı hak ediyorsun, Derek. Mutfaktan ve bu Pazar yemeklerinden başka bir şeye sahip olmak güzel olmaz mıydı?"

"Nedir bu?" diye sordum. "Beni bir tarikata mı sokmaya çalışıyorsun?" "Bizden biri, bizden biri," diye şaka yaptı Danica. Bu beni güldürdü.

"Cidden," dedi Ally. "Bu üzücü, dostum. Seni sürekli yalnız başına dolaşırken izliyoruz ve bu bizi üzüyor."

"Aşk hayatımın olmayışı canını için çok üzgünüm," dedim. "Bu arada ben iyiyim. Sadece ciddi şeyler yapmıyorum."

Danica, "Bu durum kardeşlerin gibi büyümediğin konusunda sana pek yardımcı olmuyor," dedi. "Sana birini ayarlayabiliriz."

"Oh, Yüce Tanrım."

"ama, eğlenceli olur," dedi Ally. "Hayır," dedim sertçe.

Danica, "Ama bir kız var," diye söze başladı.

"Hayır dedim," dedim tekrar. "Ben seçiciyim, tamam mı? Birini bulurum. Ya da bulamam. Bu da sorun değil. Şimdi birami alabilir miyim?"

"Peki," dedi Ally. "Ama bir yıl içinde bir kız arkadaşın olmazsa, sana Bayan Grober'ı ayarlayacağım."

"Bayan Grober, bankadaki seksen yağındaki kadın mı?" Ben sordum.

"İşte o," dedi Danica. "Para yatırmak için geldiğinde senin çok sevimli olduğunu düşünüyor."

"Herkesin sevimli olduğunu düşünüyor," dedim ayağa kalkarak. "Şimdi izin verirsiniz. Bu konuşmayı unutmama yardımcı olması için içmem gereken bir alkol var."

Aradan bir süre geçti ve pizzanın gelmesini beklerken bu alışverişi büyük ölçüde unutmuştum. Mutfığa gittim ve kapı çaldı. Danica kucağında bir bebekle meşguldü, kardeşlerimin çoğu dışarıdaydı ve küçük çocuklar evin içinde ve dışında birbirlerini kovalıyorlardı. Çılgınlıktı ve kapıya doğru ilerliyordum, eğer henüz ödemedilerse ödemek için cüzdanımı çıkarıyordum ki Ally önüme atladı ve kapıyı açtı.

İlk başta Ally'nin pizzacı kızı nasıl olup da ona sarılmak isteyecek kadar iyi tanıdığı konusunda kafam iyice karışmıştı. Sonra vücudu saran bir tayt ve giyenin üşüdüğünü belli eden oldukça şeffaf bir tişört giydiğini fark ettim.

"Jessica!" Ally haykırdı. "çok sevindim. İçeri gelsene."

Aşağı yukarı benim yaşlarımda, belki biraz daha yaşlı bir kadın Ally ile birlikte içeri girdi. David Bowie'nin bir klibindeki figüran gibi görünmesini sağlayan ışıltılı bir makyaj yapmıştı ve saçları düz ve aşağıdaydı. Bu kıyafeti ve görünüşü bir araya getirmek için epey zaman harcamış gibi görünüyordu ve nereye gittiğini anlamam yaklaşık üç saniye sürdü. İçeri girer girmez hem onun hem de Ally'nin bana doğru yönelmesi de işe yaradı.

"Siktir," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Derek, bu Jessica," dedi Ally. "Et tedarikçisinden arkadaşım. Jessica, bu da Derek."

"Senin hakkında çok şey duydum," dedi Jessica. "Sanki seni şimdiden tanıyor gibiyim."

"Vay, bu..." Başladım, gerçekten sahip olduğum fikri karnımın derinliklerine itmeye çalışırken durakladım ve yutkundum. "Harika."

Samimiyetsiz bir gülümseme takındım ama bu niyetim hem Jessica hem de Ally tarafından ya görmezden gelindi ya da fark edilmedi; Jessica hemen topuklarının üzerinde döndü ve bir kadeh şarabını kapıldığı gibi oturma odasına geri döndü. Çok kısa bir süre Noah ve Danica'nın bizi görmek için kafalarını uzattıklarını gördüm.

sonra da uçup gittiler. O gece internette bulabildiğim lanetlerle hepsini lanetlemek için aklıma bir not aldım. Onlara mide-bağırsak sorunları veren bir şey ya da onun gibi bir şey. Rahatsızlığı hissetmelerini sağlayacak bir şey.

"Demek şefsin," dedi Jessica, bir şişe şarap ve bir kadehle kendine yardım ederken. "Bir şefin hayatı çok ilginç. Çok geç saatlere kadar süren geceler."

"Heh, evet," dedim. "Gece geç saatlere kadar. Bazen sabahları da erken. Bilirsin işte. İş işte."

Telaşlanmıştım. Tam olarak kız yüzünden değil. Kadınlarla aram iyiydi ve zaten o da tam olarak benim tipim değildi. Beni rahatsız eden durum buydu. Ailem bilerek başka bir odada kalırken beni paketleyip bu gece eve götüreceğini düşünen bu kadın tarafından köşeye sıkıştırılmak beni sinirlendirmişti. Bir yandan harika bir eşek şakasıydı, Ally'ye hakkını vermeliydim ama diğer yandan da kadının suratını ızgara peynirli sandviç gibi sıcak bir tavaya sokmak istiyordum.

Yavaşça, beni oturma odasına kadar takip etmesi için onu yönlendirdim, nazikçe ona görüldüğü kadar ilgilenmediğime dair sinyaller verdim, ama hepsini almıyordu. Çıkabildiğim her yerden çıktım, pizzayı getirdim, tabakları dağıttım, genel olarak biraz ev sahibi oldum. Pizza olduğu için, resmi yemek odası yemeğinden vazgeçtik ki bu bir nimetti. Bu, hareket halinde kalabileceğim ve Jessica'dan mümkün olduğunca uzak durabileceğim anlamına geliyordu.

Gecenin bir yerinde başka bir arkadaşı da . Daha uzun boylu, daha gangster bir kadındı ve çekici olmasına rağmen evleneceği kişiyi tanımaktan parmağına yüzük takmakla ilgilenen biri gibi görünüyordu. Cam'i köşeye sıkıştırmıştı ve onun yüzünde de benimle aynı ifade vardı.

Sonunda, yemekten sonra, dışarı çıkıp çöpü çıkaran Noah'ya katılma fırsatı buldum. O çoktan verandanın merdivenlerinden inmişti, ben de peşinden koştum.

"Noah," diye başladım.

Beni görmezden gelmeye çalışarak, "Hey, dostum, hadi içeri dönelim," dedi.

"Hayır, bekle. Bir saniye konuşmamız gerek."

"Üzgünüm dostum, Ally bekliyor." Beni atlatmaya çalıştı ama ben bir kolumu kaldırıp merdivenlerden çıkmasına engel oldum.

"Oraya çıkmadan önce senden bir iyilik isteyeceğim,"

dedim. "Elbette." Durdu, belli ki bundan hoşnut değildi.

"Lütfen, lütfen karına söyle, kadınları önümden geçirmeyi bıraksın," dedim. "Eminim Cameron da fırsatı olsa aynı şeyi söylerdi. Ama en azından benimle, her gün onunla çalışmak zorundayım, bu yüzden onu kıyma makinesinden geçirip bir ragu haline getirmek zorunda kalsaydım gerçekten berbat olurdu."

"Pekâlâ Hannibal," diye şaka yaptı Noah. "Seni anlıyorum. Bu arada bu benim fikrim değildi. Ama seni anlıyorum."

"Teşekkür ."

"Ona söyleyeceğimden emin olabilirsin," dedi Noah ve merdivenlerden yukarı çıktı.

İç çekerek tekrar yukarı çıktım ve gecenin geri kalanında yoluma devam etmeye hazırlandım.

JODI

S Bir şey bana o sabah erkenden kiraladığım odadan ayrılmamı söyledi. İşime olan bağlılığımdan değildi. Kahvaltı yaptığım yer Neredeyse şehre gelir gelmez bir başvuruda bulunmak hayallerimdeki kariyer değildi. Ama bu da bir şeydi. Cebimde para olduğu ve biraz daha uzun süre ayakta kalabileceğim anlamına geliyordu.

Ta ki korkup devam etmek zorunda kalana kadar.

Kendimi ne tür bir işte bulursam bulayım başımı öne eğmemek ve sıkı çalışmak için elimden geleni yaptım. Ve bu oldukça farklı şeylerdi. Bir sürü garsonluk vardı. Kasaların arkasında durmak. Hatta birkaç kez paspas ve süpürgeyle uğraştım. Elimden ne gelirse yaptım. Beni işe aldıklarında çok fazla soru sormadıkları ve orada çalıştığım süre boyunca radarın altında kalabildiğim sürece önemli değildi. Ne kadar sürerse sürsün.

Bu, yataktan kalktığımda parlak gözlü ve gür kuyruklu olduğum, bir başka muhteşem sabah için lokantaya girmeye hazır olduğum anlamına gelmiyordu. İyi uyumak çok sık yaptığım bir şey değildi, bu yüzden sabahlar genellikle yeterince geç gelmiyordu ve nadiren yeterince erken ön kapıdan çıkıyordum. Çoğu zaman vardiyamın başlangıcını geçiriyor, patronumun dikkatini çekmemek ve muhtemelen pozisyonumu riske atmamak için bunu yapıyordum.

Ve bazen biraz yetersiz kalıyordum. Patronum kötü bir adam değildi, ama arka kapıdan koşarak girmemden ve telin altından girme umuduyla zaman saatine doğru hamle yapmamdan kesinlikle hoşlanmıyordu. Özellikle de arka kapıdan içeri süzülmemden hiç hoşlanmazdı.

O fırsat penceresi çoktan geçmişti ve ben sadece çok fazla kargaşaya neden olmadan bunu yapmaya çalışıyordum.

O gün beni yataktan kaldıran şeyin bir kısmı bu olabilirdi. Ama sanki başka bir şey beni sabah rutinime doğru sürüklüyor ve dişlerimi bile fırçalamadan önce beni kapıdan içeri itiyordu.

Genelde batıl inançlardan yana olan biri değildim. Daha çok burada ve şimdi, görebildiğim ve hissedebildiğim şeylerle ilgilenirdim. Ancak bazen Evren'in ihtiyaç duyduğunda beni dürtmek için orada olup olmadığını merak etmekten kendimi alamazdım.

Belki de o kadar şiirsel bir şey değildi. Belki de o köşeyi döndüğümde bir adamın iki bina arasındaki ara sokaktan koşarak çıkıp karşımda yürüyen kadın ve çocuğunun üzerine çullandığını gördüğümde doğru zamanda doğru yerde olmamın bir sonucuydu.

Kadın şaşkınlıkla bir çığlık attı ve adam kadının çantasını kaptı. Kadın çantaya yapıştı, çekiştirerek ondan uzak tutmaya çalıştı. Adam geri çekildi ve kadının kafasının yan tarafına bir yumruk indirdi, küçük kızı bağırdı ve annesine yardım etmek için öne doğru sıçradı. Bu durum adamı daha da çileden çıkarmışa benziyordu ve çocuğu kenara iterek kaldırıma yuvarlanmasına neden oldu.

Gördüklerime inanmakta güçlük çekiyordum. Bir kadın açık alanda soyuluyordu. Pazartesi sabahı saat dokuz bile değildi ve bu olay halka açık bir caddede, kaldırımda gerçekleşiyordu. Hem mide bulandırıcı hem de çileden çıkarıcıydı.

Ayrıca bu olaya sadece ben şahit oluyordum. Etrafta başka kimse yoktu ve kadın daha fazla mücadele ederken ve küçük çocuk betonun üzerinde ağırlarken, yardım çağırmaya çalışacak zaman yoktu. Tek bir seçeneğim vardı, o da müdahale etmektir.

"Hey," diye bağırarak soyguncunun dikkatini caddenin karşısına geçmeme yetecek kadar çalıştım.

Bu aptalcaydı. İnanılmaz derecede aptalcaydı. Şimdi kaçınılmaz olarak bunun gerektireceği polis raporundan adımları nasıl uzak tutacağımı bulmam gerekecekti.

Özellikle de soyguncuyu omuzlarından yakaladıktan ve dizimi kasıklarına sapladıktan sonra.

Adam hala inerken ve ayaklarımızın dibinde yerde ileri geri yuvarlanırken kadın "Teşekkür ," diye bağırdı. "Çok teşekkür ederim."

"İyi misin?"

"Evet," dedi. "Sanırım öyle."

"Peki ya o?" Şimdi kucağında olan yürümeye başlayan çocuğa baktım. "Oldukça sert bir düşüş gibi görünüyordu."

Onu başının yanından öptü ve saçlarını terli alnından geriye doğru düzeltti. Şimdi daha sakindi ve meraklı gözlerle bana bakıyordu.

"Bence o iyi. Değil mi bebeğim?" Onu daha da yaklaştırdı. "Sadece onu korkuttu. Ama çok daha kötüsü de olabilirdi. Cidden, çok teşekkür ederim."

O anda, polisle uğraşmak zorunda kalmamak için bir kanunsuz gibi kaçıp gitmek istedim. Ama buna fırsatım olmadı. Ondan bir adım bile uzaklaşmadan iki polis arabası kaldırıma yanaştı. Her an dayak yiyecekmişiz gibi görünüyordu ve ben kadını hala eğilimli olan soyguncudan uzaklaştırdım, böylece memurlar hemen tutuklamaya başlayabileceklerdi.

Bir memur uzanıp adamı yerden kaldırırken, bir diğeri yanımıza geldi.

"Biri bana burada ne olduğunu anlatabilir mi?" diye sordu.

"Kızım ile birlikte yürüyüşe çıkmıştık. Yapacak birkaç işimiz vardı. Ara sokaktaki adamı fark etmedim bile ve aniden üzerime yürüdü. Beni yakaladı ve çantamı elimden almaya çalıştı. Çantamı ona vermeyince bana vurdu. Sonra da küçük kızımı itti."

Bunu söylerken boğazı düğümlendi. Az önce yaşadıklarının kızının yaşadıkları kadar umurunda olmadığı belliydi. Duygularını görebiliyordum.

Ben de memurun dikkatini üzerime çekmek ve kadını rahatlatmak için hafifçe öne çıktım.

"Sokağın karşısından neler olup bittiğini gördüm," dedim.

Umudum, memurun kısa bir ifadeyi kabul edeceği ve yoluma devam edebileceğimdi. Ama öyle olmadı. Tüm sorularına cevap vermek, olanları anlatmak, sonra geri dönüp tekrar anlatmak sonsuza kadar sürdü. Bu iş bittiğinde, bir sonraki memura gidip her şeyi tekrar anlatmak zorunda kaldım.

Arabayla uzaklaştıklarında, soyguncu arka koltuktaydı, bana döndü ve bir iç çekti.

"Teşekkür ."

"Sorun değil," dedim, dakikaların nasıl geçtiğini ve kaçının işte olmam gereken saati geçtiğini düşünerek. "Sen iyi olduğun sürece."

"Ben varım. Olacağım. Borcumu ödemek için ne yapabilirim?" "Hiçbir şey." Başımı salladım. "Sadece orada olduğum için mutluyum." "En azından sana öğle yemeği ısmarlamama izin ver."

"Çalışmam gerekiyor," dedim. "Bu akşama kadar orada olacağım." Güldü. "O zaman yarın."

Başımı salladım. Ertesi gün izin günümdü, bu yüzden işe zamanında gelememe endişesi olmadan onunla buluşabilirdim.

"Pekâlâ," dedim.

"Harika."

Bilgi alışverişinde bulunduk ve aceleyle uzaklaştım. O sabah sahip olduğum tüm ekstra zamanı kullanmıştım ve lokantaya girdiğimde geç kalmıştım. Aceleyle içeri girip saate doğru ilerlerken kimse bana pek dikkat etmedi. Belki de bu, Evren'in bana yaptığım iyiliğin karşılığını fark edilmeden vardiyama girmemi sağlayarak ödediği an olacaktı.

"Jodi."

Ve belki de bu hala şiirsel bir saçmalıktı. Patronumla yüzleşmek için arkamı döndüm.

"Bay Murphy," dedim. "Geç kaldığım için çok özür dilerim. Kontrolüm dışındaydı."

"Bu son bir ay içinde üçüncü kez oluyor."

"Biliyorum. Ama gerçekten elimde değildi. İnsanların geç kaldıklarını her zaman duyduğunuzu biliyorum ama ben gerçekten ciddiym. Bunu destekleyecek bir polis raporum var," dedim.

Aslında suç tanığı kartını oynamak istememiştim ama kızgın görünüyordu ve ağzımdan öylece çıkıverdi. Bay Murphy'nin yüzündeki ifade bir anda üzüntüden endişeye dönüştü.

"Polis raporu mu? Sen iyi misin? Ne oldu?" diye sordu.

"Ben iyiyim. Bir soygun vardı ve ben müdahale ettim. Polisle falan konuşmam gerekti. Bu yüzden geç kaldım."

Birkaç saniye bana baktı ve kafasının içinde dönen dişlileri neredeyse görebiliyordum. Sonunda başını salladı.

"Pekala. Bu sana bir geçiş hakkı kazandırır." Biraz rahatladım ve o da bana doğru hafifçe eğildi. "Bu seferlik. Ama anlamalısın ki görmezden gelmeye devam edemem. Bir daha geç kalırsan işini kaybedersin."

Hissettiğim tüm rahatlama uçup gitti ve başımı salladım.

"Anlıyorum." "Tamam. İşinizin başına dönün. İşimiz başımızdan aşkın."

O uzaklaştı ve ben de nefesimi bıraktım, işe başlarken biraz titriyordum. İşimi kesinlikle kaybetmek istemiyordum. Şimdiye kadar sahip olduğum en göz alıcı iş değildi, ama kesinlikle en kötüsü de değildi. İnsanlar iyiydi, bahşişler iyiydi ve yetersiz birikimlerimi oluşturmama yardımcı oluyordu. Ve bunların alabilecekleri her türlü yardıma ihtiyaçları vardı.

Başımı öne eğdim ve tüm enerjimi işimi yapmaya harcadım ama kadın ve küçük oğlu aklımdan hiç çıkmadı.

Uzun bir gündü ve vardiyam bitmeden hemen önce masalarla dolup taşan diğer kızlardan birine yardım etmek için geç saatlere kadar kalarak günü daha da uzattım. Sonunda her şey kontrol altına alındığında oradan ayrıldım ve kiralık odama geri döndüm. Bitkin bir halde iş kıyafetlerimi çıkardım ve bahşişlerimi saymak için oturmadan önce bir duş aldım.

Birkaç banknotu soyarak yiyecek ve diğer harcamalar için bir kenara ayırdım. Paranın büyük çoğunluğu spor çantamın dibinde duran küçük portatif kasaya gitti. Dünyadaki en güvenli seçenek bu olmayabilirdi ama elimde olan buydu.

Bu iş bitince, eski dizüstü bilgisayarımı çıkardım. Hâlâ beni arayıp aramadıklarını görmek için günlük kontrol zamanım gelmişti. Her zamanki sayfa dizisini açtığımda, gerçek adımın hala sosyal medyanın her yerine yayılmış olduğunu gördüm. Peşimi bırakmamışlardı. Sonunda vazgeçmeleri ne kadar sürecekti bilmiyordum. Belki de hiç bırakmayacaklardı.

Yani, ben olsam ederdim.

Bilgisayarı bir kenara bırakıp yatağıma uzandım ve gözlerimi kapattım. Hayatımın böyle olmasını beklemiyordum. Küçük bir kızken önümde çok farklı bir yol vardı. Ama ona geri dönmeyecektim. Mücadeleye, uzun çalışma saatlerine, kiralık odaya rağmen. Hiçbir zaman tam olarak yerleşememiş gibi hissetsem bile, bir daha asla o yolda olmak istemezdim. Özgürlük statüden çok daha iyiydi.

DEREK

T Perdelerden gelen ışık alıştığımдан çok daha parlaktı. Salı sabahı ilk fark ettiğim şey buydu. Normalde sabahın ilk saatlerinde olmadığı bir açıyla gözlerimin tam ortasındaydı. Bir an için erken uyandığımı düşündüm ve sonra telefonuma baktım. Tam şarj olduğunu gösteren küçük yeşil ışık yanmıyordu. Merak edip aldım ve

beni, ve yukarı kaydıldı.

Sabah onda. Erken değildim. Çok geç kalmıştım.

"Siktir," diye bağırdım, mezardan çıkan bir zombi gibi oturur pozisyona geçtim ve kalbim aniden çarpmaya başladı. "Orospu çocuğu, kahretsin, lanet olsun!"

Küfürlerin pek faydası olmadı ama içimdeki öfke ve hayal kırıklığını biraz olsun dindirdi. Birden telefonumun şarjının sadece yüzde otuz olduğunu fark ettim. Ona baktım, kafam karıştı ve sonra kafama dank etti. Işıkların hiçbirisi yanmıyordu. Kablolu ve elektrik akan bir evin olağan seslerinden kulaklarıma ulaşmıyordu.

Elektrikler kesikti.

"Ah, kahretsin." Şifreyi girdim ve ardından elektrik şirketinin numarasını bulup çevirdim. Hat meşguldü ama bekleyecektim. Yatağıma uzandım ve telefon ederken kalbimin sakinleşmesini sağlamaya çalıştım.

Kırk beş dakika bekletildikten sonra biraz uyuklamaya başladım ama nihayetinde bir saat sonra birine ulaşabildim. Görünüşe göre, arazisindeki bir ağacı kesen ve nasıl keseceğini bilmeyen bir moron yüzünden hatlar kesilmişti. Sessizce, Noah'ın eve bir jeneratör yerleştirme teklifini kabul etmediğim için kendime lanet ettim ve spor salonuna gitmek üzere eşyalarımı topladım. Duş almam gerekiyordu ve evim en azından o akşama kadar müsait olmayacağı için ılık suyu olan bir yere ihtiyacım vardı.

Oraya giderken Cam'in numarasını buldum ve onu aradım.

"Hangi cehennemdesin?" Cam bir selamlama şekli olarak söyledi.

"Ben de seni seviyorum kardeşim," dedim. "Kahrolası elektriğim kesildi. Aptalın biri bir ağacı kesmiş ve ağaç tellerin üzerine düşmüş. Alarmım çalmadı ve telefonumun bataryasında hiç güç kalmadı. Elektrik şirketi evde birine ihtiyaçları olduğunu söyledi, o yüzden oraya gidip takılabilir misin?"

"Karanlıkta mı?" diye sordu.

"Evet, Cam. Karanlıkta. Karanlıktan korkuyor musun?"

"Hayır, ama fişe takamazsam işimi yapmama yardımcı olmaz," dedi. "Ne kadar bekleyeceksin?"

"Açıkçası emin değilim. Hızlı olabilir. Ben dönene kadar da sürebilir."

"Tanrım, Derek," dedi Cam. "Buraya gel ve öğle yemeği servisine başla. Ally mutfağı halledebilir ama geçen Salı olduğu gibi bir şey yaparsak bunalacak. Ben senin evine gidiyorum."

"Yoldayım, önce bir yere uğrayacağım."

"Ne durağı?" Cam sordu. "Restoran neredeyse açılmak üzere."

"Duşa ihtiyacım var, Cam," dedim. "Güven bana. Yirmi dakika içinde orada olacağım."

Cam bıkkın bir sesle telefonu kapattı ve ben de arabayı spor salonunun önüne çektim. Masada çalışan zavallı kızın kafasını karıştırarak on dakika içinde girip çıktım. Üzüm bağına vardığımda, orada olması gereken teslimat kamyonlarından birinin olmadığını fark ettim.

Mutfağa girdiğimde, Ally istasyonundaki tavanın buharı üzerinden bana baktı ve gözlerindeki rahatlamayı görebiliyordum.

"Lanet olası teslimat gecikti," dedi. "Akşam yemeği için ona ihtiyacımız var, yoksa boş tabaklara servis yapacağız. Onları arayıp neler olduğunu öğrenebilir misin?"

"Şefin ben olduğumu biliyorsun, değil mi? Sen de yardımcı şefsinsin."

"Çağırmasan çüküne bir soyma bıçağı yemek üzere olan şef sensin. Şimdiye kadar burayı sensiz idare ettim ve öğle yemeği de gittikçe artıyor," dedi, gözlerini wok'tan ayırmadan.

"Adil. Yetişmek için ne yapmamı istiyorsun?"

"Her şey," dedi. "Gerçekten, her şey. Ocakta on, fırında da iki şey var. Tanrı aşkına, bir şey kap ve salla."

"O da öyle dedi," diye mırıldandım.

Ally sonunda gülümseyerek, "Sadece aramayı yap, Derek," dedi.

Telefonu açtım ve teslimat servisini aradım. Görünüşe göre, dağıtım merkezinin hemen yanında meydana gelen bir kaza nedeniyle geç kalıyorlardı ve kamyonları çıkarmak zorlaşıyordu. Bu, onlara kızamayacağım anlamına geliyordu. Tahminen akşam yemeği servisinden çok önce kamyonu getirmiş olacaktı, yani sorun olmayacaktı, ama telefonu kapattığımda hala kızgındım.

"Haberler?" Ally normal şef yardımcısı rolüne geri dönerken, mezeleri tabaklamama ve her türlü *mizansenin* yapıldığından emin olmama yardım ettiğini söyledi.

"Dağıtım noktasına yakın bir yerde kaza oldu," dedim, sebze dolu bir tencereyi sallayıp üzerine eşit şekilde düşmesi için yüksek bir açıyla tuz serptim. "Akşam yemeği servisinden iki saat önce burada olmalı."

"Hallelujah." Ally ellerini havada salladı. Neyse ki iyi eğitilmiş bir şef ve ben fırına gitmek için yanından geçerken bıçağın tahtada kalmasına izin verecek kadar akıllıydı.

"Gerçekten de. İlahi müdahalenin en iyisi. Şimdi şu öğle yemeği telaşını atlatalım ve akşam yemeğinde işler çığıırından çıkmadan önce bir bira içelim. Bu akşam Fırında Alaska var."

"Kahretsin," diye mırıldandı Ally. "Fırında Alaska'nın bu akşam olduğunu unutmuşum."

Başımı salladım. İkimiz de bunu menüye ekleme konusunda tam olarak emin değildik, zor olduğu için değil, çok zaman aldığı için. Dondurma, kabuk ve lanet yemeğin genel montajı arasında, soğuması ve ardından dinlenmesi için birden fazla aşama gerekiyordu. Lezzetliydi, ancak yapımı tam baş belasıydı ve muhtemelen tatlı menüsü için düzinelerce üretmemiz gerekecekti.

Öğle yemeği servisi olduğu için, her zamanki gibi orada sadece Ally ve ben vardık. Hafta sonları ve akşam yemeği servisleri için dönüşümlü olarak getirdiğimiz birkaç aşçı vardı, ancak gündüz öğle yemekleri hala en eski ve en sevdiğim arkadaşlarımdan biri ve yakında yengem olacak olan benim özel alanımdı.

Güneş gününde uydurduğu şey için ona hâlâ biraz kızgındım ama aynı zamanda çok da tatlıydı. Onun bakış açısını anlıyordum. Sadece onunla aynı fikirde değildim. Yalnız olmak bana iyi geliyordu.

Öğle yemeği oldukça kolay geçti ve kendimi yeniden oldukça iyi hissetmeye başlamıştım. Aşçılardan biri, hemen hemen aynı zamanda gelen teslimat kamyonunu karşılamak için erkenden geldi. Onu teslimata yardım etmesi için gönderdim ve her şeyi parçalara ayırıp akşam yemeği servisine hazırlanabilmem için koşturmayı bitirmeye çalıştım.

Sadece birkaç masa kaldığında ve servis resmen bittiğinde, Ally bir süreliğine dışarı çıktı ve ben de temizlik işleriyle ilgilendim. Daha önce her şeyin yolunda gitmesi için bu kadar iyi bir iş çıkardıktan sonra en azından bunu yapabilirdim.

"Hemen döneceğim," dedi ve elini koluna koydu.

Mutfağa geri dönmeden önce birkaç dakikalığına gitmişti. Bulaşık makinesinde oraya gidebilecek her şey vardı ve akşam yemeği telaşı için hazırlıkların başlamasına neredeyse bir saat vardı.

"Bir dakikalığına benimle dışarı gelebilir misin?" diye sordu, kafasını mutfağa geri sokarak.

" oluyor?" Anında şüphelenerek karşılık verdim.

"Sadece bir süreliğine. Tanışman gereken biri var."

Yorgun, sinirli ve sabahın nasıl geçtiğine dair hayal kırıklığına uğramıştım ama en önemlisi gecenin sorunsuz geçtiğinden emin olmak istiyordum. Beklediğim son şey, Ally'nin beni restoranda, yeşil gözleri odanın loş ışığında parıldayan, kesinlikle muhteşem bir kadının oturduğu bir masaya getirdiğini görmektir. Uzun kahverengi saçları bir yandan taranmış ve yüzünün diğer tarafına zarifçe dökülmüştü ve onu gördüğümde karnım sıkıştı.

Bunu birkaç adım ötemde fark ettim ve içimde bir öfke kabardı. Ally yeterince karışmamış mıydı? Pazar günü, bana kurduğu tuzağın sadece işe yaramadığının değil, aynı zamanda takdir edilmediğinin de yeterli bir göstergesi değil miydi? Noah ya onunla hiç konuşmamış ya da onun aşk hayatıma karışmasını ne kadar uygunsuz ve yanlış bulduğumu anlatmamış olmalıydı.

Bana ayarladığı kadın ne kadar muhteşem olursa olsun, bu baskıyı istemiyordum. Yardım istemedim.

"Derek, bu Jodi," diye başladı Ally ama elimi kaldırıp onu durdurdum.

"Merhaba, bunların hepsi çok fazla. Çok güzelsiniz ve buraya geldiğiniz için üzgünüm. Bekâr olduğum için çok mutluyum ve şu anda kimseyle tanışmak istemiyorum, teşekkür ederim." Sonra topuklarımın üzerinde döndüm ve mutfağa doğru yöneldim. Sadece birkaç adım atmıştım ki kadının öfkeli sesi yükseldi ve beni durdurdu.

"Vay canına, bekâr olduğunu çok şaşırdım," dedi. "Muhtemelen kışındaki o devasa sopa ." Döndüm, dikkatini Ally'ye çevirmeden önce onunla sadece bir saniye göz teması kurdum. "Ally, seni tekrar görmek çok güzeldi. Kendine dikkat et. Benim gitmem gerek."

Ally başını salladı ve kadına kısa bir süre sarıldıktan sonra bana döndü ve açıkçası beni şaşırtan bir şiddetle bana baktı. Jodi adındaki kadın tepinerek kapıya yöneldi. Kadın kapıdan çıkar çıkmaz

Kapı açıldı ve o dışarıda kayboldu, Ally boş restoranda bana bağırarak için ağzını açtı.

O tek kelime edemedi ellerimi havaya kaldırdım ve mutfağa geri döndüm, çift kapıyı ayağımla kırarak açtım ve kendi kendine sertçe geri sallanmasına izin verdim. Normalde insanlar bunu yaptığında test edilirdim, ama şu anda fazla ham duygu vardı. Bir yanım Ally'ye bu durumun yaşanmasına neden olduğu için çok kızgındı.

Ama itiraf etmeliydim ki, bir yanım sadece kendime kızıyordu. O kadın muhteşemdi ve şimdi Ally'nin onu getirdiğini varsaydığım amaç için orada olduğuna dair bir şüphe vardı. Orada bulunma nedeni ne olursa olsun, bu konuda tam bir pislik gibi davranmışım.

Karanlık ve çelişkili düşüncelerle dolu zihnimle istasyonuma geri döndüm ve akşam yemeği servisi için hazırlanmaya devam ettim.

JODI

T Günün böyle geçmesini kesinlikle beklemiyordum. gün önce yardım ettiğim kadınla öğle yemeği için buluşmaya gittiğimde, lokanta gibi bir yerde ya da şehirdeki küçük kafelerden birinde hızlıca bir şeyler atıştıracağımızı düşünmüştüm. Bunun yerine, görünüşe göre kocası ve kocası tarafından sahip olunan muhteşem bir üzüm bağında sona erdi.

Dört erkek kardeş.

Eskiden yaşadığım hayatla çok daha uyumluydu ama bu beni daha rahat hissettirmedi. Aksine, beni biraz gerginleştirdi. O hayatı terk etmiştim. Onu geride bırakmıştım ve asla arkama bakmamayı seçmiştim. Böyle bir yerde bulunmanın beni koptuğum şeye geri sürüklüyormuş gibi hissetmenin saçma olduğunu biliyordum. Yine de aşmam gereken bir direnç vardı.

Ally bunu benim için kolaylaştırdı. Artık potansiyel olarak hayati bir tehlike altında olmadığından, onun kişisel özelliklerini daha fazla görme şansım oldu ve rahatlayabildim. Arkadaş canlısı ve eğlenceliydi, ki bu beni tanıştırdığı adam için söylenebileceklerden çok daha fazlasıydı.

Çok uzun zamandır ilk kez sosyal sayılabilecek bir şey yapıyordum. Koşmaya karar verdikten sonra benimsediğim yaşam tarzı, arkadaş edinmek ve takılmak için pek fazla alan bırakmıyordu. Bunu nasıl doğru bir şekilde yapacağımı unutmuş gibi hissediyordum.

Çok tatlı olan Ally ile vedalaştıktan ve Ally'nin patronu Derek'in yanından geçip gittikten sonra, ki Derek'in

Dick, doğrudan kiralık odama geri döndüm. Yatağa uzandım ve biraz dinlenmek ve yeniden şarj olmak için gözlerimi kapattım.

O sırada yaptığım işin bir parçası olmayan biriyle konuşmak güzeldi. Son zamanlarda neredeyse tüm etkileşimlerimi bu oluşturuyordu. İş yaptığım tek insanlar iş arkadaşlarımdı. Belki düzenli olarak gelen ve sohbet etmekten hoşlanan birkaç müşteri vardı, bu yüzden kahvelerini doldururken ve her zaman sipariş ettikleri aynı yemeği servis ederken onlarla birkaç kelime alışverişinde bulundum. Bazıları da flört etmeyi severdi, ben de onları görmezden geldim ve ne yaptıklarını anlamamış gibi davrandım.

Çoğunlukla her gün aynı konuşmalar yapılıyordu. Bir şeyleri biraz değiştirmek güzeldi. Alty ile oturup sadece konuşmak, gerçek bir sohbet yapmak ve bir insanı yeniden tanımanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamak. Ama artık eve döndüğüme göre, rehavete kapılmamam gerektiğini kendime tekrar hatırlatmam gerekiyordu. Hayatımın normal olduğunu ya da olacağını düşünmeme izin veremezdim.

Newport, Rhode Island'dan olabildiğince uzaktaydım ama pek çok açıdan bunun pek de önemi yoktu. Teknoloji var olduğu sürece, yeterince uzakta olduğumu asla hissedemezdim. Eğer ailem ve kardeşim hâlâ aktif bir şekilde beni arıyorsa, çok rahatlayacak zamanım yoktu.

Bu düşünce uykuya dalmamı engelledi ve sonunda bilgisayarımı açmak zorunda kaldım. Makine, bilgisayarlar söz konusu olduğunda yaşlanmaktan başka bir şey değildi ve açıkça sonu yaklaşıyordu. Her seferinde daha uzun sürede açılıyor gibi görünüyordu ve içimde, bir gün onu çalıştırmaya kalktığımda simsiyah kalacağına dair bir his vardı.

Ama o gün gelene kadar, eski hayatıma bir göz atmak ve sonunda beni bir kenara bırakıp unutup unutmadıklarını görmek için ona güvenmeye devam edecektim. O gün de tıpkı farklı sitelere girdiğim diğer günler gibiydi. Hâlâ arıyorlardı. Hala arıyorlardı. Hâlâ beni bulmalarına yardım etmeleri için insanlara yalvarıyorlardı.

Mesajları ve yorumları okuyan herkes muhtemelen onlar için üzülecektir. Kalpleri bu zavallı aile için acıyacaktır.

kaybolan ve çok özledikleri kızları. Ellerinden gelen her şekilde yardım etmek isteyeceklerdir.

Bilmedikleri şey, bu üzgün ve çaresiz duyguların hiçbirinin gerçek olmadığıdır. Beni özlemiyorlardı. Ya da en azından beni bir insan olarak özlemiyorlardı. Ne yapacaklarını söyleyecekleri ve koz olarak kullanmaya çalışacakları birileri olmamı özlemiş olabilirler. Sonuçta beni sevdikleri ve geri istedikleri için aramıyorlardı. Beni sadece benden bir şey istedikleri için bulmak istediler, almalarına izin vermeyeceğim bir şey.

Artık bir gün daha bu onayı aldığıma göre, gözlerimi kapatıp biraz kestirebilirdim. Gece boyunca uyumak geçmişte kalmıştı, bu yüzden mümkün olduğunca az dinlenmek beni ayakta tutan şeydi.

Daha sonra uyandığımda gölgeler yerde çoktan uzamıştı ve vücudumun saatin kaç olduğunu bilmemesinden kaynaklanan o garip, sersemlik hissi vardı. Yataktan kalktım ve odada ne kadar yiyecek varsa bulmaya çalıştım. Gerçek bir mutfağa sahip olmamak yemek seçeneklerimi biraz azaltıyordu.

Kullanabileceğim ortak bir mutfak vardı ama düşünmek bana pek cazip gelmiyordu. Etrafımda yaşayan diğer insanları tanımıyordum. Yemeklerimi onlarla birlikte hazırlamak ya da yemek yemek için ortak masalardan birine oturmaya çalışmak arkadaşlık kurmak için iyi bir fırsat gibi görünmüyordu. Bunun yerine, öncelikle ya lokantada yediğim ya da vardiyamın sonunda eve getirdiğim yiyeceklerle ve odamın çeşitli kuytu köşelerinde, kafeslerinde ve köşelerinde sakladığım ek bozulmayan malzemelerle hayatta kaldım.

Bir araya getirdiğim yemeğimi yerken düşüncelerimin Ally ve kızı Bella'ya döndüğünü fark ettim. Yemek yerken bana ondan o kadar çok bahsetmişti ki, içimde bir annelik merakı uyandı. Doğrudan çocuk istediğimi düşünmeye başlayıp başlamayacağımı bilmiyordum ve onu duymanın bende bebek ateşi yarattığını kesinlikle söyleyemezdim. Ama aklıma sorular getirdi.

Bu hiç istediğim bir şey olabilir miydi? İsteseydim, sahip olabilir miydim?

Bu gerçekten de düşünmem gereken son şeydi, bu yüzden aklımdan çıkardım ve izin günümün geri kalanının tadını çıkarmaya çalıştım. Anlaşıldığı üzere, Ally'yi hafta boyunca aklımdan çıkarmaya odaklanmam gerekiyordu. Sürekli onu merak ediyor, hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum. Sanki soygun sırasında onu kurtarmaya koşmak bana onun üzerinde bir sorumluluk duygusu veriyordu.

Yine uzun bir haftaydı ama bu iyi bir şeydi. Zamanı dolduracak bir şey olmadığı için uzayan, yavaş ve sıkıcı bir hafta yerine beni zıplatan yoğun bir hafta geçirmeyi her zaman tercih ederim. Cuma günü geldiğinde kendimi yorgun ama iyi hissediyordum. Vardiyam yeni bitmişti ve Bay Murphy kafasını ofisinden çıkardığında gitmeye hazırlanıyordum.

"Jodi, seninle gerçekten hızlı bir şekilde konuşabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette," dedim, neşeli görünmeye çalışarak ve o hafta sahip olduğum tek izin gününde beni çalıştırmamasını umuyormuş gibi görünmemeye çalışarak.

Sorarsa aslında iyi bir şey olur. Fazladan para ve biraz daha huzur anlamına gelirdi. Öte yandan, yorgundum ve gerçekten izin kullanabilirdim.

Ofise girdim ve Bay Murphy'yi masasında otururken buldum. Bu bana hemen garip geldi. Patronumu masasında bu şekilde otururken gördüğüm tek an, patronum olmadan önce beni ofisinde ziyaret ettiği zamandı. Ama o zaman bile yüzünde daha az ciddi bir ifade vardı.

"Hey, Jodi," dedi içeri girdiğimde. "Selam.

Beni mi görmek istedin?"

"Evet." Önündeki kâğıtlarla oynamaya devam etti. Meşgul ve önemli görünmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Oysa oyalanıyor ve belki de bir şeyleri örtbas etmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. "İçeri gel ve otur. Kapıyı kapat."

Kapıyı kapattım ve masanın karşısındaki sandalyeye oturdum. "Kendimi müdürün odasına çağırılmış gibi hissediyorum."

Garip kahkaham neredeyse oluştuğu anda boğazımda dđđümlendi. Bay Murphy eğlenmiş görünmüyordu. Aslında, üzđün görünüyordu.

"Jodi, konuşmamız gerek," dedi.

"Hiçbir iyi konuşma bu cümleyle başlamamıştır," dedim. "Neler oluyor?"

"Gitmene izin vermek zorundayım."

Aynen böyle. Lafı dolandırma ya da lafı dolandırma nezaketini bile göstermedi. Çoğu durumda, açık sözlü ve özlü olmak takdir edilirdi. Ancak bu özel senaryoda, beni nazıkçe hayal kırıklığına uğratmak için en azından üstünkörü bir çaba hoşuma gidebilirdi. Belki de durumu daha az sarsıcı hale getirmek için bana birkaç belirsiz imada bulunabilir ve basmakalıp sözler söyleyebilirdi.

"Neden?" diye sordum. "Bu hafta her gün vaktinde geldim. Hatta birkaç gün erken geldim. Müşteriler beni seviyor. Her gün harika bahşişler alıyorum. Burada çalışan diğer insanlarla iyi geçiniyorum."

Bay Murphy başını sallıyor, kendimle ilgili söylediğim her şeye katılıyor ama yerinden kıpırdamıyordu.

"Bunların hepsi doğru, ama aynı zamanda el altından işe alındınız. İşyeri sahibi bunu birkaç kez yaptığımı öğrendi ve bu konuda başımın etini yiyor. İçinde buna izin veremeyeceğini söyledi. Yani sen ve George gitmek zorundasınız" dedi.

"Yani, yapmaman gerektiğini bildiğin bir şeyi yaptın diye, sopanın kısa ucunu biz mi alıyoruz?" şimdi kızgın hissederek sordum. "George bulabileceğiniz en çalışkan bulaşıkçıdır. Yıllardır sizinle birlikte çalışıyor." Ayağa kalktım, ona dik dik bakarken gözlerim yanıyordu.

"İşler bu noktaya geldiği için üzđünüm, Jodi. Dediğiniz gibi, dakik olduğunuzda harika bir işverensiniz."

Gözlerimi devirip bir iç geçirdim. "Son bir veda şutu fırsatını , değil mi?"

"Niyetim bu değildi. Bu benim için kolay bir karar değil," diye ısrar etti.

"Nedense buna inanmıyorum."

"Jodi, bu iş böyle. Bu konuda yapılabilecek bir şey yok. Eğer şimdi gidersen, bundan sonra nereye gidersen git iyi bir tavsiye almanı sağlayacağım."

Başımı salladım ve başka bir şey söylemeden ofisten çıktım. Öfkeli ve kırgındım ama bunu kabullenmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Kenara biraz para koymuştum. Çok değil ama beni kısa bir süre idare edecek kadar. Kiramı da yeni ödemiştım, yani ayın geri kalanı için odam vardı. Faturalar da dahil olduğu için üzerimdeki baskı kalkmıştı.

Eğer bunlar olmasaydı, yoluma devam etmeye karar verebilirdim. Ancak bunları yerine getirdiğim için şehirde daha fazla iş bulmaya ve eskiden olduğu gibi devam etmeye karar verdim. Bir sonraki işimi bulmak ne kadar sürerse sürsün, içinde çok zaman geçireceğimden endişe ettiğim odama geri dönmek yerine, kütüphaneye doğru yol aldım.

Masalardan birinde oturmuş, yerel gazeteyi sermiş, eleman aranıyor ilanlarına göz atıyordum ki biri karşımdaki sandalyeye çöktü. Kafamı kaldırdığımda Ally olduğunu gördüm

"Hey," dedi. "Sen olduğunu sanmıştım."

"Bir yabancıyla masaya öylece oturur muydun?" diye sordum.

Küçük bir kahkaha attı. "Muhtemelen. Her neyse, seni gördüğüme sevindim. Derek'in davranışları için tekrar özür dilemek istiyorum. Bu gerçekten yersizdi ve bunu yaptığına inanamıyorum. Genelde böyle biri değildir. Yani... tamam, biraz öyledir. Ama onu tanıdığın zaman çok da iyi biri. Ve böyle bir anda ortaya çıkmasını beklemiyordum."

"Genellikle öfkeli bir ahmak olmadan önce acele etmez mi?" Ben sordum.

Ağzını açtı, sonra kapattı ve başını salladı. "Bu oldukça iyi bir değerlendirme, evet."

"Özür dilemek için bir nedenin yok," dedim, reklamlara bakmaya geri dönerek. "Böyle davranan sen değildin."

"Hâlâ seni o duruma ben sokmuşum gibi hissediyorum. Bana yardım etmek için elinden geleni yaptın. Bu arada, yardım aranıyor ilanlarına bakıyor musun?"

Başımı salladım. "Patronum az önce beni el altından işe aldığı için lokantanın sahibinin ona sataştığını, bu yüzden onun gözüne girmek için beni kovduğunu söyledi."

"Ah," dedi. "Umut verici bir şey buldun mu?"

Sandalyeye yaslanıp uzun bir nefes aldım ve başımı salladım. "Hiçbir şey yok. Görünüşe göre şu anda mevcut olan tüm pozisyonlar son derece spesifik becerilere sahip insanlar için. Ve önümüzdeki birkaç gün içinde kendiliğinden karmaşık makineleri çalıştırabileceğimi ya da inşaat yapabileceğimi sanmıyorum."

Genelde kendimi bu şekilde düşünmezdim ama kendimi oldukça kullanışsız hissediyordum. Rhode Island'dan ayrılma kararımın hâlâ pişman değildim ama bu, beni bu duruma soktukları için aileme duyduğum öfkenin daha da artmasına engel olamadığım anlardan biriydi.

Ally gazeteyi işaret ederek, "Bundan bıkmış gibi ," dedi. "Gel benimle bir fincan kahve iç."

Başımı salladım ve gazeteyi topladım, kolumun altına sıkıştırdım, böylece kiraladığım eve geri götürebilir ve aramaya devam edebilirdim. Belki bir şey kaçırmışımdır ya da sayfalarda sihirli şekilde yeni bir iş belirmiştir diye.

Kahvelerimizi aldık ve kafenin penceresine yakın bir masaya oturduk.

"Teşekkürler," dedim ve bana kahve ısmarladığını belirtmek için fincanımı kaldırdım. "Sanırım haklıydın. Buna ihtiyacım vardı."

Karmaşık kahve içeceğinden bir yudum aldı ve omuzlarını kararlılıkla düşürdü.

"Sanırım bir fikrim var," dedi. Soru sorarcasına kaşlarını çatıttım. "Gelip üzüm bağında çalışmalısın."

Neredeyse kahvemde boğuluyordum. "Üzüm bağı mı?"

"Evet. Hızla büyüyor ve her zaman personelimiz azmış ya da birileri izin istiyormuş gibi görünüyor. Daha fazla garsona ihtiyacımız var. Gelip garson olmak için başvurmalısın," dedi Ally.

Kahvemden bir yudum alırken neşesiz bir kahkaha attım. "Derek buna bayılırdı."

"Bu Derek'le ilgili değil. Seninle ilgili. Hadi ama. Burası gerçekten harika bir yer."

Ally bana üzüm bağı ve sahibi olan kardeşler hakkında biraz bilgi vermeye başladı. Müşterileri tarif etti ve kardeşlerle eşleştirilen diğer kadınlar hakkında bazı komik hikayeler anlattı. Onunla konuşmak kolaydı ve ikinci fincan kahvemi bitirdiğimde beni ikna etmişti.

DEREK

T o hafta iş ve en iyi arkadaşşımdan kaçmakla geçti. Ally çok kızgındı ve bana karşı tamamen sessizliğe bürünmeden önce ne kadar kızgın belli etmişti. Noah bile işin içine girmiş, bana nasıl davrandığımı ve bunun Ally ile kız Jodi'yi nasıl etkilediğini anlatmıştı. Görünüşe göre, oraya tuzak kurmak için gitmemişti. Oraya ne için gittiği hala biraz belirsizdi ama benimle tanışmak için olmadığı açıktı. Tüm bu yüzünden kendimi aptal gibi hissediyordum.

Noah sonunda . Ally, o kadar değil.

Cumartesi günü şafak sökerken, yeniden açıldığımızdan beri ilk kez korkuyordum. Cumartesi günleri her zaman çılgınca geçirdi. Kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği için tam menü sunduğumuz haftanın tek günüydü. Tarihsel olarak, yeniden açıldığımız günden bu yana, en büyük ve en yoğun günümüzdü. Normalde Cumartesi günleri biraz müzik açardım ya da Noah mutfağı yeniden inşa ederken mutfağın üst köşesine konması için ısrar ettiğim televizyona komik bir şeyler koyardım. Eğer havayı neşeli tutabilirsem, bu kadar uzun bir gün o kadar da kötü görünmezdi.

Ancak Ally'nin bana bu kadar kızgın olduğu bir günün kolay geçeceğine dair hiçbir umut yoktu. Gidip kardeşlerimi bulmaya ve beni aile restoranını işletmeye ikna ettikleri için onları teker teker boğmaya hazırdım. Bunu yapmak yerine birçok şey yapabilir, birçok restoranda çalışabilirdim ama ailemle birlikte aile bağında çalışmanın cazibesi çok fazlaydı. Ayrıca özel yapım bir mutfağa sahip olmak ve en iyi arkadaşımı da yanımda görmek beni ikna etmişti. Şimdi, en iyi arkadaşım bana kızgındı ve her nedense televizyonun kumandası çalışmıyordu.

Yine de aklım garsonlardan gelen dramla meşguldü. Garsonlardan biri, Amanda, dün ser- visin ortasında işi bırakmıştı. Görünüşe göre ailevi bir sorun yaşıyordu ve Doğu Yakası'ndaki evine dönmek istiyordu. Vardiyasını bitirip gitmişti, yani haftanın en yoğun gününde bir garson eksikim vardı. Her şeyin ötesinde.

Garsonların başı Charlotte çoktan ofise gelmiş, personel dosyalarını inceliyordu. Diğer restoranlarda birlikte çalıştığı kızlardan birkaçını aramış ve gelip vardiya almak isteyip istemediklerini sormuştu. Çok ideal bir durum değildi ama daha kalıcı birini bulana kadar bir hafta sonu kadar idare edebilirdik.

Garsonlardan biri olan Kylie mutfaktan içeri girdi, her zamanki gibi kıcı yanıyormuş gibi hareket ediyordu. Genelde garsonlar arasında ilk gelen o olurdu ve onu gördüğüme sevindim. Çetin ceviz biriydi ve ortağı Sarah da Cumartesi geceleri barmenlik yapıyordu. İşler kızıştığında Kylie'nin hızlandıracağına her zaman güvenebilirdim, çünkü olimpiyatlara hazırlanır gibi hareket ederdi ama yine de ne bir tabak kırar ne de bir çarpışma yaşırdı. Eğer göze çarpan bir garson olmak için özel olarak yaratılmış biri varsa o da Kylie'ydi.

Kylie arkaya doğru ilerledi, önlüğünü giydi ve çatal bıçak takımlarını başladı. Ally'nin içeri girmesiyle aynı anda yere bir tepsi koydu, ben hazırlık işine başlarken gözlerini bana dikti ve ben de bıçağı yere bıraktım.

"Ally," dedim başımı sallayarak.

Derin bir iç çekti ve bir an için kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Sana hâlâ kızgınlım," dedi. "Ama erkek gibi davranıp biraz karga yemeye razı olursan bu sorunu çözebileceğimi düşünüyorum."

"Eğer bana bir günlüğüne bir sunucu bulabileceksen lanet olası bir akbabayı bile yerim," dedim. "Amanda işi bıraktı. Tüm gün boyunca katı yönetecek iki kişi var ve Sam'i gelip ilk iki vardiyada çalışmaya ikna edebileceğimden emin değilim."

Ally başını salladı. "Biliyorum. Kylie dün bana söyledi. Herkesle konuştuğumu düşünmüyor musun?"

Omuz silktim. "Son birkaç gündür çok sinirlisin." "İyi bir sebeple."

Başımı salladım ve tezgâha yaslandım. "Evet, iyi bir nedeni var. Ama kimseyle pek konuşmuyorsun, bu yüzden bilip bilmediğini bilmiyordum."

"*Seninle* konuşmuyordum, Derek. Dünya senin etrafında dönmüyor," dedi. "Ve yine, bir saniyeliğine alçakgönüllü olmaya istekliysen, kışını kurtaracak bir çözümüm olabilir."

"Eğer bu karmaşaya bir çözümün varsa, Ally, can kulağıyla dinliyorum."

Bir parmağını kaldırdı ve sallanan kapıya doğru gitti, elini uzattı ve bir şeyi çekiştirdi. O şey, kaba mutsuz görünümlü kadının, Jodi'nin gömleği idi. O anda o mutfakta olmaksızın dünyanın herhangi bir yerinde olmayı tercih edecekmiş gibi görünüyordu. Ama tek tip giyindiğini fark ettim. Siyah tişört, siyah kot pantolon, lastik tabanlı siyah ayakkabılar. Biraz sıkıcı olsa da klasikti ama şıktı. Uzun kahverengi saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı.

İçimi çektim, bir parça kağıt havlu alıp ellerimi kuruladıktan sonra çöp kutusuna attım ve yanlarına yürüdüm. Elimi uzattım ve Ally'ye bir bakış attıktan sonra Jodi elimi tuttu ve nazikçe sıktı. Ben de sıktım ve onunla göz teması kurmaya çalıştım. Gözleri o kadar güzeldi ki, o anda ne kadar endişeli olsalar da.

"Özür dilerim," dedim. "Geçen gün sana çok büyük bir pislik gibi davrandım. Lütfen bizi kurtar."

Dolgun dudaklarının kenarına belli belirsiz bir gülümseme dokundu ve göğsümde bir şeylerin sıkıştığını hissettim. Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve önce Ally'ye sonra da bana bakıp elimi hızlıca aşağı yukarı salladı.

"Elbette, bunu yapabilirim. Hepimizin kötü günler geçirmeye hakkı var, o yüzden anlıyorum." Tekrar Ally'ye baktı ve aklımdan şöyle bir düşünce geçti

garip bir şeyler oluyordu. Ally başıyla onu onayladı ve Jodi tekrar bana döndü. "Masanın altında çalışmam gerekiyor."

Bunu o kadar basit, o kadar açık bir şekilde söyledi ki, bir saniye sürdü. Genelde insanları el altından işe almaktan çekinirdim. Bu şekilde birkaç günden fazla çalışırlarsa başım ağrırdı ve eğer vergi memuru bunu öğrenirse başım derde girerdi. Ancak, arada bir, birini bu şekilde işe almak ve tam zamanlı işe almadan önce denemek daha iyiydi. Masanın altında kalmak isteyen biri benim için yeniydi.

Yavaşça başımı salladım.

"Tamam, bununla çalışabilirim," dedim. "Madem kışımızı kurtarıyorsun. Eğer Ally sana kefil olursa, bunu gizli tutarız. Yine de, eğer dürüst değilsen seni maaş bordrosuna koyamam."

"değil. Sadece bahşış almakta iyiyim."

"Eminim Ally seni içeri aldıysa, bu daha önce garsonluk tecrüben olduğu anlamına geliyordur?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Tonlarca."

"Tamam o zaman, Charlotte şu anda ofiste. Ona git ve seni masanın altından işe aldığımı söyle. O seni ayarlayacak ve sana spesiyallerin ve diğer şeylerin neler olduğunu anlatacak. Her şeyi anlatacak. King Vineyard Restaurant'a gel." Elimi tekrar uzattım, o da tuttu ve nazıkçe sıktı.

"Teşekkürler," dedi.

Charlotte'un bulunduğu küçük ofise doğru ilerledi ve kapıyı çaldı. Ally onunla gitti ve onu tanıştırdı; ben hazırlık işlerine devam ederken konuşmalarının bir kısmına kulak misafiri oldum. Gümüş kaplardan birinin yansımasından onu izledim ve kendimi başka tarafa bakmaya zorladım.

Büyüleyiciydi, kesinlikle bir afetti ve ben bununla nasıl başa çıkacağımdan tam olarak emin değildim. Elim ona dokunduğum yerden hâlâ sızlıyordu; elini sıkmak bile beni çılgına . Neler oluyordu?

Benimle mi? Hiç bu kadar telaşlanmamıştım. Jodi'de farklı bir şeyler vardı ama henüz ne olduğunu anlayamıyordum.

Kendimi tekrar tekrar garson odasının cam kapısına bakarken buldum. Saçının bir telini yüzünden uzaklaştırmasını ve gülümsemesini izledim. Dolgun, yakut kırmızısı dudakları çok cazipti ve o konuşurken kendimi aval aval ona bakarken buldum. Neyse ki başka kimse fark etmedi ve ben de işime geri döndüm, ancak birkaç dakika sonra kendimi yine onu izlerken buldum.

Bana neler oluyordu böyle?

Sonunda, Ally ofisten çıktı, beni pencereden bakarken yakaladı, ama neyse ki oldukça uzaktaydım ve bu sefer aktif olarak aval aval bakmadım. İstasyonuna doğru yürürken sırtı ve çalışmaya başladı. Başımı eğdim, yemeğe ve elimdeki menüye odaklandım, kendimi artık ofise bakmamaya zorladım.

Kısa bir süre sonra kapı tekrar açıldı ve Charlotte onu dışarı çıkardı. Kafamı kaldırıp Jodi ile çok kısa bir göz teması kurdum, pantolonumun hissettim ve gözlerimi kaçırdım. Sanki yeniden liseli bir çocuk olmuştum. O büyüleyici yeşil gözleri ve pantolonunun dar, yuvarlak kıcını sarma şekliyle ilgili bir şey başka bir şey düşünmemi zorlaştırıyordu. Eğer dikkatli olmazsam, hazırlık bıçağımla bir parmağımı koparacaktım.

Jodi ve Charlotte kapıdan çıktıktan sonra nihayet tekrar odaklanabildim. Sanki sis dağılmış, beynim berraklaşmış ve Alex'in sosyal medya baskıları için fotoğraflarını çekmeye istekli olacağım şekilde lezzet ve tabaklamaya takıntılı olmaya geri dönmüştüm.

Sabah ilerledikçe Ally ısınmaya başladı, bu da gün hakkında biraz daha iyi hissetmemi sağladı. Onunla anlaşmazlığa düşmek zordu, sadece en iyi arkadaşım ve en saygı duyduğum meslektaşım olduğu için değil, aynı zamanda erkek kardeşimle olan ilişkisi de işleri karmaşıktırılıyordu. Onun aptallığına geri dönmesi ve bana yemeklerini tattırması ve tam tersi, günün çok daha sorunsuz ve çok daha hızlı geçmesini sağladı.

Yine de, oturma alanına açılan kapıların önünden geçerken kendimi daha yavaş yürürken buldum, gözlerimin o yakut dudakları ve yeşili aramasına izin verdim.

Gözleri. Onları her bulduğumda daha cazip, daha çekici görünüyordu. Neyse ki işler yoğunlaşmıştı ve yemek yapmaktan başka bir şey yapacak vaktim yoktu.

JODI

(Ally ile betimleme becerileri hakkında gerekecekti.

Anlaşıldığı kadarıyla restoranın biraz desteğe ihtiyacı vardı. Katta yeterli kişi olmadığında veya birden fazla kişinin izne ihtiyacı olduğu bir gün olduğunda yama görevi görecektir bir sunucu. Başka bir şey ararken bir süre için iyi bir dolgu gibi geldi, ama muhtemelen beni gerçekten sürdürmek için yeterli değil.

Sonra restorana gittim.

Her yer kaos içindeydi. Bu, ne yaptığını bilen ve müşterilerine gerçekte neler olup bittiğini belli etmemek için çok çalışan insanlardan gelen yumuşak, kontrollü bir kaos türüydü. Ama yine de kaos vardı.

Sadece başka bir sunucu ya da nöbetçi birini aramıyorlardı. Buranın yardımı ihtiyacı vardı. Ne yaptığını bilen birine ihtiyaçları vardı, hem de hemen.

İtiraf etmeliyim ki, üzüm bağındaki garsonluk pozisyonu için başvurmayı kabul ettiğimde temkinliydim. Ally'yle tanışmaya gittiğimde de bu durum düzelmedi. Aksine, kararımın daha da emin değildim. Bu pozisyonda işler çok kolay yoluna giriyor gibi görünüyordu ve benim için böyle şeyler hiç olmamıştı. Hayatımın ailemin elinde olduğunu ve beni az ya da çok en yüksek teklifi verene sunmayı planladıklarını fark ettiğimden beri.

İşte o zaman ayrıldım. Ondan önce hayat şımartılmış, lüks ve kolaydı. En azından çoğunlukla, çoğu insanın hemen düşündüğü şekilde. İstedğim ve ihtiyaç duyduğum her şeye sahiptim. Kapılar benim için hem gerçek hem de mecazi anlamda açılmıştı. Hayatımın o bölümünde her şey çok kolaydı.

Ama daha önce hiçbir şey için gerçekten çabalamamıştım, bu yüzden bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Artık biliyordum. Yolların zor olduğunu, engellerin çok olduğunu ve insanlara güvenilmemesi gerektiğini biliyordum.

Ama Ally'den aynı hissi alamadım. Tatlı ve arkadaş canlısıydı, ama bundan da öte, çok dürüst görünüyordu. Ve paraya ihtiyacım olduğu gerçeğini göz ardı edemezdim. Beş parasız kalırsam ailemin önüne geçemezdim. Sadece bir yılı daha atlatmam gerekiyordu. Sadece bir yıl daha radarın altında kaldıktan sonra iyi olacaktım.

O yıl geçtiğinde, güven fonuma erişmek için yeterince büyük olacaktım. Ailemin bu paraya yasal olarak dokunma yetkisi yoktu ve parayı engellemek için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Para, büyükannem ve büyükbabam tarafından sıkı korumalarla bana bırakılmıştı ve avukatların hepsi, belirlenen yaşa geldiğimde benden başka kimsenin bu paraya erişemeyeceği konusunda çok netti.

Bu, sadece bir yıl içinde paramı alıp istediğim her şeyi yapabileceğim ve bir daha asla ailem için endişelenmek zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu.

Ama bu hala bir yıl . O zamana kadar devam etmek zorundaydım. Gerçekten o noktaya gelene kadar kendimi ayakta tutmak için bulabildiğim her şeyi bulmalıydım. Ve bu pozisyon tam duruyordu. Neredeyse çok iyi görünüyordu ama aynı zamanda Derek'i de içeriyordu. Belki de bana bunun gerçek bir fırsat olduğunu kanıtlamak için orada duran kusur buydu.

Ben de öyle yaptım.

Restorana adımımızı atar atmaz her şeyin ne durumda olduğunu gördüğümde Ally hem utanmış hem de endişelenmiş görünüyordu.

"İşleri biraz kontrol altına almalarına yardımcı olmaya çalışayım, sonra da başvuru formunu doldurmanız için sizi ofise götürmek üzere geri geleceğim" dedi.

"Yardım edebilirim," dedim. "Bana mutfağı göster yeter." "Emin misin?"

"Beni iş başında görmekten daha iyi bir uygulama var mı?"

Bu onu ikna etmiş gibi görünüyordu ve bir dakika sonra, garsonlardan biri günlük konuşmaları yaparken ben de bir masada oturmuş dinliyordum. Listeyi hafızama kazımak için sadece birkaç kez dinlemem gerekti. Restoranlarda çalışmaya başladığımda kendimle ilgili keşfettiğim beklenmedik yeteneklerden biri de buydu. Spesiyal menüler, içecek seçenekleri ve malzeme listeleri gibi şeyleri ezberleme ve çok az bir hazırlıkla tekrar etme yeteneğine sahiptim.

Bu, kısa süre içinde kendi masamın siparişlerini almam ve başka bir sunucunun yedeği olarak hareket etmem anlamına geliyordu. Yiyecekleri getirmek, onlara bakmamı ve koklamamı sağlıyordu, bu da müşterilere daha etkili bir şekilde tarif etmemi sağlıyordu.

Sonraki birkaç saat tam bir kasırğa gibiydi ama sonunda her şeyi yoluna koyduk ve ortalık sakinleşti. Öğle yemeği ile akşam yemeği servisi arasındaki molaya girdiğimizde önlüğümü ve diğerleriyle birlikte kirli çarşafların olduğu bir kaba attım. Ally yüzünde bir sırıtış ve elinde bir bardak tatlı çay ile yanıma geldi. İçeceği kabul ettim ve minnettar bir yudum aldım, ilk lokma boğazımdan aşağı inene kadar ne kadar susadığımı fark etmemiştim.

"İnanılmaz bir iş yapıyorsunuz," dedi. "Sana ne kadar teşekkür etsem az. Belki de bir tişörte 'teşekkürler Jodi' yazdırmalıyım ve seni her gördüğümde bunu giyebilirim. Bu bana çok zaman kazandırır."

Güldüm. "Sorun değil."

"Ben de sana teşekkür etmeliyim," dedi başka bir ses. Ona doğru baktım ve Derek'i gördüm. En azından alçakgönüllü ve belki biraz da mahcup görünme nezaketini göstermişti. "Seni orada çalışırken gördüm ve gerçekten çok iyiydin."

"Teşekkür ederim," dedim.

Ally ona baktı, kaşları beklentiyle kalktı ve hafif bir nefes aldı.

"Ayrıca geçen gün sizinle konuşma şeklim için de özür dilemek istiyorum. Bu benim küstahlığımdı ve bu konuda bir pislik gibi davrandım," dedi. "Ve eğer akşam yemeği servisi için kalmak isterseniz, sizi ağırlamaktan mutluluk duyarız."

Başımın olumlu bir işaret yaptım ve tekrar uzaklaşmadan önce Ally'ye baktı.

"Gördünüz mü, size karga yiyeceğini söylemişim," dedi gülerek. "Ama sanırım bu ona en azından biraz hak vermemiz gerekiyor. O son iki bekâr King kardeşten biri. Biz üç kadın ve kardeşleri hepimiz ona tuzak kurmaya çalıştık. Bu konuda özür dilemeliyim."

"Sakın buna cüret etme," dedim. "Sana daha önce de söylediğim gibi, onun davranışlarından sen sorumlu değilsin. Ama belki de ona tuzak kurmaya çalışmamalısın."

Birlikte güldük ve bana mutfağa gidip yiyecek bir şeyler almamı ve yemek servisi başlamadan önce birkaç dakika dinlenmemi söyledi.

"Peki, bu işi aldığım anlamına mı geliyor? Yine de bir başvuru formu doldurmalı mıyım?" diye sordum.

Ally kolunu omuzlarıma doladı ve benimle birlikte yiyecek almak için mutfağa yürüdü.

"Kesinlikle bir uygulamaya ihtiyacınız yok," dedi. "Bu hızla çalışırsan, diğer sunucuların bazılarını bağdan atabilirsin."

"Öyle söyleme," dedim. "Daha az eli kaldırabileceğimizi sanmıyorum."

Tekrar güldük ve aşçının bize uzattığı tabakları kabul ettik.

Bir öğleden sonra lokantada kahvaltı ve hamburger satmaktan, lüks bir restoranda lüks yemekler sunan bir işe geçtim.

yemek ve pahalı şarap. Becerilerin çoğu aynı olsa bile tamamen farklı bir deneyimdi. Kesinlikle kötü değildi. Orada Ally vardı ve etkileşime girdiğimiz kısa sürede diğer garsonlarla olabildiğince iyi geçiniyordum. Müşteriler de o kadar gürültülü ya da kaba değildi, bu bazen eğlenceli olabiliyordu ama cazibesini de çabucak kaybediyordu.

Hepsinden önemlisi, bahşişler buna fazlasıyla değiyordu. Yumurta ve bitmek bilmeyen bir fincan sade kahveye kıyasla, şarap dökerek ve zar zor tanıdığım zarif yemek tabakları sunarak çok daha fazla para kazanıyordum. Bunun bana biraz büyüdüğüm ve geride bıraktığım hayatı hatırlattığını kabul etmek zorundaydım ama hedefime ulaşmama yardımcı olacaksa bununla yaşayabilirdim.

Yemek yemek ve biraz dinlenmek için verdiğimiz mola beklediğimden daha da önemli çıktı. O gece tüm rezervasyonlar doluydu ve hatta masaya oturmak için çaresiz kalan ve sonunda barda oturan ya da rezerve masalar boşaldığında içeri girmek için saatlerce bekleyen birkaç kişi bile vardı.

Gecenin sonunda ayaklarım ağrıyordu ama kendimi para içinde hissediyordum. Ceplerimde, odamdaki spor çantasına eklemek için normalde birkaç haftada biriktireceğimden daha fazla para vardı. Bu güzel bir duyguydu.

Sıkı çalışma aynı zamanda beni aç bıraktı ve Ally aile yemeğine kalacağımdan emin olmak için beni köşeye sıkıştırdığında, bunu geri çevirmem mümkün değildi. Bulabildiğim her şeyi ağzıma hazırdım.

Mutfak personeli tavalar dolusu makarna salatası getirdi ve daha düzgün dilimler masalara getirilmeden önce ekmek somunlarının kalan uçları kesildi. Tabaklarımızı doldurduk, şarap ve meşrubat kadehlerimizi doldurduk ve evin ön tarafındaki masalara yayıldık.

Kısa süre önce hizmet verdiğimiz müşterilerin oturduğu masalara oturmanın getirdiği bir başarı ve gurur duygusu vardı. Giyinip kuşanmış, güzel restoranda en iyi davranışlarını sergilemeye ve şık bir yemek yemeye hazır bir şekilde gelmişlerdi. Yemek yerken kendimizi rahat hissederek kambur durmalı, yayılmalı ve rahatlamalıydık.

İnsanları bir akşam yemeği partisi için evinize davet etmenin ve arkalarından kapıyı kapattıktan sonraki o ilk anların hissi gibi bir şey olduğunu hayal edebiliyorum. Açıkçası kendi akşam yemeği partimi hiç vermemiştim ama küçükken ailemin verdiği havasız toplantıların nasıl olduğunu hatırlıyordum.

Daha ilk günüm rağmen, yemek yemek ve harika bir günün bitişini kutlamak için herkesle birlikte oturduğumda kendimi bu duyguya kapılmış buldum. Herkes birkaç lokma yedikten sonra Derek bir kadeh şarap aldı ve herkesin önünde ayağa kalktı.

"Şimdiye kadar çoğunuz aramızda yeni bir yüz olduğunu fark etmişsinizdir. Hatta onunla tanışmış bile olabilirsiniz. Gerçi buraya geldiğinden beri son sürat çalıştığını düşünürsek bundan şüpheliyim. Artık hepimiz yerleştüğimize göre, sizi Jodi ile tanıştırmak istiyorum. Bugün gelip bizi kurtardı ve bu görevi tam zamanlı olarak üstlenmeyi kabul ettiğine göre bizi daha çok kurtaracak. Hepinizin ona hoş geldin demenizi ve rahat ettiğinden emin olmanızı istiyorum. Jodi'ye içelim" dedi.

Kadeh kaldırmayı bitirdi ve kadehini kaldırdı. Küçük ekibin hepsi beni karşıladı ve yemeklerimizi yerken hemen birkaç sohbete dahil edildim. Burayı seveceğime dair bir his vardı içimde.

DEREK

S Yirmi dört saatten daha kısa bir süredir buralardaydı ve Pazar
günkü brunch ayininin sonunda Jodi olmadan ne yaptığımı
bilmiyordum. Kadın bir nimet olduğunu kanıtlıyordu. Hareket
eden uzun, düzgün vücuduna bakmaktan yorulmadığımdan
bahsetmiyorum bile.
restoran katında çok zahmetsizce.

Onun hakkında bu şekilde düşünmemeliydim. O yeni işe alınmıştı ve
aklımdaki tek şey onun servis becerileri olmalıydı. Ve onlar da
gittikçe daha iyiye gidiyor gibi görünüyordu. Üzerine ne atılırsa
atılsın, Jodi hiç ürkmedi. Ne kadar yoğun olduğu, karmaşık menü ya
da bazen telaşlı olan konuklar onu etkilemiyordu.

Bunlardan çok fazla almadık. Çoğunlukla müşterilerimiz, atmosferin
ve inanılmaz yemeklerin tadını çıkarmak için gelen son derece hoş
insanlardı. Ama her zaman istisnalar vardı.

O Pazar sabahı brunch için daha talepkâr düzenli müşterilerden
birkaçı geldi ve Jodi'nin onları nasıl idare ettiğini dikkatle izledim.
Uсталıktan başka bir şey değildi. Sorunsuz ve etkilenmemişti, onların
yorumlarına ve hak taleplerine kulak asmıyor ve telaşa kapılmadan
yapılması gerekenleri yapmaya devam ediyordu.

Ama beni en çok etkileyen şey onlarla nasıl konuştuğuydu. Birden
fazla olayda, başka bir sunucu bir müşteriyle anlaşmazlığa düştü ve
durumu çözmek için ne yapacağını bilemedi. Jodi işin içine girmeyi
başardı ve müşteriyle nasıl konuşacağını biliyordu. Ne-

söylediği her şeyi, müşteriye sakinleştirecek ve zorluğu sona erdirecek şekilde yapabildi.

İzlemesi büyüleyiciydi ve bunu yapabilecek deneyimi nereden edindiğini merak etmeme neden oldu. Ally bana Jodi'nin son zamanlarda şehirdeki bir lokantada çalıştığını söyledi ve oradaki müşterilerle buradakilerle uğraştığı türden bir titizlik ve tavırla uğraşmak zorunda kalacağından şüpheliydim.

Ayrıca masadan para almadan ödeme yapma talebini de merak etmeden duramadım. Tüm bunlar merak uyandıran ve henüz karşılaşmadığım bir durumdu. Ama Cameron bunu sorun etmiyordu, ben de sorun etmiyordum. Benim için önemli olan işini ne kadar iyi yaptığı ve güvenilir olmasıydı. Onun hayatını değerlendirmek bana düşmezdi.

Ama Cam bana onu işe alırken hâlâ yerine getirmemiz gereken formaliteler olduğunu söylemişti. Sadece " hoş geldin" deyip işe gelmesini bekleyemezdik. Şimdilik ona el altından ödeme yapmayı kabul etsek bile, yine de varlığını belgelememiz gerekiyordu. Bu yüzden vardiya sonunda ona vermek üzere bir yığın kâğıt hazırlamıştım.

Son müşteriler de gittikten sonra onu yakaladığımda anlaşılır ve haklı bir şekilde yorgun görünüyordu.

"Selam," dedim. "İkinci günün nasıl geçti?"

İçini çekti ama başını salladı. "Güzel. Ama itiraf etmeliyim ki Pazar günleri sadece brunch servisi olduğu için memnunum. Sanırım tüm bunlara alışmak için biraz zamana ihtiyacım olacak."

Kısa bir kahkaha attım ve başımı salladım. "Bunu kesinlikle anlayabiliyorum. Konu açılmışken, Cam'in senin için yazdırdığı bazı kâğıtlar var. Bunları doldurmanı ve mümkün olan en kısa sürede ona geri göndermeni istiyor."

"Tamam," dedi, elindeki pa- perse bakarken sesi biraz temkinli çıkıyordu.

Kafasında çarkların döndüğünü, kâğıtların ne olduğunu ve bundan sonra ne yapması gerektiğini merak ettiğini neredeyse görebiliyordum.

"Herhangi bir şeyi doldururken sorun yaşarsan gidip onunla konuşmanı ve seninle birlikte çözeceğini söyledi," dedim.

Bu Jodi'yi rahatlatmışa benziyordu ve başını salladı. Gözlerinde bir şeyden ya da birinden kaçıp kaçmadığını merak etmeme neden olan bir bakış vardı. Ama burnumu sokmayacaktım. Onunla daha yeni tanışmıştım ve işime engel olmadığı sürece zorlamak için bir nedenim yoktu.

"Teşekkürler, öğleden sonra onlara bakacağım."

"Harika," dedim kararlı bir şekilde başımı sallayarak. "Pekâlâ, sen git ve bugünlük git."

"Hâlâ yapılması gereken işler var," dedi.

"Bunun için endişelenme. Son birkaç gündür bu kadar çok çalıştığına göre, biraz gevşemeyi hak ediyorsun. Evine git ve biraz dinlen. Yarın görüşürüz."

"Emin misin?" diye sordu.

"Kesinlikle."

"Tamam. İyi günler."

Mutfağa gitmeden önce onun çıkışını izledim. Orayı temizlemem ve akşam yemeği için Alex'in evine gitmeye hazırlanmadan önce durum değerlendirmesi yapmam gerekiyordu. İçeri girdiğimde mutfak boş ve hareketsizdi. Bir nefes aldım ve memnun bir iç çekişle verdim. Bu benim en sevdiğim zamanlardan biriydi. Mutfağımın benden başka herkesten arınmış, sakın ve sessiz olmasını severdim.

Diğer zamanlardan çok daha farklı bir duyguydu. Siparişlerin yağdığı ve bizim de yetişmeye çalıştığımız zamanlardaki enerji ve telaştan gerçekten keyif alıyordum. Kendimi canlı hissettiğim ve adrenalinin içimde zonkladığı zamanlardı. Her şeyi düzenli tutmak ve yoğun bir servisi etkin bir şekilde yönetmek büyük bir zorluktu, böylece herkes yemeğini zamanında, doğru sıcaklıkta ve güzel bir şekilde sundu.

Bunu iyi yapmak benim en büyük gurur kaynaklarımdan biriydi.

Ama mutfak kendi halindeyken daha basit, daha saf bir keyif vardı. Kulağa saçma geliyordu ve muhtemelen bunu şef yardımcımın yanı sıra en iyi arkadaşlarımdan biri olan Ally dışında kimseye söylemeyecektim ama mutfak bu haldeyken farklı bir varlık gibi hissediyordum. Neredeyse canlıymış gibi.

Her Pazar mutfağında yaptığım derin temizlik, haftanın geri kalanı için bir sıfırlama gibiydi. Bu, sadece her şeyi temizlemekle kalmayıp ekipman, malzeme ve erzak stoğu yaptığım ve azalan her şeyi not ettiğim zamandı. Bazen eşyaların yerini değiştiriyor, farklı düzenler ve organizasyonlar deneyerek alanı daha verimli hale getirip getiremeyeceğimi görmeye çalışıyordum.

Sürecin sonunda, genellikle elimde sipariş edilecek şeylerin bir listesi olurdu ve hiçbir şeyin gözden kaçmaması ve her şeyin gerçekten ihtiyaç duyulmadan önce gelmesi için siparişleri vermek üzere bunları ofise getirirdim. Temizlik yaparken zihnim dağılıyordu ve işimi bitirip son kirli çarşafı da ertesi gün servis tarafından alınmak üzere toplama torbasına koyduğumda aradan saatler geçtiğini fark ettim.

Kardeşimin evindeki akşam yemeğine resmen geç kalıyordum. Kıyafetlerimi değiştirmek ve oraya varmak için acele ettim, ancak içeri girdiğimde, hem yemeğe hem de şaraba çoktan başlamışlardı. Bunu gördüğümde kendimi hazırladım. Ne olacağını biliyordum.

"Hey," dedi Alex yanıma gelip kolunu omuzlarıma dolayarak. "Sonunda başardın."

Yüzünde, elindeki bardakla çok ilgisi olan bir sırıtma vardı ama hepsi bu değildi. Camilla'yla birlikte oldukları ve geleceklerini planladıkları için son zamanlarda çok daha mutluydu.

"Geciktiğim için özür dilerim," dedim. "Mutfacı temizliyor ve envanter çıkarıyordum, dikkatim dağıldı."

"Öyle mi?" Cam sordu. "ne dağıtmış olabilir?"

Kane gözlerinde alaycı bir parıltıyla, "Ally'nin işe aldığı yeni kız olamaz," dedi.

"Tabii ki hayır," diye ekledi Noah, şakalaşmaya dahil olarak. "Derek kadın gibi bir şeyin aklını şeytanından uzaklaştırmasına asla izin vermez."

mutfağına."

Bu sadece başlangıçtı. Sık sık olduğu gibi, bekâr olduğum için azar işittim ve Jodi hakkında alay konusu oldum. Bu, çekici bir kadına şöyle bir baktığımda bile oluyordu ve ben kesinlikle ona şöyle bir bakmaktan fazlasını yapıyordum. Eğer benimle dalga geçmiyorlarsa ya da hala bekar olan sadece ikimiz olduğumuzu ve birini bulmak için harekete geçmemiz gerektiğini acımasızca belirtmiyorlarsa, benim için iş yapmaya ve bana birini ayarlamaya çalışıyorlardı.

Buna alet olmamaya çalıştım. Bu sadece durumu daha da kötüleştirirdi.

JODI

I Bağıdaki ilk haftamda, lokantada neredeyse iki ayda kazandığımdan daha fazla para kazanmıştım. İş daha hızlı, daha yoğun ve daha yoğundu, bu da zaman zaman daha zorlu hale getirdi, ancak bu iyi türden bir zorluktu. Her zaman diken üstünde olduğumu hissettiren ve gerçekten düşünüp taşınmamı gerektiren türdendi. Her güne enerji.

Sırf alabildiğim için bir iş yapmak, kolayca gözden kaçabileceğim ve hatta daha da kolay bir şekilde değiştirilebileceğim bir yerde hareket etmek yerine, gerçekten bir şeyin parçası olduğumu hissettim. Akşam yemeği vardiyalarının sonunda aile yemeği için bir araya gelmek benim için bu duyguyu pekiştirmede uzun bir yol kat etti.

Kahvaltı yerinde aile yemeğine en yakın bulduğum şey, yeni bir parti yapıldıktan sonra biraz pastırma kapmak veya kalan bisküvi ve et suyunu yemekti. Hiçbir zaman hepimiz bir araya gelip yemek yemedik ve Bay Murphy'nin ara sıra teşekkür etmesi ya da kısa bir övgü yorumunun ötesinde nadiren onaylandık.

Derek'le aramız düzeldiğine göre, Ally'nin haklı olduğunu görebiliyordum. Kendisi için çalışan insanları gerçekten önemsiyor ve takdir ediyor gibi görünen gerçekten iyi bir adamdı. Her gün ne yaptığımızı ve ne kadar sıkı çalıştığımızı fark ettiğinden emin olduğu anlar oluyordu.

Yapabilseydim orada bir süre daha kalmaktan mutlu olacağımı biliyordum. Bana düşük ücret ödenmesi gerektiği konusunda çok fazla düşünmüyor gibiydiler ve bu konuyu hiç kurcalamamışlardı. Herkesle iyi geçiniyordum ve

vardiyalarımın tadını çıkarıyordum. Hatta o kadar çok para biriktirmiştım ki, birikimlerimin çok yakında hayatımda bazı iyileştirmeler yapabileceğim bir noktaya geldiğini görmeye başlamıştım. Belki de sadece bir oda kiralamak yerine küçük bir daire tutabilirdim. İşler gerçekten iyi gidiyordu.

Bu da tabii ki bir şeylerin gerçekten gitmek üzere olduğu anlamına geliyordu.

Harika bir gündü ve asma bahçesine yürümenin o kadar da uzun sürmediğini fark etmiştim. Biraz temiz hava almanın ve işe odaklanmak zorunda kalmadan düşüncelerimin zihnimde dolaşmasına fırsat vermenin güzel bir yoluydu.

Sadece birkaç kez yapmıştım ama gerçekten keyif aldığım bir geziydi. Zaman ve hava koşulları elverdiği sürece bunu yapabileceğimi görebiliyordum. Şimdiye kadar bu restoranda zaman konusunda bir sorun yaşamamıştım. Vardiyalarım için kalkıp gitmeyi pek umursamıyordum. Üzüm bağına varmak ve günün neler getireceğini görmek için sabırsızlanıyordum. Bu her zaman o gün gelecek rezervasyonlara genel bir bakışın yanı sıra menüdeki özel öğelerin gözden geçirilmesi ve tadımını da içeriyordu.

Kaliforniya'da olduğumu ve hayatımı Rhode Island kışlarında sürdürmeye alıştığımı göz önünde bulundurduğumda, havanın da pek engel teşkil etmeyeceğini hissediyordum. Gökyüzü açılmadığı ve bir fırtınayla karşılaşmadığım sürece, gayet iyi olacaktım.

İşe yürüyerek daha sık gitmemin bir diğer nedeni de arabamın son demlerini yaşıyor olmasıydı. Yeterince para biriktirir biriktirmez aldığım eski, köhne bir sedandı ve o zamandan beri fazla ömrü kalmamıştı. Artık anahtarı kontağa her çevirdiğimde çalışıp çalışmayacağı tam bir muammaydı. Tıpkı dizüstü bilgisayarım gibi, bu da bir rulet oyunuydu. Bu zamanlardan birinde, yolculuğun ortasında pes edecekti. Kolayca yürüyebilecekken onu zorlamanın bir anlamı yoktu.

Kiraladığım odadan sadece birkaç dakika önce çıkmıştım ve yolun sonundan hızla geçen bir araba fark ettiğimde kasabaya doğru ilerliyordum. Anında bana tanıdık geldi. Bir saniye sonra, araba sanki geniş bir U dönüşü yapmış gibi diğer yöne geri döndü.

o yoldan bir noktada döndü ve yürüdüğüm yoldan aşağıya doğru sürdü.

Yanımdan geçip giderken arabayı tanıdığımı fark *ettim*. Bunu anladığım anda, kaldırımdan inip gözden kaybolmak için görebildiğim ilk yere doğru koştum. Kütüphaneye daldım, nefesimi tutmaya ve düşüncelerimi toparlamaya çalışarak birkaç dakika sırtımı girişin köşesine dayadım.

Belki de düşündüğüm şey değildi. Başka biri olması mümkündü. Hatta mantıklı ve olası. Dünyada gümüş Audi'si olan tek kişi Jack değildi. Ve o arabayı en son Rhode Island'da görmüştüm, ülkenin öbür ucunda. Plakayı net göremediğim için o olduğundan emin olamadım.

Nefesimi tutarak köşeden dışarı eğildim ve girişin ön tarafındaki pencereden dışarı baktım. Audi tekrar caddeden aşağı indi, bu sefer daha yavaş ve diğer yöne doğru. Kesinlikle öylesine dolaşmıyordu. Onu kullanan kişi bir şey arıyordu. Ya da birini.

Araba caddenin karşısına park etmişti ve ben artık onu göremeyecek kadar uzaktaydım. Daha iyi görebilmek için kenara çekildim ve sürücü tarafındaki kapının açılmasını izledim. Bir saniye sonra kardeşimin uzun bedeni arabadan inerken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve midem bulandı.

Yolun kenarında durdu ve güneş gözlüklerini gözlerinin üzerine indirdi. Elindeki telefona bir göz attı ve sonra yolun aşağısına ve yukarısına baktı.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Duvardan uzaklaşarak döndüm ve kütüphanenin içine doğru ilerledim. Acelem yüzünden kucak dolusu kitap taşıyan bir kadına çarptım ve kitaplar yere saçıldı.

"Hey," dedi öfkeyle. "Nereye gittiğine dikkat et."

"Özür dilerim," dedim.

Ya da en azından ben öyle sanıyordum. Sesim o kadar titriyordu ki, gerçekten tutarlı bir kelime oluşturup oluşturmadığımı bilmiyordum. Çömelip kitapları toplamasına yardım ettim, aklımdan mantıksız, geçici bir düşünce geçti, umarım Jack kitapların düştüğünü duymamıştır.

Bu, onun ve ailemin içime saldığı türden bir korkuydu. Uzun zamandır kaçtığım korku. Ve şimdi beni yakalamışlar gibi görünüyordu.

O kadar kolay pes etmeyecektim. Zaten çok şey atlatmışım. Şimdi oradan öylece çıkıp kendimi teslim etme zamanı değildi.

Etrafa saçılmış kitapları en azından özür diliyormuş gibi görünecek kadar topladıktan sonra onları tekrar kollarına bıraktım ve ayağa kalktım. Tek kelime daha etmeden kütüphanenin arka çıkışına doğru koştum.

Arkadaki kapı, insanların okumak için kitap getirmeyi ya da büyük ahşap planörlerde oturup bulmaca çözmeyi sevdikleri küçük bir avluya ve bahçeye açılıyordu. Şehirdeki ilk günlerimde, dışarıda birkaç dakikadan fazla kaldığım tek yer burasıydı. Kendimi güvende hissetmemi sağlayacak kadar gizli görünüyordu ama yine de odamın sınırları içinde volta atmak zorunda kalmamamı sağlıyordu.

Artık boştu. Bu, alanı çevreleyen alçak siyah dökme demir çitlere doğru koşarken kendimi açıkta hissetmediğim anlamına geliyordu. Az önce çıktığım kapıya kadar olan alana giriş çıkışı sınırlayan bir kapı vardı. Kendimi çitin üstünden yukarı fırlattım ve ayaklarım yere basar basmaz koşmaya başladım.

Az önce kardeşimi gördüğüm sokaktan kaçarak kütüphanenin arkasındaki ara sokağa, oradan da kiralık binanın diğer tarafına doğru koştum. İçeri girmek için giriş kartımı kullandım ve asansöre binmekten vazgeçtim.

Odamın bulunduğu katın sahanlığına ulaştığımda, koridoru taramak için kapının ortasındaki pencereden dışarı baktım. Koridor boştu ve kendimi toparlamak için birkaç saniye bekledikten sonra patladım

ve odama doğru koştım. Kapı hâlâ kapalıydı ve tedbir olsun diye kilitli olduğundan emin olmak için kapı kolunu oynattım.

Yine de kendimi hazırladım, kapının kilidini açmak için anahtarım la uğraşırken gardımı aldım. Kilit açıldığında kapıyı iterek açtım ve bir saniye daha koridorda durup bir şey olup olmayacağını bekledim. Ortalık sessizdi ve artık kaybedecek zamanım olmadığını biliyordum.

Koşarak içeri girdim ve kapıyı arkamdan kilitleyerek sahip olduğum her şeyi iki spor çantama doldurma telaşına kapıldım. Fazla bir şey değildi, ama yine de her şeyi toplarken ve kapının diğer tarafında ayak seslerini duymayı beklerken zamanın geçtiğini hissedebiliyordum.

Sonunda gitmeye hazırdım. Dikkatim dağılmıştı, odadan fırladım ve tekrar kilitleme zahmetine girmeden koridorda koşmaya başladım. Bunun bir önemi yoktu. Jack kaldığım yerin orası olduğunu teyit eder etmez içeri girecekti. Ve ben orada olmadığında ve oda boş olduğunda, tekrar kaçtığımı anlayacak ve av bir kez daha başlayacaktı.

Gidecek hiçbir yerim yoktu. Hiçbir otele gidemiyor ya da başka bir yer kiralamaya çalışamıyordum. Aklıma gelen tek bir şey vardı.

Çantalarımı eski püskü arabamın arka koltuğuna atıp direksiyona geçtim ve bağı doğru gaza bastım. Hızdan kesinlikle hoşlanmıyordu ve bana her an çeşitli parçalarına ayrılabilceğini söyleyen uğursuz bir sarsıntısı vardı. Ama bana bir avantaj sağlayabilirse, minnettar olurum.

Arabayı sürerken ellerim direksiyonu olabildiğince sıkı kavırıyor, Derek'in iyi günlerinde görüldüğü kadar nazik olması için tüm gücümle dua ediyordum.

DEREK

I Cuma günüydü ve arka kapı pat diye açıldığında yıldız yemeği tamamlamak ve geceye bir tür tema kazandırmak için menünün geri kalanını doldurma sürecindeydim. Başımı kaldırdım ve Jodi'nin kapıya yaslandığını, sırtını kapıya dayadığını ve iki çantayı göğsüne sıkıca tuttuğunu gördüm. Saçları dağınık ve tel teldi, yüzüne yapışmıştı ve derin nefesler alıyordu. sanki koşuyormuş gibi.

Oturduğum tabureyi devirerek ayağa fırladım ve ona doğru koştum, poşetleri parmaklarından nazikçe aldım, o kadar sıkı tutmuştu ki etinde izler kalmıştı. Çantaları kapının yanına bıraktım ve dirseklerinden birini tutarak nazikçe ama sıkıca onu garsonların ofisine .

"Derin nefesler," diye mırıldandı Jodi kendi kendine. "Derin nefes... almalıyım..."

"Su ister misin? Buyurun. Sana biraz su getireyim," dedim ve koşar adımlarla birkaç kasa şişe suyu, donmamış ama soğuk kalmış döner etlerle birlikte sakladığım soğutucuya geri döndüm. Bir şişe çıkardım ve ona getirdim, önündeki mührü kırdım ve eline tutuşturdum. Çok küçük yudumlar aldı. Titriyordu ama garip bir şekilde kontrollü görünüyordu. Sanki paniklediğinde nasıl sakinleşeceğini biliyordu, sadece adımları atması gerekiyordu.

Birdenbire kaç kez kendini bu şekilde sakinleştirmek zorunda kaldığını, kaç kez bir şeyden ya da birinden kaçtığını bilmek istedim. Fikirlerim vardı ama hiçbirisi iyi değildi. Hiçbiri

kanıt olmadan biri hakkında varsayımlarda bulunabileceğiniz şeylerdi. Aceleci davranmayacaktım.

"Hazır olduğunda, acele etme," dedim, avuçlarımı onu yatıştırmak ve onu zorlamaya niyetim olmadığını bilmesini sağlamak için açtım, "bana neden kaçtığını söyleyebilir misin? Bunu çözmene yardım etmek istiyorum, tamam mı? Ama neyle karşı karşıya olduğumu ya da neyden saklanmana yardım ettiğimi bilmezsem bunu gerçekten yapamam."

Yavaşça başını salladı ve suyu yudumlamaya devam etti.

Jodi sakinleşmeye başlamıştı. Şişenin yarısını bitirmişti ve her ihtimale karşı bir tane daha almak istiyordum ama onu yalnız bırakmak da istemiyordum. Artık ne elleri üzerine su dökeceğini düşündürecek kadar titriyordu ne de bayılacağından endişelenmeme neden olacak kadar derin nefes alıyordu.

Şişeyi geri deviren Jodi, birkaç derin yudum aldı ve geri kalanını hızla içti.

Elimi uzattım ve şişeyi aniden sabitleşen ellerden aldım.

"Bir tane daha ister misin?" Ben sordum. "Soğutucuda bir sürü var."

"Hayır, teşekkür ederim," dedi. Hâlâ derin nefesler aldığını fark ettim ama artık daha sakin, daha odaklanmıştı. Kendini düzenliyordu.

"Tamam, eğer fikrini değiştirirsen, onları nerede bulacağını biliyorsun."

Tekrar başını salladı ve başını geriye doğru çekerek saçlarının geriye doğru düşmesine izin verdi, böylece başının arkasında sıkı bir düğümle bağlayabildi. Ona uzattığım kâğıt havluyla akan makyajını temizledikten birkaç saniye sonra kendine gelmiş, hatta toparlanmıştı.

"Kardeşim burada," dedi.

Daha fazlasını bekledim ama hiçbir şey gelmedi. Başımı iki yana eğdim ve gözlerimi kısıtım.

"Kardeşin mi?"

Başını salladı ve bunu itiraf etmenin bile onu korkuttuğunu görebiliyordum.

Onu kardeşinden bu kadar korkutan şey neydi? Bu muamma kız hakkında ne zaman bir şey öğrensem, yerini başka bir gizem alıyordu. Kardeşlerimin akıl sağlığımın temelini oluşturmasıyla, dünyanın beni ezip geçemeyeceğini bilmemle büyümüştüm. Onlara her zaman sahip olacaktım; öldüğünde ve büyükanne ve büyükbabalarımız bizi yanlarına aldıklarında bile, bana göz kulak olacak kardeşlerim hep yanımdaydı.

Bir erkek kardeşi olduğu ama onun kendisine yardım etmek için güvenebileceği biri olmadığı fikri beni hem üzdü hem de onun adına biraz kızdırdı. Kardeşiniz de dahil olmak üzere size sahip çıkacak kimsenin olmaması ne kadar yalnız hissettiriyor olmalı. İşkence gibi olmalı.

"Kardeşinden neden bu kadar korkuyorsun?" Nazikçe sordum.

Bana anlatacakmış gibi görüldüğü kısa bir an vardı, sanki açılacak ve ailesinden bu görünüşte yüksek riskli kaçıışa neden olan şeyin ne olduğunu bana bildirecekti. Ama ortaya çıkar çıkmaz kayboldu. Başını salladı, bir an için ayakkabılarına baktı ve sonra tekrar bana döndü.

"Yapamam," dedi. "Şimdi olmaz."

"Sorun değil. Dediğim gibi, zorlamak istemiyorum. Sadece yardım edebilecek kadar bilgiye ihtiyacım var."

"Anlıyorum," dedi. "Sadece şu anda yapamam. Başka bir şey yapmam gerekiyor. Çalışabilir miyim?"

"İş mi?" Ben sordum. "İçeri girmek ister misin?"

"Evet. Odaklanmama ve diğer her şeyi engellememe yardımcı olacak. Ayrıca, buraya bakmayı aklından bile geçireceğini sanmıyorum. Ben güvendeyim."

Başımı salladım. "Evet, . Tabii, gidip çalışabilirsin," dedim. "İstersen Charlotte gelene kadar çatal bıçak takımlarını burada benimle birlikte yuvarlayabilirsin."

"Teşekkür ederim," dedi, başı hâlâ eğikti ve sesi mahcup çıkıyordu. Ayağa kalktım, kapının kilidini açtım ve elimi uzatarak ona

yanımdan geçmek için boşluk bıraktı. Öyle yaptı ve her şeye rağmen parfümünün kokusunu aldım ve dizlerim biraz zayıfladı.

Jodi mutfakta gümüş takımların bulunduğu rafa ve taze, temiz çarşaf yığınının doğru ilerledi. Onları teker teker mükemmel bir şekilde rulo yaptı ve yere atılmak üzere bir kovaya koydu. Bir süre onu izledim ve sonra yaptığım işe geri döndüm. Odaya biraz ses gelsin diye televizyonu açtım ve bu Jodi'nin omuzlarının biraz gevşemesini sağladı. Yavaş yavaş sakinleşiyordu.

İşe geri döndüm ve ona kendini güvende hissetmesi için alan açtım.

JODI

I Ne kadar panik hissettiğimden nefret ediyordum. Ne kadar kolay hiperventilasyona ve paranoyaya kapılıyordum. Yorgunluktan yere yığılmadan önce koşabildiğim kadar uzağa, hiçbir şeye, hiçbir yere koşma dürtüsüne sahiptim. Bir panik ataktan kaçınmak ya da atlatmak için nasıl numaralara güvenmek zorunda kaldığımı ve bu adımların içime nasıl yerleştiğini, bana koçluk edecek biri olmasa bile bunları kendi başıma yapabileceğimi. Nasıl kendi koçum, kendi ilk yardım görevlim, kendi iç sesim haline geldiğimi Sebepten.

Derek'in her konuda bu kadar nazik olmasından nefret ediyordum. Bir pislik gibi davranırken şimdi nazik ve yardımsever olmak için nasıl da geriye doğru eğiliyordu. Odanın girişini kapatması ama kapıyı açık tutması, böylece kendimi tamamen kapalı hissetmemem ama yine de güvende hissetmemi sağlaması. Kardeşimin neye benzediği ya da ne tür bir tehlike olabileceği hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen kapıya nasıl göz kulak olduğunu. Bana su getirmeyi ve kendi başımın çaresine bakmamı söylemek yerine neler olup bittiğini konuşmayı teklif etmesi.

En çok da kardeşimin bir şekilde beni bulmuş olmasından nefret ediyordum. Jack acımasızdı ama bu kadar inatçı olduğunu düşünmemiştim. Bunu kendi başına yapacağını düşünmemiştim. Beni bulması için birini mi tutacaktı? Elbette. Bunu görebiliyordum. Birinin beni izliyor olması ve benim onu tanımıyor olmam dehşet verici olsa da, Jack'in beni bulunduğum yere bu kadar yakın bir yerde arıyor olması çok daha kötüydü.

Derek mutfağın kapısında durmuş bana bakıyordu. Ona kendimi normal hissedebilmek için işe dönmek istediğimi söylemiştim.

başka bir şeye konsantre olabilirdim. Bunların hepsi doğrudu ama her zaman aklımda, gitmem gerekirse diye mümkün olduğunca çok paraya ihtiyacım olduğu düşüncesi vardı. Eğer Jack şehirdeyse, bu güvende olmadığım anlamına geliyordu. Gerekirse bugünkü bahşişlerimi cebime atıp kaçabilirdim.

Derek çantalarımı tutuyordu. Onları arka kapıdan almaya gitmişti ve olması gerektiğini düşündüğü şeyi kafasına yerleştirmeye başlayan birinin havasıyla tutuyordu. Bana yardım etmek için bir plan yapıyordu ve bir yanım buna içerliyordu. Karşı koymak istedim. Ağlamak, dağılmak ve yerde bir top kıvrılmak istedim. Duygularım, düşüncelerim o kadar parçalanmış ve dağılmıştı ki, orada öylece oturup ona bakıyordum.

"Çantalarınızı aldım," dedi. "Personel her an burada olabilir ve kimsenin onlara takılıp düşmesini ya da daha kötüsü bir yere fırlatmasını istemedim. Gerekirse burada bırakabilirsiniz ama ofisimde daha güvende olurlar. Anahtarlar sadece kardeşlerimde ve bende olduğu için kimse oraya giremez."

Başka bir çatal bıçak takımını yuvarlarken başımı salladım. İhtiyacım olan şey uyuşukluktu ve hemen o anda başlarsam, kendimi hiçbir şey hissetmemeye zorlarsam, geceyi atlatabilirdim. Uyuşukluk hissine yaslanmalı ve Derek'in yardım etmeye çalışmasına izin vermeliydim. Jack beni bulmadan geceyi bir şekilde atlatabilirim, ertesi günü buraya bakmaya geldiğini nasıl bildiğini anlamaya çalışarak geçirebilirdim. Böylece bir daha olmazdı.

Derek onu takip etmemi işaret etti, ben de elimdeki gümüş çatal bıçak takımını yere bıraktım. Onu ofise kadar takip ettim ve çantalarımı, tüm dünyevi eşyalarımı ve sahip olduğum her bir doları, hayatta kalmamı temsil eden küçük kasayı bir sandalyenin altına doldurmasını izledim. Ofisi eklektik ama misafirperverdi. Kesinlikle onun kişiselliğini temsil ediyor gibiydi. Dünyanın farklı yerlerinde çekilmiş fotoğrafları vardı ve hepsi de şef önlüğü giyiyordu. Etrafta Ally ile birlikte çekilmiş birkaç fotoğraf vardı, onları olduklarından daha genç gösteriyorlardı ama bir de Ally'nin nişanlısı ve bebeği olduğunu tahmin ettiğim kişiyle çekilmiş bir fotoğrafı vardı.

Bir duvarda kitaplar sıralanmıştı ve bunların en az yarısının yemek kitabı olduğunu fark ettim. Televizyonda gördüğüm her ünlü şef ya da

Bu raflarda birkaç kitap olduğunu duymuştum ve bunlar okulda okuduğum ya da en azından bildiğim klasiklerin yanında duruyordu. Rafların dibinde eski CD'ler de vardı ve klasik bestecilerin yanı sıra birkaç heavy metal grubunun adını da hatırlıyordum.

Derek, "Altlarında bir şey olmamalı," dedi. "Dediğim gibi, kardeşlerimde anahtar var ama onlar sadece acil durumlar için. Onun dışında bu kapının kilidini açabilecek tek kişi benim. Ama eşyalarına erişebilmen için sana bir günlüğüne anahtar istersen, olmaz. Bugün hiçbir şey için oraya girmem gerekmeyecek."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Orada iyi olacaklar. Ben sadece işime dönmek istiyorum."

"Devam edin o zaman. Bir şeye ihtiyacınız olursa ben burada olacağım."

"Teşekkür ederim," dedim ama sesimin çok uzaklarda olduğunu hissedebiliyordum. Çoktan kaybolmaya başlamıştım ve çatal bıçakları yuvarlamanın monotonluğu da buna yardımcı oluyordu. Derek'in açtığı televizyonun sesi de yardımcı oluyordu. Sakinleştiriciydi. Çenemi açmaya ve kendimi rahatlamaya zorlamaya çalıştım.

Yeterince gümüş çatal bıçak takımı topladığımda kovayı çıkardım ve ait olduğu yere, barın altına doldurdum. Sonra masaları kontrol ettim, her birinin ihtiyacı olanı aldığından emin oldum. Ally bir noktada ayağa kalktı ve bana bakıyordu, açıkça bir şeyler olduğunu biliyordu, ama onu görmezden gelmeye çalıştım.

Ally'ye odaklanamadım. Derek'e odaklanamıyordum. Bunlar, beni zihnimin düşünmek isteyip de düşünemediği şeylere geri götüren kopukluklar, kaygan zeminlerdi.

Jack beni bulabiliyorsa, ailem de bulabilirdi.

Lincoln da bulabilirdi.

Başımı salladım. Onları düşünemezdim. Ne ailemi, ne evlenmemi istedikleri adamı, ne de hiçbirini. Kendime gelmeli ve sadece olduğum bu yeni kişi olmaya odaklanmalıydım. King Vineyard'daki garson Jodi olmaya. Neşeli, parlak ve dikkatli olduğum için eve daha yüksek bahşişler getirdim. Daha fazla bahşiş alabilmek için

Mümkün olduğunca uzağa, biraz aç kalmam anlamına gelse bile, böylece kaçıp yeni bir yere gitmek zorunda kalırsam hayatta kalmak için bir birikimim olabilirdi. Üzüm bağında para o kadar iyiydi ki, birkaç hafta içinde aylarca sürecektir bir koşu ve saklanma zamanı biriktirebilirdim.

Önce vardiyayı tamamlamam gerekiyordu. Sonra ertesi gün gitmem gerekip gerekmediğine ya da bir süre daha kalıp kalamayacağıma karar verebilirdim. Eğer yeterince göze batmazsam, belki Jack yoluna devam ederdi ve benim çoktan düşünürlerdi. Bu her zaman bir olasılıktı.

Ally'nin bakışları durmadı ve müşteriler akşam yemeği servisi için restorana girerken, diğer her şeyi engellemek için elimden geleni yaptım. Menüü arka cebimde tutuyordum ama bir masada bir şeyi açıklığa kavuşturmak için birkaç kez çıkarmak zorunda kaldım. Oradaki konuklar açıkça garsonların her şeyi kafalarından hatırlamalarına alışmışlardı ve ben de bahşiş konusunda pek iyi değildim. Yine de, King restoranda bahşişlerde harika olmamak yine de iyi bir paraydı ve vardiyayı tamamlarken bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım.

Gözlerim sürekli restoranın önündeki büyük çift kapıya takılıyordu. Her açıldığında, Jack'i orada ayakta göreceğimden emindim. Belki Lincoln de onunla birlikteydi. Benim için gelirler ve beni geri sürüklerlerdi.

Ama hiç gelmediler ve dikkatimin dağılması muhtemelen kazancımda daha fazla düşüşe neden oldu. Gecenin sonunda, kayıpları telafi etmek için sahte gülümseme ve canlı ses tonuyla aşırıya kaçıyordum ama işe yaramadı. Garson Jodi karakteri hakkında düşündüklerim o gün pek de inandırıcı değildi.

Benim bölümümdeki son masa ve ben temizlemek için yanlarına gittiğimde, bahşişi alıp önlüğümün içine tıktırırken, kocaman bir oh çektim. Belki bahşişler çok iyi değildi, belki stres yüzünden midem biraz ağrıyordu ve belki de birkaç saattir bir şey yemediğimi fark etmiştim ama en azından başarmıştım. Vardiyayı tamamlamıştım ve yıkılmadım, kaçmadım ve pes etmedim. Zorladım ve bu kutlanacak bir şeydi, kendi zihnimde biraz bile olsa.

Arka tarafa geçtiğimde Derek ofisin kapısını benim için açmıştı ve ben de arkam dönük bir şekilde paramı çantaya dolduruyordum.

omzuma dokunmak için uzandığında kapıyı açtım. Zihnimin bir köşesinde o olduğunu bilmeme rağmen sıçradım. Onu görmek için döndüğümde elleri havadaydı, avuç içleri yukarı bakıyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Bu gece gidecek bir yeriniz var mı diye sormaya gelmiştim."

Bir yalan düşünmeden başımı salladım. Onu daha fazla zor durumda bırakmak istemiyordum ve Ally saatler önce nişanlısının ve kızının yanına gitmek üzere evden ayrılmıştı bile. Charlotte da ben ofise girmeden hemen önce gitmişti ve ben de önümüzdeki geceyi tek başıma geçirmenin bir yolunu bulmayı planlıyordum.

"Bir bulurum," diye mırıldandım.

"Hayır," dedi Derek. "Evde boş bir odam var. Gel hadi."

Uzaklaşırken ona baktım ama bana başka bir seçenek de bırakmamıştı. Teklif etti ve benim de gidecek başka yerim yoktu. Omuz silktim ve onu takip ettim. En azından arabamda uyumaktan daha iyi bir seçenektir.

Sonra büyükannemle büyükbabamı ve yardım etmeye çalışmazsam mezardan kalkıp beni nasıl döveceklerini düşündüm. İnsanlara yardım etmek onların kartvizitiydi. En iyi şekilde agresif hayırsever olarak tanımlanabilirlerdi. Hayatımız boyunca başkalarına yardım etmek için ellerinden geleni yaptılar. Hayır kurumlarına düzenli olarak bağışta bulunurlardı, kış aylarında gıda yardımı yaparlardı, hatta yaşlı çalışanlardan birkaçı büyükannem ve büyükbabamın ev kredilerine kefil olmuştu. Ben çok daha bunlardan biri batmıştı ve büyükbabamın bunu ödediğini hatırlıyorum. Bu, bir yıl kadar geçim sıkıntısı çektiğimiz anlamına geliyordu ama bize sahip olduğumuz şeylere sahip olduğumuz için ayrıcalıklı olduğumuzu söylerdi. Başkalarına yardım edebildik.

Tekrar yan tarafa baktım ve nerede olduğuna hiç dikkat etmiyor gibi göründüğünü fark ettim. Başını yavaşça pencereye yaslamış, alnını hafifçe pencereye dayamıştı. Işık zümrüt yeşili gözlerine vuruyordu ama gözleri hiçbir şey görmüyor gibiydi.

"Biraz müzik ister misin?" Sessizliği bozarak sordum.

"Benim için fark etmez," dedi. "Her şekilde iyiyim."

İyi görünmüyordu. Omuzları ve bacaklarını birbirine çekmiş, ayak bileklerini aprazlamıtı. Elinden gelse dizlerini göğsünde, ayaklarını da koltukta birletirecekti. Sanki kendini olabildiğince küçük göstermek ister gibiydi.

Eve girdik ve Jodi içinde bulunduğu gerginlikten kurtulmuş gibiydi. Nereye gittiğiyle ilgili daha fazla endişe duymaması benim için aırtıcıydı. Patronuyla birlikte eve gitmeye razı olduğuna göre, ağabeyinin temsil ettiği şey son derece tehditkr olmalıydı. Ya yle ya da çok iyi bir karakter yargıcıydı. Bir kadının, özellikle de böylesine kötü bir durumda olan bir kadının benimle eve gelmesinin sonuçlarını biliyordum. Kötü bir insan bundan faydalanabilirdi. Ben kötü biri değildim. Ama o bunu nereden biliyordu?

Her zaman olduğu gibi, muhtemelen bunun için Ally'ye teşekkür etmeliydim. Yine de uygunsuz sayılabilecek bir şey yapmadığımdan ya da sylemediğimden emin olmak için biraz gergindim. Yeterince stres altındaydı - ihtiyaı olan son şey benim bir sapık olduğumu düşünmesi idi.

Kapısını açtım ve çantalarını yanına alarak dışarı ıktı. Birini almak için uzandım ama ya görmedi ya da beni görmezden geldi. İkincisi olabileceği izlenimine kapıldım ve bu beni ne kadar rahatsız etse de anladım. Muhtemelen bu iki çanta onun tüm dünyasını temsil ediyordu. Onun yerinde olsaydım ben de kimsenin onlara dokunmasına izin vermezdim.

Onu merdivenlerden yukarı çıkarıp kapının kilidini açtım. Onu içeri buyur ederek kapıyı arkasından kapattım ve koridorun hemen sağındaki ofise doğru ilerlemeye baladım. O da bir iki adım geriden beni takip etti. Ofisin açık bir kapısı vardı ama panjurlar dönerek kapanıyordu. Kapıyı açtım ve içeriye doğru geniş bir işaret yaptım.

"Burası ofisim," dedim. "Gördüğünüz gibi burada pek bir şey yapmıyorum."

İçeri attı, gözleri etrafta geziniyordu. Çoğunlukla botu. zerinde son ne zaman atığımı hatırlayamadığım bir dizüstü bilgisayar olan bir masa vardı. Antika dükkanından aldığım bir lamba duruyordu-

Yanında da birkaç kitap duruyordu. Her iki yanda yemek kitapları dışındaki kitaplarla dolu iki büyük kitaplık onlara eşlik ediyordu. Benim yemek kitaplarım mutfakta yaşıyordu. Uzak duvarın karşısında, kardeşlerimden birinin birkaç biradan sonra yatacak bir yere ihtiyaç duyması ihtimaline karşı sakladığım bir ikiz yatak vardı.

"Yatak odamın şuradaki ofise açılan bir kapısı var ama bu taraftan kilitleniyor, yani kilitleyebilirsin" dedim. Şu köşede de ebeveyn banyosuna açılan bir kapı var. Ben burada değilsem orayı kullanabilirsin ama koridorun sonunda ana banyo olan bir banyo daha var ve istersen buradayken orayı da kullanabilirsin."

"Teşekkür ederim, bu çok hoş," dedi, hâlâ etrafına bakınıyor ve çantaları sıkı sıkı tutuyordu.

"Banyodaki çamaşır dolabında fazladan çarşaf var. Şuradaki dolapta" -kitap raflarının altındaki duvardaki büyük dolabı gösterdim- "yorganlar ve yastıklar var. Evi biraz serin tutuyorum, o yüzden onlara ihtiyacınız olabilir."

"Soğuk umurumda değil. Soğuk ve kıvrılmış olmayı, sıcak ve serinleyememekten daha çok tercih ederim."

"Aynen," dedim. "Şimdi, seni uyarmalıyım, ben çalışırken Gandalf genellikle bu yatakta uyur. O yüzden bu kapıyı kapalı tutmak isteyeceksiniz."

"Gandalf?"

"Danua'm," dedim. "Benim dostum. Yatak odamda arka bahçeye açılan bir kapısı var, istediği zaman girip çıkabiliyor ama ben yokken genellikle burada uyuyor. Yine de iyi olacak."

Gandalf sanki bir işaretmiş gibi yatak odasının kapısından çıktı ve hâlâ açık duran ofis kapısına doğru ilerledi. Jodi kendisine doğru yürüyen heybetli figürü görünce gözleri fal taşı gibi açıldı ve ben de güldüm.

"Bu Gandalf mı?" diye sordu.

"Evet," dedim başını okşayarak. "Yaşlanıyor. Genellikle sekiz ila on yıl yaşarlar ve o dokuz buçuk yaşında. Ama hâlâ arada bir yavru köpek gibi davranıyor. Genellikle sabahın erken saatlerinde, iftar vakti geldiğinde."

"Çok tatlı biri." Elini uzattı ve nazikçe başını okşadı.

"Öyle. Cinsine göre çok yaşlı ve yavaş. Sizi hiç rahatsız etmez. Çoğu zaman benim odamda ya da bahçede uyuyor."

"Küçük keçi sakalına bayılıyorum," dedi çenesinin altını kaşıyarak.

Sırıttım, bir an için Gandalfı sevmesini ve gri-beyaz kuyruğunun sallanmaya başlamasını izledim.

"Eşyalarını yere bırak. Sana evin geri kalanını gezdireyim," dedim.

Başını salladı, çantalarını yatağın üzerine koydu ve dudaklarında boyalı bir gülümsemeyle bana döndü. Gergin olduğu belliydi. İşteki ilk günü gibi bir şeydi, sadece çalışacağı masadan ziyade nerede uyuyacağını keşfediyordu. Derme çatma lojmanından memnun mu yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştı anlayamadım.

"Bu koridordan aşağı inersek," dedim onu ofisten dışarı çıkararak, "oturma odasına çıkar. Kat planı mutfığa açıldığı için yemek yaparken genellikle televizyonu açarım ama bir şey izlemek istersen, ben yemek yaparken ne olduğu gerçekten önemli değil. Deneylerimin çoğunu burada yapıyorum."

"Bütün günü işte yemek yaparak geçiriyorsun ve sonra eve gelip yemek mi yapıyorsun?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. Sandığınızdan çok daha fazla ızgara peynirli sandviç yiyorum." Güldüm. "Ama bazen buraya tecrübe edinmek için geliyorum ya da yemek istediğim bir yemeğe kafam takılıyor. Eğer burada bir şeyler pişirmek istiyorsan, elbette yap. Satın aldığım ve asla yapmadığım çok fazla yemeği çöpe atıyorum."

"Teşekkür ederim." Utangaç görünüyordu, sanki bu onu bunaltmış gibiydi, ama bunu söyleyecek kadar rahat hissetmesinin önemli olduğunu düşündüm.

İzin verilmeyen bir yere gittiğini düşünmeden etrafta dolaşmak.

"Sorun değil. Arka tarafta bir ev spor salonu var. Yine, istersen kullanmakta özgürsün, çoğunlukla ağırlıklar ve bir koşu bandı var. Oturma odasının o tarafında bir dolap ve çamaşır odası var. Mutfaktaki kapıdan girince alt katta bir bodrum var ve orayı sebzeler için bir kiler haline getirdim. Orada siyah ışıklar altında yetiştirdiğim bazı şeyler var. İçki içer misin?"

Soru onu hazırlıksız yakalamış gibi görünüyordu ama varsaymaktansa sormayı tercih ederim.

"Sık sık değil," dedi. " bir bir kadeh şarap."

"Üzüm bağında çalışınca şaraba doymuş oluyorsun," dedim. "Aşağıda mahzende bir sürü şeyim var. Sakladığım şeylerin olduğu bir şarap dolabı var, ama onunla yemek pişirmen gerekiyorsa ya da sadece bir bardak istiyorsan diğer her şey serbest. Çoğunu kardeşlerim yaptı. Bağdan gelen karışımlar. Bazıları gerçekten harika, birkaçı da berbat. Tam bir saçmalık." Ben güldüm, o da bana gergin bir kahkaha karşılık verdi.

"Sanırım gidip üstümü değiştireceğim ve yatmaya hazırlanacağım," dedi Jodi. Başımı salladım.

"Senin için fazladan havlu getireyim." Onun yanından geçip çamaşır dolabıma doğru yürümeye başlamıştım ki kolumdan tuttu. Durdum ve beni arayan gözlerinin içine baktım.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu. "Neden bu kadar iyi davranıyorsun?"

Omuz silktim. "Yardıma ihtiyacın var. Bunu sağlayabilecek bir konumdayım. bu. Kardeşlerim ve ben böyle yetiştirildik."

Birkaç saniye daha gözlerimi süzdü ve kolumdaki tutuş azaldı. Başını salladı ve yakut dudaklarının bir kenarı hafif bir gülümsemeye kıvrıldı.

"Tekrar teşekkür ederim," dedi. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam."

"Lafı bile olmaz."

Jodi ofise doğru , çantalarını alıp koridordaki banyoya götürdü. Dolaba girdim, ekstra nevresimleri aldım ve yatağın üzerine koydum. Sonra dolaba uzandım ve mutfağa geri dönmeden önce hızlıca ekstra bir yorgan aldım. Gandalf beni takip ediyordu, zaten yirmi dakika gecikmiş olan akşam yemeği için hazırды.

Başını okşadım, yemeğini aldım ve kabını doldurdum, yemeğe başlarken yanına çömeldim. Jodi ofise girip kapıyı kapatırken onu dinledim. Bir kapının kilidinin açılma sesini diğer kapınıninki takip etti.

"Ne düşünüyorsun, ihtiyar delikanlı?" Gandalf'a sordum. "Akıllıca bir hamle mi yapıyorum?"

Gandalf benim sorunlarımla yemeğinden daha az ilgileniyor gibiydi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim.

JODI

Tugün sabah gri bir gündü.

Keskin bir bip sesi yüzünden uykumdan fırlamadığım için Odanın diğer ucunda, bir gece önce cep telefonumun alarmını kurmadığımı fark ettim. Bunun yerine yavaşça uyandım ve gözlerimi açmadan önceki birkaç kısa an boyunca bir gün önce ne olduğunu hatırlamıyordum.

Rahat ve sıcaktım ve karnımın üzerine düşmeden önceki birkaç saniye boyunca rahat kısmi ışıpta sürüklendim ve yüksek bir gıcırta sesi duymadım. O sabah aklıma gelen her türlü gerçek vardı, özellikle de kiralık odamdaki sert yatakta olmadığımı söyleyen.

O sabah, o sessiz flop, fantezimdeki çatlaktı ve sadece kiralık odamda olmadığımı değil, aynı zamanda kardeşimin beni takip ettiğini yeniden fark etmemi sağladı. Gözlerimi açarak pencereden baktım ve her an bir yağmur fırtınası tehdidinde bulunan yoğun bulut örtüsünü gördüm. Bir gün önce olan her şey zihnimde canlanırken uzun bir iç geçirdim.

Yataktan çıkmak istemiyordum. Sadece orada kalmak ve hiçbir şeyle uğraşmak zorunda kalmamak istiyordum. Yatağın kiralık odamdakinden çok daha rahat olması da bu konuda yardımcı olmadı. Sadece battaniyeyi başımın üzerine çekmek ve henüz uyanmamışım gibi davranmak istiyordum.

Bu sadece kısa bir süre sürdü. Her ne kadar orada kalıp hiçbir şeyle uğraşmak zorunda kalmamak istesem de, bunun günüm için gerçekten mümkün bir seçenek olmadığını biliyordum. Önümde beliren bir sürü karar vardı ve onları vermem gerekiyordu.

Yatağımdaki rahat ve konforlu yuvaya veda ettim ve kendimi dışarı attım. Banyoya gidip musluktan yüzüme çarpan soğuk suyun şoku kalan sisi de dağıttı ve daha berrak bir zihinle giyindim.

Ev çok sessiz görünüyordu ve içinde yalnız olabileceğimi düşündüm, bu da garip ve rahatsız hissettirdi. Derek bir gece önce beni kucaklayıp kurtarmış olabilirdi ama henüz beni onun evinde yalnız bırakacak durumda düşünmüyordum. Özellikle de en azından bir uyarı olmadan.

Ama mutfağa doğru ilerlediğimde, bunun hüsnükuruntu değil, beni yaklaştıran gerçek kahve kokusu olduğunu fark ettim. Odaya girdiğimde Derek'i masada oturmuş, kahvesini yudumlarırken buldum. Gan- dalf ayaklarının dibinde oturmuş, Derek onu sevgiyle okşuyordu. Dev köpek Derek'e, kucağına atlayıp onu kucaklamayı düşünüyormuş gibi bakıyordu.

Derek bir yudum almak için bardağını dudaklarına götürürken bardağın kenarından bana baktı. Ya iyi bir ev sahibiydi ya da fincana baktığımda gözlerimde beliren geniş bakışlı özlemi görebiliyordu, çünkü tezgahı işaret etti. El hareketini takip ettiğimde kahve makinesini gördüm, sürahinin yarısı hâlâ doluydu.

"Teşekkür ederim," dedim, belki de kahve söz konusu olduğunda göstermem gerekenden biraz daha fazla minnettarlıkla.

Kendime bir fincan kahve doldurdum, sıcağı düşünerek yutabildiğim kadar yuttum, sonra bir tane daha doldurup krema ve şekerle artırdım. Derek'in neler olduğunu sormasını bekliyordum.

Ama yapmadı. Ben kahvemi içerken Derek uzun saniyeler boyunca sessizce oturarak beni şaşırtmaya devam etti. Sonra ifadede bir değişiklik olmadan fincanı önüne koydu ve gözlerimle buluştu.

"Kaçtığınız şey yasadışı mı?" diye sordu basitçe.

Başımı salladım. "Hayır."

"Aileme veya işimize herhangi bir şekilde zarar verecek mi?"

Başımı daha kararlı bir şekilde salladım. "Hayır. Öyle bir şey değil. Yasa dışı olmadığına ve seni etkilemeyeceğine söz veriyorum. Böyle bir şeyin olmasına izin vermem. Bu sadece ailemle ilgili bir sorun. Şimdilik onlardan uzak durmam gerekiyor."

Açıklamam bu kadarla sınırlı kaldı. Bunun bir nedeni, mecbur kalmadıkça ayrıntılardan bahsetmek istemememdi. Ama aynı zamanda Derek'in ne kadar zorlayacağını da ölçüyordum. Şimdiye kadar burnunu sokmamıştı ve meraklı bir tipe de benzemiyordu ama eğer sokacaksa ona bir şans veriyordum. Kabul etmedi.

Başını salladı ve kahvesinden bir yudum daha aldı. Durumu değerlendirirken ve ne yapacağına karar vermeye çalışırken aklından geçen düşünceleri neredeyse görebiliyordum. Birkaç saniye sonra gözlerindeki ifade değişti ve bu karara vardığını söyleyebildim.

Elindeki fincanı önündeki masaya bırakarak bir nefes verdi ve parmaklarını birleştirdi. Gözlerime baktı ve sanki düşüncelerimi okumaya çalışıyormuş gibi bir süre öylece kaldı.

"Evime herhangi bir tehlike getirmeyeceğine yemin edersen kalabilirsin," dedi.

İçimi bir rahatlama kapladı. Çok az tanıdığım birinden bu kadar çok şey kabul etmek hâlâ biraz garip geliyordu ama o anda gururlu olmayı ya da adabımuaşeret üzerine fazla düşünmeyi göze alamazdım. Çok daha kötüye gitmenin eşiğinde olan kötü bir durumdaydım. Alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım vardı ve Derek tam da orada bana yardım teklif ediyordu.

"Teşekkür ederim," dedim içtenlikle.

Taşkınlık yapmadım. Derek bana buna iyi karşılık verecek bir adam gibi gelmedi. Tekrar başını salladı.

"Yemin ederim, size karşı dürüst davranıyorum," dedim. "Bu yasadışı değil. Gerçekten sadece ailem. Polisten ya da federallerden kaçmıyorum... ya da

Mafya."

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Mafya mı?"

"Şey, ailem dedim ve ailemden bahsetmediğimi açıkça belirtmek istedim."

Açıklama garip ve düz kaldı ve Derek bana yeterince uzun bir süre baktı, neredeyse odaya geri dönüp eşyalarımı tekrar toplamaya hazırdım. Ama sonunda bana bir kez daha başıyla selam verdi ve kahvesini büyük bir yudumla bitirdi.

"Tamam."

Hepsi bu . Sadece

"tamam." "Tamam,"

dedim.

Derek ayağa kalktı ve fincanını lavaboya götürdü. Yıkadı ve süzgeç rafına yerleştirdi. Ellerini mutfak havlusunda kuruladıktan sonra tekrar bana döndü.

"Birazdan restorana gideceğim," dedi. "Kulağa

hoş geliyor."

Bu bana bazı şeyleri düzeltmek için zaman kazandıracaktı. Kahvemi bitirdim ve artık yatak odam olan yere gittim. Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra ev sahibimi aradım ve kiramı sonlandırdığımı söyledim. Herhangi bir geri ödeme alamayacağımı açıkça belirtti ama umurumda değildi. Artık orada yaşamak zorunda kalmadığım sürece, önemli olan tek şey buydu.

Jack'in nerede yaşadığını anladığı belliydi. O sokakta olmasının ve etrafı kolaçan etmesinin tek nedeni buydu. Bu beni bir sonraki görevime getirdi. Eski dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve çalıştırdım, böylece beni nasıl bulduğunu anlamaya çalışabilirdim.

DEREK

T O kadar çok soru vardı ki, başlamak istesem bile nereden başlayacağımı bilmiyordum. Ama sadece bu konuda pek konuşmak istemiyor gibi görüldüğü için değil, aynı zamanda beni öldüren merak aslında bir tür rahatsız edici olduğu için sormama izin veremedim. Bu kadına neden bu kadar aşık olmuştum? Başka bir insanla başka bir durumda asla vermeyeceğime emin olduğum kararlar alıyordum. Ama onda normalde yapmayacağım şeyleri bana yaptıran bir şey vardı. Onu yemeğe davet etmek gibi. istediği kadar evimde kalabilirdi.

Aklımda sorular fokurdarken, onun çok anlamlı yüzünü okuyabilmeye başlıyordum. Doğrudan cevap vermeyebilirdi ama bazı konular açıldığında gözlerinin kocaman açılması ya da dudaklarının titremesi düşüncesine dair sinyaller veriyordu. Eğer yüzünü incelersem, sözel olmayan detaylar elde edebilirdim. Zaten yüzünü incelemiyor da değildim.

Yüzünün bana en çok söylediği şey soruları beklediği idi. Nedense bu beni daha fazla bekletme isteği uyandırdı. Belli ki rahatsızdı ama onu sorgulayarak daha kötü hissettirmemi bekliyordu, bu da onu rahat bırakmamı ve sakinleşmesini sağlamamı istiyordu. Yardımcı olmak istedim, köstek değil.

Bununla birlikte, onun ofiste dolaştığını duyduğumda planımı sorgulamaya başladım. Yanım destek için kardeşlerimden en az birini çağırmak istiyordu. Ama ayrıntıları bilmiyordum, peki onları tam olarak neyi desteklemeleri için çağıracaktım? Ben mi? Havacılıkla ilgili rahatsızlığım-

inanılmaz derecede çekici bir kadının ofisimde uyuması? Nasıl yardımcı olabilirler?

Ayırabildiğim kadar zamanı evde oyalanarak ve yavaş yavaş hazırlanarak geçirdim. Ofisten çıkacağını ve geçmişi hakkında organik bir sohbetin başlayacağını umuyordum. Hatta böyle bir şey olursa diye Ally'yi arayıp geç kalacağımı söylemeye bile hazırdım. Ama öyle bir şey olmadı ve kendimi önce telefonumun saatine sonra da ofisin kapısına bakarken buldum, oradan çıkmam gerektiğini biliyordum.

Kapıyı hafifçe çaldım ve bir an dinlemek için bekledim, aniden hareket etmeyi bırakıp bırakmadığını ya da beni duyduğunu gösteren başka bir şey olup olmadığını görmek için. Birinin yazı yazması gibi bir tıklama sesi duyduğumu fark ettim ve aniden kesildi. Boğazımı temizledim.

"Hey, ben dışarı çıkıyorum," dedim.

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kapının kolu döndü ve şaşkınlıkla geri adım attım. Kapı açıldı ve yüzü benimkinden birkaç santim ötede belirdi. İkimiz de iki kat geri çekildik ve ben onu bir aşağı bir yukarı süzdüm.

İş için giyinmişti. Dar, kucaklayan pantolonu beyaz kapının fonunda kalçalarının şeklini vurguluyordu. Siyah yakalı gömleği geniş göğsü tarafından gerilmişti ve saçları sıkı bir at kuyruğu şeklinde geriye toplanmıştı.

"Ah, özür dilerim," dedi. "Tam orada durduğunuzu fark etmemiştim."

"Hayır, değil" dedim. "Vardiyaya hazır mısınız?"

Başını salladı ve gülümsedi. Kararlılığı yüzüne yansımıştı ve bu beni büyülüyordu. Korkmamak, kaçmasına ve evimde saklanmasına neden olan her neyse onu atlatmak ve bu arada çalışmaya devam etmek için kendini zorluyordu. Bu gururlu azmini nereden aldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama etkileyici ve çekiciydi.

"Geç mi kaldık?" diye sordu, ani bir endişe kaşlarının kırıışmasına neden oldu.

Telefonumdaki saate tekrar baktım ve kapıyı açmadan önce ne dediğini hatırlayamadığımı fark ettim. Onun yüzünü gördüğümde beynimdeki diğer her şey kulaklarımdan dışarı sızmıştı. Saat gece yarısı olabilirdi ve ben bütün günü ona bakarak geçirdiğimi fark edemezdim.

"Hiç de değil," dedim saati okuyarak. "Hadi gidelim. Kapıyı kapattığından emin ol yoksa Gandalf yatağa atlar."

"Tamam," dedi, kapıyı arkasından kapattı ve benim arkamda sıraya girdi. Ön kapıyı açtım ve o kapıyı tuttum. O geçerken çiçek parfümünün kokusu burnuma geldi ve midem bulandı.

Üzüm bağına vardığımızda, park alanını taramasını ve mutfağa girmeden önce benim girmemi beklemesini izledim. Tereddüt ediyordu, birinin ona doğru fırlayacağından endişeleniyordu. Onun bu kadar gergin olmasından nefret ediyordum ama işe koyulduğunda sakinleşeceğini umuyordum.

Bıçak çantamı masanın üzerine attım ve yıkanmak için banyo odasına girdim. Ellerim temizlendikten ve şef önlüğümü giydikten sonra mutfağa geri döndüm ve kapıdan restoranın zeminine baktım. Jodi'yi barda, önlüğünü beline bağlamış, pencereden dışarı bakarken, her zaman erken gelen müdavimlerle birlikte garsonların gelmeye başlamasıyla gelen arabaları izlerken gördüğümde çenem düştü ve kalbim yerinden gibi oldu.

Hazırlık istasyonuna giderek servis için soğan ve biber doğramaya başladım ve ne yapmam ya da söylemem gerektiğini düşündüm. Bu çok hassas bir durumdu ve dikkatle ele alınması gerekiyordu. Oraya gidip ona saldırmak istemedim - bu sadece onun için işleri garipleştirirdi. Ama mutfağa geri döndüğünde hâlâ bu kadar gergin davranıyorsa, o zaman bir şeyler söylemeye karar verdim.

Ne, bilmiyordum. Kanatlanmam gerekecekti. Ama şefkatli .

Çok geçmeden şansım oldu. Jodi ilk siparişlerinden biriyle içeri girdi ve bileti sıraya astı. Ben ana yemek proteinlerini hazırlarken diğer tarafta kısa dönemli aşçılardan birinin işleri halletmesine izin veriyordum. Çapraz bulaşmayı önlemek için giydiğim eldivenleri çıkardım ve yanımdan geçerken onu kenara çektim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, gözleri kocaman açılmıştı.

Zemine açılan çift kapının pencerelerinden görebilmek için boynunu bükte.

"Bak, benimle konuşabilirsin da Ally ile konuşabilirsin ama biriyle konuşmalısın. Oldukça korkmuş ve dikkatinin dağılmış olduğu açık."

Gözleri benimkileri aradı ve ne söylediğimi anladığını gördüm. Bu onun işini etkiliyordu. Sertçe başını salladı ve elimden kurtulup aynı anda çift kapıya yöneldi. Kapılar kapanırken içimi çektim ve tekrar eldivenlerimi giyerek proteinimin yanına döndüm. En azından bir şey söyledim, diye düşündüm. En azından bana gelebileceğini biliyordu.

Ondan sonra işler yoğunlaştı. İçeri girdikten hemen sonra işlerin yoğunlaşması alışılmadık bir durum değildi ama bu normalden de fazlaydı. Biz yemek pişirirken insanların konuşmaları ve hareketleri, bardak şingirtıları ve gümüş tabakların tabaklara sürtünme sesleri mutfığa yayılıyordu. Ally gelmişti ve müşterilerin çoğunun anlamadığından emin olduğum titiz bir dokunuş ve kuyruğa dikkat gerektiren kendi kreasyonlarından biri olan tatlının üzerine iki kat eğilmişti.

Arkadaşımla birlikte çalışıyordum, çoğunlukla sipariş edilen özel yemekleri hızlandırıyor ve tabaklara yerleştiriyordum. Akşam yemeği spesiyalim normalden daha sık sipariş ediliyordu ve ben de sürekli olarak biletleri okumaktan tabakları yerleştirmeye gidip geliyordum. Ben bir yemeği tabağa koymaya gittiğimde, Ally hızlandırmak için devreye giriyordu ve gece boyunca gidip geliyorduk. İyi yağlanmış bir makine gibi mutfığı iyi çalıştırdık ve inanılmaz derecede yoğun olmasına rağmen sorunsuzdu.

Yine de, pürüzsüz olmasına rağmen, zihnim tüm gece boyunca yarı meşguldü. Her seferinde aklımın Jodi'de dolaşmasına izin verdim.

bir tabak yemek yedim ve her bilete gittiğimde silkinmek zorunda kaldım. Kendimi konsantre olmaya zorlamak asıl işten daha zordu ama geceyi atlattıkça bunu başardım.

Neyse ki yorgunluğuma rağmen herkes eve erken dönmek istiyor gibiydi ve herhangi bir kaçış ya da geç oturan masa yoktu. Kapanıştan önce son bilet geldiğinde rahatlamıştım ve gece için erken çıkacağımızı biliyordum. Son biletin Jodi'nin el yazısıyla yazılmış olduğunu fark etmeden edemedim. Onun kendine özgü kabarcık harflerini çabucak tanımaya başlamıştım.

Son biletin tatlısı da bitince aşçıları evlerine gönderdim ve Ally şarap mahzeninin yanındaki tabureye ağır ağır oturdu. İçini çekti ve elini saçlarında gezdirdi, bana bakmadan önce büyük bir yudum su aldı. Kaşlarını kaldırdı ve ben de ona karşılık verdim. Bir gece daha bitmişti ve yoğun bir geceydi.

Birkaç dakika sonra Ally ayağa kalktı ve ortalığı yardım etti. Bulaşıkçı eve gitmeye hazırdı, kalan birkaç bulaşığı bize bıraktı ve Ally ertesi sabah sipariş etmemiz gereken bir şey olmadığını görmek için stok listesini gözden geçirirken görevi ben devraldım.

Onlar çıkarken ekibe iyi geceler diledim ve sonunda Ally ve ben de gitmeye hazırдық. Saat geç olmuştu ve son konuk on dakika önce ayrılmıştı. Jodi bardaydı, diğer garsonlardan biri ve payını bekleyen komi ile birlikte bahşişleri sayıyordu Parasını aldıktan sonra vedalaştı, diğer garson da onu takip etti ve Jodi bana döndü.

Yorgun görünüyordu ama daha az gergindi. En azından bu vardı. İkimizin de o iş gecesinden sonra neyden kaçtığı hakkında uzun bir konuşma yapmak istemeyeceğimizden emin olsam da, en azından onu o kadar rahatsız etmiyor gibi Belki benim evimde ve restoranda saklanmak işe yarayabilirdi. Kardeşi ya da onu arayan başka biri akşam yemeğine gelmediği sürece, ortadan kaybolma eyleminden kurtulabilirdi.

Cam'in avukatlarını getirmemi isteyip istemediğini sormayı aklıma not ettim ve ön kapıya yöneldim. Normalde kapıyı kilitleyebilmek için ön kapıdan çıkardım ve Ally de genellikle benimle gelirdi.

Otoparka doğru yürüdük ve Noah ile Ally'nin arabalarının yanında alçak sesle konuştuklarını gördüm. Gerçi konuşmayı Ally yapıyordu, Noah sadece başını sallıyordu. Ally'ye el salladım, o da bana el salladı ve ne konuştuklarını merak etmemi sağlayarak tartışmaya geri döndü. Yanımda sessiz duran kıza pek çok şey sormak istiyordum. Onun yerine kapının kilidini açtım ve yerine oturmasına izin verdim. Sonra yanıma bindim ve cevapsız bir şekilde eve gitmeye hazırlandım.

JODI

T şapka gecesi yatağında uzanıp tavana bakarken, yolun bir yerinde kaybolmuş ve kendimi bir zaman çizgisinde bulmuş gibi hissettim. Bunun gerçekten olmasına imkan yoktu. Evden ayrıldığımdan beri hayatımın nasıl geliştiğine dönüp baktığımda, patronumun evindeki boş yatakta yatıyor olmam mümkün görünmüyordu.

ev ofisimde, içine düştüğüm zorlu durumu atlatmaya çalışıyordum.

Patronumdan bahsetmişken, bu da başlı başına bir konuydu. Evine ya da bağına yerleşecek organize bir suç şebekesinin parçası olmadığımın emin olmak için gösterdiği ihtiyata rağmen, gerçek şu ki, Derek gerçek yüzünün çatlaklarını göstermeye başlamıştı. Ve bu çatlaklar tatlılık ve şefkati ortaya çıkarıyordu.

Ve muhtemelen biraz da saflık.

Onu bu şekilde düşünmek istemiyordum ama düşünmemek de zordu. Karanlıkta yatarken, gözlerimi kapatamıyorken, bana yardım teklifinde bulunurken çok fazla düşünmediği gerçeğine odaklanmaktan kendimi alamıyordum. Belki de hiç düşünmemişti.

Neden üzgün olduğumu, neyden kaçtığımı ya da nereye gitmeyi planladığımı bilmeden bana evini açtı. Sonra da benim sözümün başka hiçbir şey olmadan evini bana açık tuttu. Tek duyması gereken ona karşı dürüst olduğum ve onu kötü bir şeye bulaştırmadığımdı ve o da bunu kabul etmeye hazırdı. Sadece kabul etmekle kalmadı, bana bitiş tarihi olmadan kalacak bir yer verdi ve ihtiyacım olabilecek diğer yardımları da sundu.

Dünyada gerçekten böyle insanlar olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum. Gerçekten özverili, şefkatli, ihtiyaç duyduklarından başka hiçbir sebep olmaksızın başkalarına yardım ve desteklerini sunmak isteyen insanlar.

Hiç iyi insan tanımadığımdan değildi. Geçmişimde çok değer verdiğim ve hatta onları düşünmeme izin verdiğimde özlediğim insanlar vardı. Ama Derek gibi kendini feda ettiği bir durumla karşılaşmamıştım.

Çılgınlıktan başka bir şey değildi ve orada yatarken, tüm bunların neden uyuyamadığımı fark ettim. İlk başta her şeyi kendime saklamak ve mümkün olduğunca az ayrıntı vermek istedim çünkü açılmak istemiyordum. Ona hayatımın gerçekte ne olduğuna dair bir fikir vermek istemedim. Ya da, belki, gerçekte kim olduğumu. Onun bunu kabul etmesi ve ilerlemesi harika bir şey gibi görünüyordu.

Ama şimdi kemiriyordu. Onun tatlı, güven dolu yaklaşımı, bana sadece benim sözümünden fazlasını hak ettiğini hissettirdi. Gerçeğin tamamını hak ediyordu.

Yataktan kalktım ve odalarımızı ayıran kapıya doğru yürüdüm. İlk gördüğümünden beri kapalıydı ama Derek'in kapının diğer tarafında olduğunun farkındaydım. Saatin geç olması onun çoktan uyumuş olabileceğinden ve benim onu rahatsız edeceğimden endişelenmeme neden oldu ama kapının altından sızan ışığı görünce uykunun onu henüz bulmadığını da anladım.

Kapının benim tarafımda duran tarafında bir an tereddüt ettim. Ayaklarımın oluşturduğu gölgeleri görüp görmediğini ve orada durduğumu bilip bilmediğini merak ettim. Biliyorsa bile bir şey söylemedi.

Cesaretimi toplayıp bunu yapmam gerektiğini yoksa inancımı kaybedebileceğimi bilerek kapıyı çaldım. Derek'in cevap vermesi sadece bir saniye sürdü.

"İçeri gel," dedi.

Yutkundum ve kapıyı kafamı odaya sokacak kadar açtım.

"Uyanık mısın?"

Bu, sorulması tamamen aptalca olan sorulardan biriydi. Belli ki uyanıktı. Kapıyı çaldığımda bana içeri gelmemi söylemekle kalmamış, yatağında doğrulup oturmuş, önünde elinde bir kitapla duruyordu. Yine de, kapıyı açmakla konuşmaya başlamak arasında bir tür köprü oluşturmaya çalıştığımda ağızımdan çıkan tek şey bu oldu.

Derek'in gözleri odaya bakıyormuş gibi ileri bir geri gidip geldi, sonra tekrar bana döndü ve başını salladı.

"Evet. İçeri gel."

Odanın geri kalanına adımımı attım ve yatağa doğru yürüdüm. Üzerinde tişört olmadığını ve duştan çıktığı için hâlâ nemli olan dağınık saçlarının alnına nasıl döküldüğünü fark etmemek için kendimi zor tutuyordum.

Gandalf o güne kadar gördüğüm en büyük köpek yatağında duvara yaslanmış yatıyordu ve ben odaya girdiğimde kafasını bile kaldırmadı. Ya dev köpeği çoktan kazanmıştım ve benim bir tehdit olduğumu düşünmüyordu ya da gerçekten gelmiş geçmiş en kötü bekçi köpeğiydi.

Ben yaklaştıkça Derek kitabını kapattı. Başlığın ne olduğunu göremiyordum ama orada oturmuş, sayfaları, kırıksıklıkları ve arkasına sıkıştırılmış bir kitap ayracı olan gerçek bir kitabı okumasında gerçekten hoşuma giden bir şey vardı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Uyuyamıyorum."

Yatağının ayakucunu işaret etti. "Oturun."

Yatağının ayak ucuna çöktüm ve uzun bir nefes verdim. Başka bir şey söylemedi ama yüzündeki ifade davetkârdı. İstersem konuşabilmem için bana alan tanıyordu ve bu açık ifadeyle kelimeler boğazımda düğümleniyordu.

"Sana ailemden uzaklaşmaya çalıştığımı söyledim," diye başladım. "Bir süredir yaptığım şey de bu zaten. Buralarda bir yerde büyümedim. Aslında, evimden gerçekten çok uzaktayım. Tabii artık orayı evim olarak düşünebilirim. Rhode Island'da bir ailenin çocuğu olarak doğdum.

Müttefik zengin bir aile ve hemen hemen her şeye büyüdü.

"Benim bir ikizim var, Jack adında bir erkek kardeşim. Aileye ve sosyetenin geri kalanına her zaman benden çok daha iyi uyum sağlamıştır. Ben büyük bir kara koyun olduğumdan falan değil. Sadece aynı şekilde uyum . Bunun büyük bir kısmı ailemin güçlerini etrafa saçmayı sevmelerinden kaynaklanıyor. Servetlerinin onlara belli bir nüfuz sağladığını biliyorlar ve her zaman daha fazlasını elde etmenin yollarını arıyorlar.

"Onlar için mümkün olduğunca çok kontrol, para ve nüfuz sahibi olmak hayattaki en önemli şeydir. Bunu elde etmek için her şeyi yaparlar. Buna benim dahil olmak istemediğim pek çok şey de dahil. Onlara göre, sosyal merdivende biraz daha yukarı tırmanmalarını sağlayacak her şey mübahtır.

"İtiraf etmeliyim ki uzun bir süre etrafımda olup bitenlere göz yumdum. Yaptıkları bazı şeyler beni rahatsız ediyordu ama asla yasal değildi ya da ahlaki açıdan tiksindirici değildi. Bu yüzden görmezden geldim ve hayatıma devam ettim. Aklımda, konuda gerçekten yapabileceğim bir şey yok gibiydi. Onları durduramazdım. Onlara bir şey söylediğimde bile beni dinledikleri ya da söylediklerimi önemsedikleri söylenemezdi."

"Ama sanırım bir şeyler değişti," dedi Derek.

Başımı salladım. " oldu. Yaklaşık bir yıl önce, ailem önemli bir iş anlaşması üzerinde çalışıyordu. Bu anlaşma işlerini muazzam bir şekilde büyütecek, servetlerini anında artıracak ve onlara büyük bir avantaj sağlayacaktı. Bu gerçekten istedikleri bir şeydi ama bunu güvence altına almakta zorlanıyorlardı. Çözülmesi gereken sorunlar vardı ve ailem tekliflerini daha cazip hale getirmeleri gerektiğini fark etti.

"Böylece, diğer insanların ne istediğini buldular ve kolayca kontrol edebileceklerini düşündükleri bir meta sundular. Beni."

Derek bana baktı, hem şok olmuş hem de kafası karışmış görünüyordu. "Bekle... Ne demek istiyorsun?"

"İş anlaşmasının diğer tarafındaki insanlar benim yıllardır tanıdığım bir aileydi. Aslında, oğulları Lincoln, benim

iyi arkadaştık. Birlikte büyümüştük ve birbirimizi çok iyi tanıyorduk. Evlenmemizi ayarladıklarında ikimizin de buna aldırmayacağını düşündüler," dedim.

"Evlenmek mi?" Derek sordu. "Senin için bir evlilik ayarlamaya mı çalışıyorlardı?"

Başımı salladım. "Evet. Temel fikir bu. Lincoln ailesinin tek çocuğuydu ve ailesi şirketin geleceğini düşünüyordu. Evli olmanın getirdiği istikrar ve gelecek bir nesil olmadan şirketin başına geçmesi fikrinden hoşlanmadılar. Ancak Lincoln'un evlilik için herhangi bir beklentisi yoktu ve tüm bu durumdan rahatsız olmaya başlamışlardı.

"Böylece benim mükemmel bir çözüm olduğuma karar verdiler. Lincoln ve ben evlenirsek, şirketleri birleştirecektik ve bu da her iki tarafa da daha fazla fayda sağlayacaktı. Ve her iki aile de işin geleceğinden emin olabilirdi. Kardeşimin halihazırda şirketi devralmaya hazırlandığı düşünülürken, bunu ailenin ve şirketin finansal ve etkili gücünü daha da güvence altına almak için benim üzerime düşeni yapmam olarak gördüler."

Derek, "Bu konuda gerçekten ciddi olduklarına inanamıyorum," dedi.

"Öyleydiler. Son derece. Ama ben bunu yapamazdım. Lincoln iyi bir adam. Her zaman iyi bir arkadaş oldu. Onunla birlikte olmaktan hoşlanıyorum ve birlikte vakit geçirdiğimizde hep eğlendik ama onunla evlenmeme imkân yoktu," dedim. "Biz arkadaşız ve asla daha fazlası olamayız. Elbette işe yarayan görücü usulü evlilikler de var. Hem de çok sayıda. İnsanlar zaman içinde birbirlerini sevmeyi öğrenirler. Ama Lincoln ve benim aramda böyle bir şey olmayacaktı. Lincoln eşcinsel."

"Oh." Derek başını salladı. "Bu ikiniz için de işleri zora sokar. Ailesinin haberi var mı?"

Başımı salladım. "Hayır ve belli ki bu da işin bir parçası. Asla aşık olamayacağımız ve mutlu, işlevsel bir evliliğe sahip olamayacağımız gerçeği yeterince caydırıcı. Ama beni asıl üzen ailelerimizin cüretkârlığı oldu. Beni bir piyon olarak kullanmaları,

Bana bir mal parçasıymışım ya da öylece sunabilecekleri bir varlıkmışım gibi davranmaları korkunçtu.

"Sırf ortaklarım işleri için daha güçlü bir duruş sergileyebilsinler diye kendi geleceğimden, istediğim bir hayata sahip olma olasılığımın, aşık olmaktan, bunların hiçbirinden vazgeçme fikrine katlanamazdım. Bu benim istediğim türden bir hayat değildi ve bunu kabul etmeyecektim. Ama bunu söylemek için aileme gittiğimde umursamadılar. Beni dinlemediler bile.

"Ne kadar konuşursam konuşayım, ailem beni dinlemedi. Düğünü planlamaya başladılar. Nişanımızı büyük bir törenle duyuracaklardı, tüm sosyete sayfalarına yayılacak gösterişli fotoğraf çekimleriyle tamamlayacaklardı. Ne kadar karşı çıkarsak çikalım, hiçbirini dinlemiyorlardı.

"Ama tartışmaya devam ettim ve her şeyi durdurmaya çalıştım. Her şey hakkında ailemle bir kez daha konuşmaya çalıştım ama beni susturdular ve benden beklediklerini yapacağımı söylediler. Ben de kaçtım. O zamandan beri kaçıyorum. Gözden kayboldum, ihtiyacım olduğunda farklı bir isim kullanmaya başladım. Elbette ailemin parasını kullanamazdım, bu yüzden bulabildiğim her işe girmeye ve el altından çalışmaya başladım. Bir süre bir yerde kalıyor, para biriktiriyor ve sadece sürükleniyordum, sonra bir sonraki şehre ve bir sonraki işe geçiyordum."

"Ve hâlâ seni mi arıyorlar?" Derek sordu.

Başımı salladım. "Aktif olarak. Ailem onlara karşı geldiğim ve ailemi bu şekilde küçük düşürdüğüm için çok öfkeli. Benden istediklerini yapmadığım ve nişan ve düğün için harcadıkları her şeyin boşa gittiği için kızgınlar. Kardeşim daha da kızgın. Benim işbirliğim olmadan, geleceği istediği kadar kesin değil.

"Tabii ki internette benimle ilgili paylaşımlar yaparken ya da haberlere çıkıp hakkımda bilgi isterken insanların gerçeği bilmesine izin vermiyorlar. O zaman hepsi hüznünlü hikayeler ve ağlamalar oluyor. Kayıp kızlarından, çok sevdikleri ve tehlikede olduğunu bildikleri çocuklarından bahsediyorlar. Beni nerede bulacakları ya da geri dönmem konusunda bilgi almak için yalvarıyorlar.

"Geri dönüp onların emirlerini yerine getirmeyeceğim. Yapmayacağım işte. Kavga etmekten, konuşmaktan ve duyulmamaktan bıktım. Bu yüzden taşınmaya devam ediyorum. Bu kasabanın benim için en güvenli yer olacağını düşünmüştüm. Buraya geldiğimden beri hiç sorun yaşamamıştım. Ama sonra kasabada Jack'in arabasını gördüm."

"Şehirde mi?" Derek şaşkın bir sesle sordu. "Seni bulmak için ülkenin öbür ucundan mı geldi?"

"Öyle olmalı," dedim. "Ama mesele şu ki, o burada. Onu gördüm ve nerede yaşadığımı öğrendiğini biliyorum. Her şeyi olabildiğince çabuk toplamamın ve buraya gelmemin nedeni buydu. Bulduğum yerde daha fazla kalamayacağımı biliyordum. Ne yapacağımı ya da nereye gideceğimi bilmiyordum, sadece gitmem gerektiğini biliyordum. Ve siz de yardım etmek için oradaydınız. Bu yüzden teşekkür ederim."

Kendimi hafiflemiş

hissederek ayağa

kalktım. "Jodi," dedi.

Dönüp ona baktım. "Özür dilerim. Bu kadar çok tirat atmamalıydım."

Kapıya doğru bir adım attım ve Derek'in eli bileğimi tutmak için fırladı.

"Hey," dedi. "Sorun yok. Utanmamalısın ya da kendini rahat hissetmemelisin. Benim yanımdayken olmaz. Ve tüm bu durumla ilgili olarak, sana yardım edebiliriz. Bu kadar basit. Eğer kalırsan, bunu çözeceğiz."

Ne düşüneceğimi ve durumu nasıl yorumlayacağımı anlamaya çalışarak ona baktım. Sonunda elinden kurtuldum ve yatağıma geri döndüm.

DEREK

Her hikaye yürek parçalayıcıydı ve içimde bir koruma dalgasının yükseldiğini hissettim. Bir ailenin çocuklarına bu şekilde davranmasını, kendi duygularının ve hayatlarının nasıl olacağına dair kendi seçimlerinin üzerinden buldozerle geçmesini ve onlara alınıp satılabilir bir mal gibi davranmasını hayal edemiyordum. Bu çok adaletsiz görünüyordu ve kendimi onların bile koyamıyordum. beni onun adına öfkелendirdi ve öfke içimde tanımlayamadığım bir şekilde kabardı. Ben de Daha önce doğrudan akraba olmadığım hiç kimse için böyle hissetmemiştim.

O ayrılıp odasına döndüğünde yatağa uzandım ve uyumaya çalıştım. Kolay olmadı. Bir o yana bir bu yana dönüp durdum, rahat bir pozisyon bulamadım ve bulduğumda bile zihnim çalışmaya devam etti. Sadece birkaç saatlik uykuyla idare edebileceğimi biliyordum ama Ally'ye bir mesaj gönderip geç kalacağımı söylemem gereken zamana yaklaşıyordum.

Sonunda uykuya daldım ve biraz dinlendim. Bir tam REM döngüsü bile geçirip geçirmediğimden emin değildim, ancak kendimi yataktan çıkarıp duşa girdiğimde, yeterli kafeinle bir vardiyayı tamamlayabileceğimi düşündüm. Duştan çıkar çıkmaz iki büyük termos dolusu kahve hazırladım ve onları arabaya taşıdım. En azından Jodi benden biraz daha fazla uyumuş gibi görünüyordu ama gözlerinin altındaki torbalar o kadar da fazla olmadığını söylüyordu. Onu suçlamadım. Beni bu kadar rahatsız ediyorsa, bunu yaşamanın ne kadar zor olabileceğini ancak hayal edebilirdim.

Vardiya ikimiz için de zordu. Her zaman yanımda bir fincan kahve ve susuz kalmamak için yanında bir şişe su bulunduruyordum. Ama bu yeterli değildi. Akşam yemeği servisi sona erdiğinde kendimi bir kamyon çarpmış ve ardından birkaç kez geri geri gitmiş gibi hissediyordum. Jodi de pek iyi görünmüyordu. Yavaş hareket ediyordu ve çoğu zaman orta mesafeye bakıyor gibiydi.

Kendimi onu yakınımaya çekmek, ona sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek isterken buldum. Yeniden o kadar iyi tanımadığım biri için garip bir dürtüydü ama bunu inkâr edemezdim. Onun yanında olduğumu bilmesini istiyordum. Yine de onu her aradığımda benden kaçıyor gibi görünüyordu. Belki de bir gece önce bana anlattığı her şeyi sindirmem için bana zaman tanıyordu ama daha açık olmaması beni rahatsız .

Sonra aklıma, muhtemelen kendini nasıl dışa vurduğu konusunda üzgün olduğu geldi. Kendini bir gurur kaynağı olarak bir arada tutan bir tipe benziyordu ve yatağımın kenarında otururken olduğu kadar açık olmak muhtemelen onun için zordu. Daha sabırlı ve anlayışlı olmam gerekiyordu.

Gece ilerledikçe gözüm Jodi'nin üzerindeydi, mutfaktan kata doğru biraz sis içinde yürüyordu. Yine de siparişlerinden hiçbirisi yanlısı gelmedi, bu yüzden bunu bir kazanç olarak kabul ettim. Diğer garsonların çoğu en ufak bir telaşa kapıldıklarında bile siparişleri berbat ederlerdi. Jodi her şeyi iradesinin gücüyle bir arada tutuyor gibi görünüyordu ve son siparişler gelmeye başladığında henüz hiçbir şeyi karıştırmamıştı.

Ally kendi istasyonundaydı ve benden ayrı olarak çoğunlukla sessizlik içinde çalışıyordu. Jodi'nin davranışları onu da benim kadar rahatsız ediyor muydu yoksa başka bir şeyler mi oluyordu bilmiyordum ama o da kendi kafasının içindeymiş gibi görünüyordu. Bu, mutfakın ürkütücü bir şekilde sessiz olduğu anlamına geliyordu ve ben de koridorda oynayan televizyon programını takip edebiliyordum. Genellikle, gece boyunca oynarken bazı bölümleri yakalayabiliyordum ama ortalık gürültülü olduğunda izimi kaybediyordum, bu yüzden genellikle sadece yemek yarışması programlarını ya da spor programlarını açıyordum. Bu kez, Ally konusu olan bir program koymuştu ve kendimi her zamankinden çok daha fazla kaptırmış buldum.

Gecenin son mezeleri de bittiğinde Ally lavaboya gidip elini yüzünü yıkadıktan sonra yanıma geldi. Bir süredir bana ne söyleyeceğini düşünüyor gibi görünüyordu. Aşçılar gelebilecek tatlı siparişleri için hazırlanırken ben de bıçaklarımı toplamak da dahil olmak üzere yerimi toplamıştım.

"Hey, Derek," dedi Ally.

"Hey," dedim. "İyi bir gösteri seçmişsin."

"Oh, evet. Noah çok sevdi ve biz çalışırken onun bulunduğu yere yetişebileceğimi düşündüm. Umarım sakıncası yoktur."

"Hayır, sorun değil," dedim. "Alton Brown'dan sonra güzel bir değişiklik oldu sanırım."

Güldü ve etrafına bakındı, görünüşe göre yeterince yalnız olup olmadığını kontrol ediyordu.

"Peki, Jodi canını sıkan şey hakkında bir şey söyledi mi? Bu gece gerçekten kendinden geçmiş görünüyor," dedi.

"Sanırım iyileşecek," dedim. "Neler olup bittiği hakkında biraz konuştu. Ailesiyle ilgili şeylerden."

Ally başını sallayarak bunların en azından bir kısmını daha önce duyduğunu gösteriyordu.

"Kardeşini gördüğünden bahsetmişti sanırım?" Ally söyledi.

"Eğer o kısmı duyduysanız, muhtemelen benim kadar şey biliyorsunuz demektir."

Ally dudaklarını ağzının bir tarafında büzdü.

"Umarım iyidir. Tüm ailenizden bu şekilde kaçmanın ne kadar vahşi bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum," dedi.

"Evet," diye kabul ettim. "Sanırım kendini yeniden güvende hissetmek için birkaç gün sakinliğe ihtiyacı var. İşini hâlâ çok iyi yapıyor, o da var. Hiçbir masa şikâyet etmedi."

"Charlotte'la konuştum. Harika olduğunu söyledi. Sadece bu gece dikkati dağılmış gibi görünüyordu."

"Ama hiç yok mu?" Ben sordum.

"Hiç yok. Yine de söylemek isterim ki, boş bir odamız var. Eğer ihtiyaı olursa, buraya gelebilir."

"Eski evinizden getirdiğiniz eşyalarla doldurduğunuz mu?" Ben sordum.

"Evet," dedi. "Ama bir yatak var. Eşyaların bir kısmını garaja taşıyabilir, orayı yaşanabilir bir alan haline getirebilirim."

"Peki, devam etmeli ve teklif etmelisin. Erkek patronunun evinde kalmanın muhtemelen tuhaf olduğunu biliyorum. Ama gürültü yapan bir çocuğum da yok, o yüzden..."

Ally şakacı bir şekilde omzuma tokat attı.

"Sus, sen," dedi.

Muhtemelen Jodi'yi bulmak için uzaklaşırken içimden hafifçe güldüm.

İstasyonu temizlemeye geri döndüm ve ardından aşçıları rahatlattım. Akşamın tatlı menüsü tek başıma halledebileceğim bir şeydi ve yardıma ihtiyaım olursa Ally boşluğu fazlasıyla . Aşçılar minnetle ayrıldılar, görünüşe göre gösteriden bıkmışlardı ve içki ve eğlence dolu gecelerine başlamaya hazırdılar. On yıl önce ben de onlarla birlikte olurdum. Hatta bir yıl önce bile. Aile restoranını işletme sorumluluğunu üstlenmek beni hiç beklemediğim şekilde olgunlaştırmıştı.

Kapanıştan önce sadece iki tatlı siparişiyle gece yavaş yavaş sona erdi. Charlotte ile kontrol edip siparişlerin tamamlandığından emin oldum ve gece için istasyonları temizlemeye başladım. Ally ortalıkta ama Jodi hâlâ pistteydi, son müşterilerle ilgileniyor ve kazancını hesaplamak için barla orası arasında gidip geliyordu.

Arka taraftaki ışıkları kapatmak için geri döndüm ve kata geri döndüğümde müşteriler gitmişti ve binada sadece Charlotte ve Jodi kalmıştı. Ally, Jodi'nin yanından geçip bir şeyler söyledi ve kapıya yöneldi. Kendi kendime başımı salladım ve

iç çekti. Bu kadar olmalı. Noah'yı arayıp Jodi'nin gelebilmesi için odayı boşaltmasını söylemek için çıkmış olmalıydı.

Charlotte ofise doğru yöneldi, ben de kapıya doğru ilerlerken ona iyi geceler diledim. Binanın anahtarı ondaydı ve kilitleme konusunda ona güveniyordum ama Cam de görünüşe göre ofisindeydi ve geç saatlere kadar kalırsa çıkmadan önce tüm kapıları kontrol ettiğini biliyordum.

Arabama doğru giderken ön kapıyı açtım ve Jodi'nin çantasının hâlâ yolcu koltuğunda olduğunu fark ettim. Çantayı ona götürmeli miyim yoksa eve mi gitmeliyim diye karar vermeye çalıştım. Ally ve Noah'lara gidecekse ofisimde bıraktığı eşyalara ihtiyacı olacağı kesindi. Muhtemelen oraya gidip onun için her şeyi toparlayabilir ve çantayla birlikte arabaya koyup getirebilirdim.

Kapının açıldığını ve Jodi'nin dışarı çıktığını gördüğümde hala ne yapmam gerektiğini anlamaya çalışıyordum. Park yerini arıyordu ve benimle göz teması kurduğunda kamyonetime doğru ilerlemeye başladı.

"Ee," dedi konuşma mesafesine girdiğinde, "benden bıktın mı?"

Bunu neden söylediğini anlamaya çalışarak birkaç kez göz kırptım.

"Affedersiniz?"

"Beni Ally'ye rehin mi bırakıyorsun?" diye sordu, bana kızgın olmaktan çok genel olarak kızgın görünüyordu. Gözlerindeki ifadeden nefret ediyordum. Bunu ona benim yapmış olabileceğim fikrinden.

Başımı salladım.

"Hayır, seni rehin falan vermedim. Ally bana geldi. Fazladan bir odası olduğunu söyledi ve ben de eğer seni orada ağırlamak istiyorsa, bekâr erkek patronunun ofisinde değil de evde bir kadınla çok daha rahat edebileceğini düşündüm. Çoktan kabul ettiğini ve oraya gideceğini sanıyordum."

"Hayır," dedi. "Ona sorun olmadığını söyledim. Senin evinde rahattım."

"Ally'ye o kadar güveniyor gibiydin ki bu mantıklı geldi."

İçini çekti ve bana dönmeden önce park yerindeki betona baktı.

"Ally'ye güveniyorum," dedi. "O harika bir insan ve bana çok yardımcı oldu. Ama ben sana da güveniyorum."

Göğsüm sıkıştı ama iyi anlamda. Tüm bu durum kafamda farklı bir şekilde canlanıyordu ve onun bunu söylemesi her şeyi değiştirdi. Birden kulaklarım çınlamaya başladı ve ağzım pamuk gibi oldu. Heyecan ve utancın birleşimi kelimeleri düşünmekte zorlanmama neden oluyordu.

"İyi, güzel," kekeledim. "Hazır mısınız?"

Başını salladı ve kamyonetimin yolcu tarafına doğru yürüdü. Etrafindan dolaşp ona kapıyı açtım ve kısa bir an için gözlerimiz kilitlendi ve dudaklarının bir tarafında hafif bir gülümseme kıvrıldı. Vücudum kıpırdandı ve gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Kapıyı arkasından kapattım ve kendi tarafıma geçtim, ağır ağır oturdum ve motoru çalıştırırken etrafa bakındım.

"Biraz müzik ister misin?" Ben sordum.

"Elbette," dedi. "Seksenlerin radyosuna bayılırım." Sırttım ve radyoyu açtım.

"Ben de."

JODI

onraki haftanın tamamı bir sabır egzersiziydi ve neredeyse başarısız oluyordum. Birden fazla kez Derek'in evine geri döndüm, çantalarımı topladım ve gece karanlığında ayrılmaya ve bir daha asla geri dönmemeye hazır olarak araç paylaşım seçeneklerine baktım.

Ancak bunlardan birini rezerve ettikten sonra bile her seferinde fikrimi değiştirdim ve nedeninden tam olarak emin değildim. Her şeyim hazırды, bir an önce gitmeye karar vermiştim. ve hatta bir not bile yazmışım.

Sonra araba geldi ve mesajı aldığımda onlara fikrimi değiştirdiğimi söyledim. Şoföre sadece geldiği için on dolarlık bir bahşış gönderdim, böylece binici itibarımı mahvetmedim ve yatağa uzandım, tavana baktım ve olduğunu merak ettim.

Her sabah kalktığımda dizüstü bilgisayarımı açıyor ve ailemle ilgili günlük kontrollerimi yapıyordum. Hayalet bir hesap kullanarak ne yaptıklarını görmek için sosyal medyada gezindim ve Jack'in bir iş şehirde olduğunu paylaştığını gördüm. Şehirdeki birkaç yeri ziyaret ettiğine ve beni hiç aramadığına dair paylaşımını okuduğumda vücudum gevşedi.

Pazartesi geldi ve iş şaşırtıcı derecede iyiydi. Bahşışler akıyordu ve hepsi normalden çok daha yüksek bir ortalamaya sahip görünüyordu ve masalar hızla dönüyordu. Kendimi çok iyi hissediyordum ve mutfağa her girdiğimde Derek'le göz göze geliyorduk ve yüzümde bir gülümseme beliriyor ve ben bunu engelleyemiyordum.

O da bana sırtırdı ve dizlerimin bağının çözüldüğünü hissedirdim. Buna alışık değildim ve kesinlikle bunu düşünmek istemiyordum. Ama yere her geri döndüğümde yüzümün kızardığını ve boğazıma bir kıkırdama takıldığını hissettim.

Her zamanki gibi vardiya bittiğinde mutfağa gidip temizlik yapmasına yardım ettim. Genellikle en son o ayrıldığı için mutfağı temizlemesine yardım etmem rutin hale gelmişti. Pazartesi günleri tüm zemini sabunlu suyla doldurup paspaslıyorlardı ve bunu yaparken biraz ıslanmaktan çekinmiyordum. Derek hazırlık masasını temizlerken ben de etrafını paspaslayıp kuruluyordum.

Birden üzerimde bir ıslaklık hissettim ve döndüğümde Derek'in hortumla üzerime su püskürttüğünü gördüm. Bir an şok olmuş bir şekilde durdum, uzanıp bir avuç baloncuk aldım ve ona doğru fırlattım. Şef ceketine isabet ettiler, yere baktı ve bir an için gerçekten kızgın olduğundan endişelendim. Ama mutfakta beni kovalamaya başladığında yüzündeki gülümseme bulaşıcıydı ve ondan kaçarken güldüm.

Kendimi gidecek hiçbir yerim olmadan hazırlık masasında buldum ve aniden üzerime geldiğini, göğsünden kahkahalar yükseldiğini görmek için arkamı döndüm. Hiçbir uyarı olmadan kaydı ve kendimi onunla masa arasında sıkışmış buldum; ellerim beni arkamdan tutuyordu ve gözlerim derin derin onunkilere bakıyordu. Zaman dondu.

Parmak uçlarıma uzanıp onu öptüm.

Onun yüzündeki şaşkınlık da muhtemelen benim yüzümdeki şaşkınlığa benziyordu. Onu öpme arzusu o kadar sert ve hızlı bir şekilde üzerime çökmüştü ki kendimi durduracak gücüm kalmamıştı. Dudaklarımı sertçe dudaklarına bastırdım ve sonra kendimi geri çektim, gözlerim tepkisini ölçmek için onunkiler arasında gidip geliyordu. O anda onu hayatım boyunca hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istedim. Vücudu benimkinin üzerinde geziniyor ve kolonyasının kokusu diğer her şeyi siliyordu.

Bana doğru hamle yaptı ve dudaklarımız tekrar birbirine yapıştı, bu sefer daha sert, daha çaresizdi. Dili dudaklarımı ayırdı ve içeri kayarak benimkiyle birleşti. Onun tadını içime çektim, beni kaldırıp hazırlık masasına oturduğunda dizlerim büküldü.

Yaptığının farkına bile varmadan parmaklarımın şef ceketinin düğmelerini açmak için uzandığını hissettim.

Vücudum ona doğru sallanmaya başladığında birlikte inledik ve inledik, göğsümü onun kine bastırmak için eğerken ceketini omuzlarından çektim ve yerde birikti. Parmakları gömleğime uzandı, ve işaret parmağı arasında sıkıştırdı ve pantolonumdan sıyrılması için yukarı çekti. Gevşer gevşemez yukarı çekti ve ben de kollarımı kaldırarak üzerimden çıkarmasına yardım ettim. Gömlek yüzümden geçerken dudaklarımız birbirinden ayrıldı.

Anında göğsüme atladı, dili göğüslerimin arasından kayarak boynuma doğru yükseldi. Sütyenimin kancasını açmak için arkama ve sütyenim düşerek beni açıkta bıraktı. Bir meme ucumu ağzına aldı ve ben omuzlarımı birbirine yaklaştırıp göğüslerimi yüzüne doğru bastırırken dili üzerinde döndü. Sıcak dilinin meme ucumu okşaması ve ardından emmesi karşısında inledim.

Bana doğru eğilirken sırtına uzandım ve tişörtünü çekerek yukarı kaldırdım ve üzerinden çıkardım. Çıkarmak için göğsümü bıraktı ve sonra aç bir şekilde diğerine daldı, eli diğer taraftaki ıslak meme ucunu kavradı. Beni sıktı ve yoğurdu, ben de duvara yaslandım, dudaklarımdan bir zevk nefesi kaçtı.

Birden dudakları karnımda gezindi ve kotumun düğmesine ulaştığında nefes alamadığımı hissettim. Parmakları fermuarı açmak için hızla hareket etti ve ben de kalçalarımı kaldırarak aşağı indirmesine ve üzerimden çıkarmasına yardım ettim. Üzerimde kalan tek şey pembe pamuklu külotumdu ve onu da çıkarmasını bekliyordum ama onun yerine diz çöktü ve külotumu kenara çekip dili içime girmeden önce zar zor nefes alabildim.

"Oh Tanrım," diye bağırdım klitorisimi döndürürken ve bir parmağı açıklığıma bastırırken. O homurdanıp altımda inlerken bir bacağımın omzuna düşmesine izin verdim. Kalın, güçlü bir parmağı dudaklarımı aralayıp beni içine aldı ve dili klitorisimin etrafında dönerken tekrar haykırdım.

Vücudumu zaten tanıyormuş gibi, ağzı ve dokunuşuyla bana yoğun bir zevk verdi. Kontrolümün sanki en beri bendeymiş gibi uçup gittiğini hissettim. Bir elimi boynunun arkasına doladım.

O beni yalarken, parmağı beni becerirken ve amımın üst duvarına sürtünürken kendimi hazırlık masasına dayadım.

Çok sert boşaldım. Yoğun ve güçlüydü ve beni derinden sarstı. O kadar çok bastırılmış endişe, sinir ve bastırılmış arzu içimde patladı ki, masanın üzerine yanlamasına yığıldım ve zevkimi haykırırken elimi tuğla duvara vurdum.

Derek bir an için başını kaldırdı ve ben de vücudumu dudaklarıma doğru kaldırmak için onu çektim. Birbirlerine çarptılar ve üst dudağındaki ıslaklığın tadını alabiliyordum, bedenimin şehvet dolu arzusu onun sertleşmiş kaslarının esnemesine ve karnımın titremesine neden oluyordu. Ellerim göğsünde geziniyor, kasların deriyi yırttığı her çıkıntının tadını çıkarıyor ve sonra pantolonuna kadar iniyordu.

Bol şef pantolonu, bel bandını aşağı çektiğimde çok az direnç gösterdi. Parmaklarım inanılmaz büyüklükte ve etkileyici sertlikteki sikine uzanıp onu buldu ve yukarı çekip açık havaya çıkarırken okşadı. Erkeklik organına dokunduğumda ağzımın içine doğru inledi ve kıcıımı masadan kaldırıp sırtımı duvara yaslayabilmek için kendimi tekrar dik konuma getirdim.

"Becer beni," fısıldadım dudaklarına, bacaklarımı beline dolamıştım. "Lütfen, sik beni."

Sözlerim onu cesaretlendirmiş gibiydi ve dimdik ayağa kalktı. Mutfağın parlak ışıkları her kasına yansıyor gibiydi ve ben onun sikini ilk kez gördüm. Kocaman ve zonkluyordu, bir kez kıvrımlarımın arasından geçirdi ve orada biriken meyve sularıyla ıslattı. Bir an için dayanamayacağımdan, beni ikiye böleceğinden endişelendim ama sonra içime girdi.

Bağırırken gözlerim kapandı, parmaklarım derisini kazıyordu. Daha tam olarak içine girmemişti bile ama beni germeye başlamıştı bile. O kadar ıslaktım ki damlıyordum ve kalçalarım sıırılsıklamdı, ama ben onun etrafında zonklarken o kendini sabit tuttu, daha fazla dalmadan önce ona yer açtı.

Gözlerim yuvalarından fırlarken dudaklarımız tekrar birbirine dolandı. Geri sallanırken kucağında gevşedim ve sonra neredeyse tamamen amıma gömülene kadar tekrar derinlemesine içime girdi. Onun içinde yuvarlandım

Elleri ve dudakları boynumdaki teni okşadı. Tekrar geriye doğru sallandı ve sonra kendini o kadar derine gömdü ki kalçalarımız birbirine değdi ve kendimi sadece acı ile zevk arasındaki çizgiyi bulanıklaştırırken değil, aynı zamanda onu ateşe verirken ve alevler içinde dans ederken hissettim.

Acımasızca içime girerken ayak parmaklarım kıvrılmıştı. Dalga dalga gelen orgazm, aklımı kaçırdığımı düşündüğüm noktaya kadar durmaksızın üzerimden geçti. Daha önce hiç bu kadar yoğun bir zevk hissetmemiştim. Kesinlikle gerçek değildi.

Dakikalarca vurduktan sonra beni çekip kaldırdı, bir duvara götürdü ve duvara yasladı. Güçlü, kalın elleriyle desteklediği kığım havada asılı kaldı. Bacaklarımı serbest bıraktım ve onları topuklarımı omuzlarına ve sırtımı duvara yaslayacak şekilde konumlandırı. Elleri kalçalarımın doğru hareket etti ve içime girmeye devam ederken beni havada tuttu.

Zaman giderken ter vücutlarımızdan aşağı yuvarlanıyordu. Zamanın nasıl geçtiğini ama bedenim tükenmeye başladığında, daha fazlasını arzularak onun önünde yere yığıldım. Beni yukarı çekmek için uzandı, ama elimi sikinin etrafına sardım ve o yapamadan ağzıma aldım. Dilimi onun etrafında döndürürken, sıvılarımızın karışımını birlikte tadarken ve horozunu boğazımın derinliklerine iterken üstümde ağır bir şekilde inledi.

Bacaklarımın yeniden güç gelene kadar onu okşadım ve emdim ve ayağa kalktım, onu okşarken dilimin karın kaslarında gezinmesine izin verdim. Beni omuzlarımdan tutup döndürdü, hazırlık masasının üzerine eğdi ve bir eliyle sırtımın ortasından tutarak vücudumu masaya bastırdı.

Ona açılmak için bacaklarımı açtım ve içime girdi, beni yaydı ve kontrolüyle, erkekliğiyle beni tatmin etti. O anda ona boyun eğdim ve gözlerimin geriye kaymasına izin verdim. Saçlarım terli bir kütleydi ve beni sert ve hızlı bir şekilde becerirken eliyle topladı ve çekti. Her itişte haykırdım ve diğer eli klitorisimin üzerinde bir parmak pedini döndürmek için uzandı.

Vücudu geriliyordu ve itme hareketleri daha çılgınca, daha gergin bir hal almıştı. Yakın olduğunu biliyordum. Vücudumun darbelere karşı gevşemesine izin verdim ve kendimi başka bir duruma, saf bir duruma geçer gibi hissettim.

zevk ve erotik arzu. Onun serbest bırakılmasının benimkiyle birlikte gelmesini istedim ve bana her arpışında kış yanaklarımın dalgalanmasının tadını çıkararak ona doğru geri döndüm.

Doruğa ulaştığımı hissettiğimde dişlerimi sıktım. Adrenalin içime akıyor, hem ondan hem de kendimden son bir kurtuluşa ihtiyaç duyuyordum. Omzumun üzerinden onun kararmış gözlerine baktım ve sııttım.

"Benimle gel," diye bağırdım. "Benimle gel, şimdi."

Sesi güçlü bir kükreyle yükseldi ve benimki de onunla birlikte yükseldi. Birdenbire hareketsiz kaldı ve birlikte boşalırken vücudum sarsıldı. Sikini içime boşalttı ve ben masaya yığıldım, amım zonkluyor ve onu içime çekiyordu. Titreyip kendini tamamen boşaltırken özünden akan damlalar kalçamdan aşağı kayıyordu. Sonunda üzerime yığıldı ve ikimiz de nefesimizi tutmaya çalışırken onu öpmek için başımı çevirdim.

DEREK

M İkimiz de nefes alıp verirken alnımız onun sırtının ortasına gömülmüştü. O anın çılgınlığı, tabu niteliği Hepsi çok fazlaydı. Gerçeklik yavaş yavaş oturmaya başlamadan önce birkaç derin nefes aldım. Terleyen çıplak bedeni altımdaydı, hazırlık masasının üzerine eğilmişti. Hâlâ onun içine gömülmüştüm ve üzerinde kıyafet olan tek kişi bendim, şef pantolonum ve boxer'ım yerdeydi, sadece bir bacağım hâlâ üzerindeydi.

Az önce ne halt ben?

Az önce mutfağında seks yaptım. Bu yapabileceğim en sağlıksız şeylerden biriydi ve temizlikten hemen sonra gerçekleşmesi her yeri tekrar fırçalamam gerektiği anlamına geliyordu. Çalışanlarımdan birine sarkıntılık ettiğim gerçeği de cabasıydı. Kendim için koyduğum her kuralı, o bir anlık kör tutkuyla çiğnemiştım. Nasıl bu kadar aptal olabildim?

anasını, kendi kendimi mahvettim.

Geri çekildim, düşüncelerim saatte bir milyon mil hızla ilerlerken içinden kayarak çıktım. Ayaklarının yere bile değmediğini fark ettim; dokunmak için aşağı kayması gerekiyordu. Bu kadar cesur olduğuma inanamıyordum. Kendi alanıma bu kadar saygısızca davrandığıma. Eğer mutfağında başka biri seks yapsaydı, onu kendi ellerimle öldürürdüm.

"Giyinsek iyi olur," dedim, pantolonumu yukarı çektim ve pantolonumun geriye doğru olduğunu fark ettim. onları etrafında döndürdüm ve ayağımı sıkıştırdım.

sıkışıp kaldım ve onları düzleştirirken kendimi dengelemek için tezgâha atlamak zorunda kaldım.

Jodi ayağa kalktı, arkasını döndü ve giysilerini aramaya başladı. Ona yardım etmek için uzandım, pantolonunu ayağımın dibine indirdim ama o önce davrandı ve eğilerek pantolonunu aldı. O bunu yaparken çıplak vücuduna bakmaktan kendimi alamadım ve gözlerimin çok uzun süre gezinmesine izin verirsem birkaç dakika içinde ikinci raunda hazır olacağımı biliyordum. Tabii o kadar uzun sürerse.

Kendimi yere bakmaya zorlayarak gömleğimi ve şef ceketimi aradım. Ceket bulmak kolaydı, üzerinde üzüm bağının kırmızı logosu işlenmiş büyük beyaz kumaş siyah zeminde göze çarpıyordu. Diğer yandan siyah tişört...

Jodi giyinirken ona bakmayı reddederek hazırlık masasının etrafında dolaşıp onu aradım. Düşündüğümde daha zor olduğu ortaya çıktı. Özellikle gömleğini ve sütyenini bulup giymeye hazırlandığında gözlerim sürekli ona kaymak istiyordu. Gömleğini başının üzerinden geçirirken muhteşem göğsüne son bir kez daha baktım, sütyenini takmaya zahmet etmedi, onun yerine her zaman yanında taşıdığı çantasına doldurdu ve hızlandırma alanının yanındaki bir taburede oturuyordu.

Gömleğimi mutfağın diğer tarafında buruşmuş bulmak, onu oldukça sert bir şekilde fırlatmış olduğu anlamına geliyordu, bu da kendime rağmen sırtıtmama neden oldu. Üzerime geçirdim ve arkamı döndüm, nihayet giyinmişim ve onun bakışlarıyla karşılaştım. Hazırlık masasının yanında duruyordu ve ikimiz de yavaşça masaya baktık.

Vücudunun çok net bir izi vardı, göğüslerinin ezilmiş dış hatlarının ortasında meme uçları, kenardan sarkan kalçaları ve yüzünün de masaya bastırıldığı bir dış hat.

İkimiz de birbirimize baktık ve tek bir vuruştan sonra kahkahalara boğulduk. Ben tezgâha yaslandım, ben gülerken elimle ağzımı kapattım, o da ağzını açarak kıkırdadı. Sonunda kendimi biraz kontrol ettikten sonra spreay temizleyici şişesini aldım ve tekrar ona döndüm.

"Tamam, ben her şeyi püskürteceğim. Sen arkamdan gel ve kağıt havlularla . Sabah hepsini tekrar yapabiliriz" dedim.

Başıyla onayladı ve arkasından kağıt havlulara uzandı. O da benim arkamdan geldi, ikimiz de çıplak bedenlerimizle kirlettiğimiz alanları spreyleyip silerken ara sıra kıkırdama krizlerine giriyorduk. Sonunda bulunduğumuz her yeri temizlediğimizde, kağıt havluların sonuncusunu da attı, çöp kutusundan çöp torbasını çıkarıp bağladım ve dışarı çıktık, çıkarken kapıyı kilitledik. Ben poşeti çöp kutusuna atarken o da benimle birlikte çöp kutusuna kadar yürüdü ve sonra yüzlerimizde kocaman, şapşal sırıtışlarla arabaya doğru yol aldık.

İkimiz de ne söyleyeceğimizi bilemediğimiz için eve dönüş biraz garip oldu. Bunun yerine radyoyu açtım ve dönüş yolunda birkaç klasik şarkının yumuşak sesini dinledik. Yan tarafa geldiğimizde kapıyı açıp onu içeri aldım ve o da hemen ofise daldı. Gecemizin sona erdiğini düşünerek mutfığa gittim, Gandalf'ın mama kabına yeni mama koydum ve kendi banyoma gidip duş aldım.

Günü yıkarken mutfakta olanları düşünmemek için zor zamanlar geçirdim. Bir yanım yatağa onun gibi kokarak gitmek istiyordu, sırf bu an daha uzun sürsün diye, ama bunun tehlikeli olduğunu düşündüm. Bu bir şeylerin başlangıcı olsa bile, çok sert, çok hızlı düşmek istemiyordum. Eğer soğukkanlılığımı koruyacaksam, ilk etapta soğukkanlıymışım gibi davranmalıyım.

Duştan çıktım, havluyla kurulandım üzerime eşofman altı ile yeni bir tişört giydim. Gandalf'ın alışık olduğu ve karnını ovamazsam huysuzlandığı gece televizyon seansı için oturma odasına geçtim ve misafir banyosundaki duşun da çalıştığını duydum.

Duş kapandığında, küvetten çıkarken nasıl görüldüğünü düşünmemeye çalıştım, su damlacıkları çıplak göğsünden aşağı akıyordu. Midemi bulandırıyor ama başka bir şeye odaklanmaya çalışmalıyım. Neyse ki, Ally'nin başlattığı program yayın hizmetimde mevcuttu ve bir hafta önce günün sonunda kaldığı yerden devam ettim.

Banyo kapısı açıldı ve Jodi dışarı çıktı. Elindeki havluyu sıkıca sarmış, bir diğerini de saçlarına sarmıştı. Beni gördüğüne şaşırmış görünüyordu ama çekinmedi de. Bunun yerine gülümsedi ve rahatça ofise doğru yürüdü. Aydınlık bir yerdi.

biraz garipti ama bunu aşabileceğimizi umuyordum. Tekrar böyle bir şey yapmamızın akıllıca bir fikir olup olmadığından emin değildim ama kesinlikle eğlenceliydi. Ve tekrar olacağını düşünmek de öyle.

Birkaç dakika sonra ofis kapısı tekrar açıldığında ve Jodi dışarı çıktığında şaşırdım. Üzerinde bir çift yoga pantolonu ve büyük kalın çoraplı bir sweatshirt vardı. Dünyadaki en seksi şey değildi ama yine de sikimin seğirmesine neden olan belli bir şirinlik vardı kıyafette. Saçlarını geriye doğru at kuyruğu yapmış olması ve makyajsız olmasıyla tam bir kız arkadaş görünümüydü. Çok da önemli değildi. Göz farı ve ruj olsa da olmasa da çok güzeldi.

"Hey, ben bu diziyi biliyorum," dedi oturma odasına girerken. "Bu dizinin bir bölüm ilerisindeyim. Gerçekten çok iyi. Seninle izlememin sakıncası var mı?"

"Hayır, hiç de değil. Osuruk Makinesi burada olduğu sürece sorun yok." Gandalf'ın ayaklarımın dibinde yattığı yeri işaret ettim.

Güldü. "Bu onun resmi adı mı?"

"Gandalf resmi adı," dedim. "Osuruk Makinesi onun alter egosu."

"Ooh, süper kahraman gibi mi?"

"Daha çok bir süper kötü adam gibi. Ama evet," dedim. "İçecek bir şey ister misin?"

"Hâlâ ayaktayım, alabilirim. İstedığınız bir şey var mı?"

Kendi evimde bana içecek bir şeyler getirmeyi teklif etmesinin evcimenliği karşısında omurgamda bir diken hissettim. Birdenbire, bunu her gün yaptığını ya da rollerin tersine döndüğünü hayal edebildim. İkimiz, birbirimizle tamamen rahat şekilde, çiftlerin her gün birbirleri için yaptığı yüzlerce küçük iyiliği yapıyorduk.

"Elbette," dedim. "Buzdolabında biraz limonlu soda var. Onu ve bardakları alırsanız, dolabımda bir buzluk ve viski var."

Kanepenin yanındaki dolabı işaret ettim. Bu benim en sevdiğim tembel eklentilerimden biriydi. Küçük bir masa görevi görmesinin yanı sıra içinde bir viski dolabı da vardı. Ayrıca dahili bir buz kutusu vardı, kablosu kanepenin arkasından duvara uzanıyordu, yani her zaman yanımda buz ve viski vardı. Ne yazık ki dolapta bardaklar için yeterli yer yoktu.

Jodi elinde iki bardak ve diğerinde iki litrelik limonlu soda ile döndü.

"Bunu daha önce hiç viskiyle içmemiştim," dedi. "İyi mi?"

"Şaşırtıcı derecede öyle," dedim. "Herkes koyu kola kullanıyor ama ben bunu bir gece Ally ile bir restoranda keşfettim. New York'ta bir yerde sahneye çıkıyorduk. Oradaki baş aşçı gecenin sonunda tüm aşçılara birer içki verdi ve kolası bitmişti. Yine de elinde böyle bir şey vardı ve hepimiz biraz içtik ve sonunda o kadar çok sevdik ki iki litrelik olanı devre dışı bıraktık ve fıskiyeyle saldırmaya başladık."

". Ne kadar sarhoş oldun?"

"Sonunda restorandaki kabinlerde uyuduk," diye itiraf ettim. "En iyi zamanım değildi. Ama ertesi gün vardiyayı tamamlayıp eve gittik ve hiçbirimiz kusmadık. O yüzden ben buna galibiyet diyorum."

"Eminim," dedi ben içkileri doldururken. Onun viskisini biraz hafiflettim, çünkü onu sarhoş etmeye çalıştığımı düşünmesini istemiyordum. Yine de alkol toleransım oldukça yüksekti, bu yüzden hafif gitmem muhtemelen hala içmeye alışkın olduğu daha yüksek alkollü içecekler arasındaydı.

Bir yudum aldı ve gözleri kocaman açıldı.

"Vay canına, bu çok iyi." Koltuğa geri oturdu ve bacaklarını altına çekti. Neredeyse omuz omuza oturuyorduk ve erkek kardeşlerimin kadınlarına karşı hissettiklerini hayal ettiğim şeyi çok ani bir şekilde hissettim. Eğer aşık olmak buysa, o zaman bu kadar yaygara koparmanın ne demek olduğunu anlamıştım. Hayatım boyunca yaşadığım kaçamaklardan ya da kısa ilişkilerden çok daha fazlasıydı.

Aşık olduğumu düşündüğümünden değil. Sadece onun etrafımda olmasından hoşlanıyordum. herkesten daha çok. Uzun, geniş bir .

Buna ne denirse artık.

Arkamıza yaslandık ve diziyi izledik, ara sıra güldük ya da sohbet ettik, ta ki gözleri düşmeye başlayana ve neredeyse boş olan üçüncü bardağını sehpanın üzerine bırakana kadar.

"Eğer beni bağışlarsanız," dedi, "sanırım yatağa gitmem gerekiyor."

"Evet, muhtemelen ben de yatmalıyım." Televizyonu kapattım. "Bardağı bırakabilirsin. Ben icabına bakarım."

"Emin misin?"

"Elbette," dedim. "Yatağına git. Sabah görüşürüz."

Gülümsedi.

"İyi geceler, Derek," dedi ayağa kalkarak.

"İyi geceler, Jodi." Gece hakkında başka bir şey söylemekten kaçındım. Mutfak hakkında. Bizim hakkımızda.

Onun yerine koridorda yürümesini izledim, viskinin etkisiyle biraz tökezledi ve kendini toparlayıp sadece odası olarak düşünmeye başladığım ofisin kapısını açtığı anda ortaya çıkan küçük kıkırdamadan zevk aldım.

JODI

I birlikte çalıştığım insanlarla ilişki kurma kurallarımı çiğnemiştım. Ve onları büyük ölçüde çiğnemiştım. Sadece iş yerinde bir iş arkadaşım la fazla samimi olmamıştım ya da her hafta aynı restoranda birlikte yemek yemeye alışmamıştım. Bunlar kendime yapmamam gerektiğini söylediğim türden şeylerdi. Bir yerde çok rahat olmamı sağlar ve dikkatimi dağıtırdı, böylece etrafımın farkında olmazdım. Bu beni savunmasız bırakırdı. Bu yüzden kaçınıyordum.

Onlar.

Bu biraz hıçkırık olabilirdi. Ama hayır. Büyük işlere kalkıştım. Patronumla yattım. Hem de iş yerinde.

Görünüşe göre bir şeyler yaptığımda, onları büyük yapmışım.

Böyle bir şeyin her şeyi alt üst edeceğini ve ertesi sabahın bir korku ve rahatsızlık bulutu içinde geçeceğini düşünürdüm. Hatta Derek'le mümkün olduğunca az temas kurarak bağa gitmek için evden gizlice çıkmaya çalışmayı bile içerebilirdi.

Bunun gerekli olmadığı ortaya çıktı. Aslında ertesi gün gayet normal başladı. Telefonumun alarmı gözlerimi açtığında sanki hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Tabii ki hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez gerçekten iyi bir gece uykusu çekmiş olmam dışında.

Uyandıktan sonraki o ilk birkaç dakikada, zihnimin bir gece önce olanlara geri dönmesine izin verdim ve kötü hislerin gelmesini bekledim. . Kalkıp duşa yöneldiğimde bile

Gün için hazırlanmaya başlayabilirdim, sadece Derek ile seks yaptığım için biraz suçluluk duyuyordum.

Eğlenceliydi ve harika bir stres gidericiydi. Her şey bittiğinde, emin olmak için biraz gariplik vardı. İkimiz de az önce ne olduğunu, bunun sadece fanteziler ya da hayaller olmadığını, aslında onun restoranının mutfağında kendimizi kontrol edemediğimizden seviştiğimizi fark etmiş gibiydik.

Mizah bunu kırmayı başardı ve günün geri kalanında birbirimize karşı yeniden rahat olmaya başladık. Evde birlikte vakit geçirmek birbirimizi daha fazla tanımamızı sağladı ve aramızda bir değişim olduğunu hissettik. Gün sona erdiğinde, başlangıçtaki garip aşamayı geçmiş ve herhangi bir gariplik olmadan ayrı ayrı yatağa gitmiştik.

Duştan çıkıp güne başlamak için bir fincan kahve almak üzere mutfağa gittiğimde de bu hoş tepki devam etti. Derek elinde bir fincan kahveyle masaya oturmuştu bile. Görünüşe göre gerçek fiziksel okuma materyallerine olan düşkünlüğü kitaplardan öteye gitmiyordu çünkü önündeki masada duran tablette sabah haberlerini açmıştı.

İçeri girdiğimde bana baktı ve gülümsedi.

"Sabahları seni mutfağa kadar dövecek miyim?" diye sordum.

Kahvesinden bir yudum aldı ve başını salladı. "Hayır." "O zaman alarmımı daha erkene kurmam gerekecek," diye takıldım.

"Yardıma mı olmaz. Ben burada, bu sandalyede uyuyorum. Birinin Gandalf'ı koruması ve kahve yapması gerekiyor."

Dolaptan bir kupa aldım ve sürahidenden sıcak kahve doldurdum. Bu da Derek'le ilgili hoşuma giden bir başka beklenmedik küçük ayrıntıydı. Son moda tek fincanlık kahve makinelerinden birine ve etrafa yayılmış tek tek kapsüllerden oluşan bir ürün yelpazesine sahip olmak yerine, koyu renkli, dumanı tüten bir lezzet sunan geleneksel bir makineye sahipti. O anlar için mükemmeldi

Sabahları tek fincanlık makinelerin işlemleriyle sabrım olmadığında.

Masaya oturduk, kahvelerimizi içtik ve kruvasanları mideye indirdikten sonra işe dönmek üzere odalarımıza çekildik. Sanki hiçbir şey olmamış gibiydi ve ben de bu şekilde kalmasından gayet memnundum.

İyi vakit geçirmiştik ama bir daha olacak gibi değildi. Bunu arkamızda bırakıp ilerlemeyi tercih ederim.

Teknik olarak o kadar erken gitmem gerekme de Derek'le aynı saatte işe gitmek mantıklı geldiğinden, mutfak personeline günün ilk servisi için hazırlık yapmalarında yardımcı olmayı teklif ettim. Hazırlık listesi üzerinde çalışırken Derek'e bir sorum vardı ama mutfakta olmadığını fark ettim.

"Derek'i gören oldu mu?" Ben sordum.

Mutfaktaki kafaların çoğu işlerinin üzerine eğilmiş ve titriyordu, ama bir tanesi gözlerimle buluşmak için yukarı kalktı.

Hazırlık aşçılarından biri, "Tadım odasını deneyin," dedi. "Çoğu zaman burada mutfakta değilse, aşağıda kardeşleriyle birlikte oluyor."

Başımı salladım ve tadım odasına giden kısa mesafeye doğru ilerledim. Burası konukların gelip bağda sunulan şaraplardan örnekler deneyebildikleri bir yerdi. Bazen tadımlara henüz piyasaya sürülmemiş ya da King kardeşlerin fikirlerini alabilmek için denenmekte olan yeni şaraplar da dahil oluyordu.

Ally bana tadım odasının aynı zamanda bağda özel etkinlikler için sunulan mekanlardan biri olduğunu söyledi. Hâlâ üzüm bağına olan ilgiyi artırma ve kamuoyunun dikkatini çekme sürecinde olduklarını, ancak önümüzdeki aylarda ve yıllarda buranın daha da fazla bir destinasyon haline geleceğini umduklarını söyledi.

Tadım odasına yaklaşırken sesler duydum ve onu bulduğumu anladım. Odanın ağır ahşap kapısı açıktı, ben de kapıdan içeri bir adım attım ve Derek orada durduğumu fark edene kadar bekledim.

"Hey," dedi bana eliyle işaret ederek. "İçeri gel. Çocuklarla tanış."

Beş kardeşi de ilk kez aynı aynı yerde görüyordum. Aslında de ilk kez tanışıyordum. O noktada, beş kardeşten ikisiyle, Cameron ve Alex'le hala tanışmamış olmam bana garip gelecek kadar uzun süredir buralardaydım. Onlar hakkında bir şeyler duymuştum ve şimdi onları orada dikilirken gördüğüme göre, onları uzaktan geçerken ya da o günkü işlerini bitirdikten sonra restoranın arka köşesinde yemek yerken gördüğümü biliyordum.

"Sana kısa bir sorum olacaktı," dedim ona doğru yürürken. "Bölmek istemezdim."

Derek başını salladı. "Bunun için endişelenme." Bana eliyle işaret etti. "Bu Jodi. Restorana geldi ve kışımı kurtardı. Jodi, bunlar benim kardeşlerim. Kane ve Noah ile zaten tanışmıştın. Bu Cameron, bu da Alex."

"oldum," dedim.

Derek Cameron'a baktı. "Jodi'nin de ikizi var."

Bunu söyler söylemez yüzünde bir pişmanlık ifadesi belirdi. Bu konuyu açmamış olmayı dilediğini söyleyebilirdim. Geçmişim ve kaçtığım şeyler hakkındaki konuşmamızdan sonra, kardeşimi aklıma getirmek pek de rahat bir hareket sayılmazdı ama bunu bir kenara ittim. Sadece ortak bir nokta bulmaya ve diğer adamların beni tanıyabilmesi için hakkımda bazı bilgiler vermeye çalışıyordu.

"Benim ikizim de bir kardeş," diye .

Cameron başını salladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Demek ikiniz de birbirinizin tıpatıp aynısısınız."

"Kimse bizi ayırt edemez," dedim hiç vakit kaybetmeden. "Özellikle de tıraş olmadan birkaç gün geçirdiğimde."

Bu onun yüzünde bir gülümsemeye neden oldu ve diğerleri güldü. Derek'e baktığımda bana özür dileyen bir bakış attı ama ben hemen başımı sallayarak bunu geçiştirdim. Gerçek şu ki, bu iki kardeşle tanışmamış olmanın onlarda kötü bir şeyler olduğu anlamına geldiğinden endişelenmişim. Ama şakalaşmaları beni rahatlattı ve fark ettim ki gerçekten

onları sevdim. King kardeşler her yönden harika çocuklar olduklarını kanıtlıyorlardı. Piyasada onlardan herhangi birinin, özellikle de ikisinin kalması bir sürprizdi.

Biraz sohbet etmeye devam ederken, yardım edemedim ama hepsini kontrol ettim. Derek kesinlikle tuhaf biriydi. Açık renk saçları ve delici mavi gözleri, kardeşlerinin çok daha koyu renklerine karşı göze çarpıyordu. Ama bir grup olarak, beşi de son derece çekiciydi. Birden fazla çekici çocuğu olan ailelerin çoğunda, bu durumu tam olarak anlamamış gibi görünen bir çocuk da olurdu.

King kardeşler için sorun değil. Görünürde tek bir çirkin ördek yavrusu bile yoktu.

Birkaç dakika üzüm bağı ve işteki ilk birkaç haftamla ilgili hikâyeler anlattıktan sonra Noah kapıda birini fark etmemiş gibi başını kaldırdı. Baktım ve Ally'nin içeri girdiğini gördüm. O sabah mutfağa gelmemişti, bu yüzden onu gördüğüme sevindim.

"Günaydın," dedi.

"Selam. Nerede merak ediyordum," dedim.

"Sadece bir milyon ayak işi yapıyorum. Şu göz alıcı şef hayatı. Şu ana kadar mutfakta her şey nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Çoğunlukla burada çocuklarla birlikteydim," diye itiraf etti Derek. "Ama Jodi de yardım ediyor. Görünüşe göre o sadece tüm sunucuları bitirecek bir sunucu değil. Aynı zamanda hazırlık istasyonunu da iyi biliyor."

Alex ona tuhaf bir bakış attı. "Tüm sunucuları bitirecek sunucu mu? Restoranda sana yardım etmesi için bir suikastçı mı tuttun ki düşük performans gösteren çalışanları seçsin? Bunun çok iyi bir motivasyon taktiği olduğunu sanmıyorum."

Derek kardeşine ters ters bakarken gülmemeye çalıştım.

"Bunu söylediğimde kulağa ne kadar tuhaf geldiğini fark ettim," dedi Derek. "Bunu belirtmem nezaketini gösterebilirdin."

Alex sırtıttı ve başını salladı. "Bunun neresi eğlenceli?"

"Pekâlâ, ," dedi Cameron. "Bu işe başlamamız gerekiyor. Tezgâhın üzerinde bazı evraklar var."

Çocuklar odanın diğer tarafına geçtiler ama Ally benimle kaldı.

"Nasılsın?" diye sordu. "Her şey yolunda mı?"

Gözlerinde ve sesinde gerçek bir endişe vardı ve bunu duymak beni iyi hissettirdi. Geçen yıl boyunca kurallarına sadık kalmış, bir yerden bir yere giderken çoğunlukla kendime bağlı kalmıştım. Tanıştığım insanlara karşı soğuk ya da mesafeli değildim ama gerçek bir dostluk da geliştirmemiştim. Bunun değiştiğini hissettim. O yıl ilk kez insanların beni tanıdığını ve önemsedğini hissettim.

Bir süre sohbet ettikten sonra mutfağa dönmek üzere sohbetten ayrıldım. Kardeşlerin bir tür iş toplantısına dalmış oldukları belliydi ve Ally de bu yüzden gelmişti. Araya girmek ya da haddimi aşıyormuşum gibi görünmek istemedim.

Ally'ye veda ettim ve ayrılmak için dönmeden önce benimle daha sonra restoranda görüşeceğini söyledi. Tam tadım odasının etrafına dağılmış masalardan birinin yanından geçiyordum ki Noah'nın ne benim ne de çalıştığım yerin yakınında olmasını istemediğim iki kelime söylediğini duydum.

Prince Industries.

Dizlerimin bağı çözüldü ve masadaki ahşap sandalyelerden birine sertçe oturdum. Başımı eğip birkaç derin nefes almaya çalışırken, Derek'in adımı seslendiğini ve odanın öbür ucundan bana doğru geldiğini hayal meyal fark ettim.

DEREK

S Onun böyle düştüğünü görmek dehşet vericiydi. Bir saniye önce Ally ile sohbet ediyor, dostça konuşuyor ve gülümsüyordu, bir saniye sonra ise hayalet görmüş ve düşmüş gibi görünüyordu. Ya da daha doğrusu, bir hayalet duymuştu.

Bir parmağımı kardeşlerime doğru kaldırdım ve ona döndüm. Ally bana baktı, açıkça telaşlanmıştı. Ona başımı salladım ve o da muhtemelen bir bardak su almak için mutfağa daldı. Koşarak Jodi'nin yanına gittim, önünde diz çöktüm ve parmaklarımın ucuyla çenesini kaldırdım. Bana baktı ama gözleri genişti ve çok iyi tanıdığım bir heyecanı barındırıyordu. Çok korkmuştu.

Ben kardeşlerimin mırıldanmalarını dinlerken Ally bardak suyla geri geldi. Tüm bunlardan ne anlam çıkaracaklarından emin değillerdi ama konuşacakları şeyler vardı. Tekrar konuşmaya başladılar ama sanki bizden bir şeyler duymak için dinliyorlarmış gibi kısık sesle konuşuyorlardı. Onlar da neler olduğunu bilmek istiyorlardı.

Düşünceleri zihnimden geçirirken başım zonkluyordu. Tabii ki. Bu çok mantıklıydı. Artık anlayabiliyordum. Önünde diz çökerek göz temasını kesmemeye dikkat ettim. Bana odaklanmasını ve onu neyin sakinleştirebileceğini düşünmesini istiyordum. Bunu neyin düzeltebileceğini.

Arkamdaki Alex'in boğazını temizlediğini duydum. Oda sessizleşmişti. "Prince Industries?" diye sordum.

Başını salladı.

"Bağlantılarımızdan biri," dedi Alex. "Onlardan bizim için gerçekten iyi bir fiyat. Cam dışarıdayken biraz pazarlık yaptım. Üzgünüm, Cam."

"Endişelenme," dedi Cam. "Sana güveniyorum. Kiminle ?"

"Gerçekten iyi bir adam. Bize iyi bir anlaşma yapabileceğini söyledi. Jack Prince adında bir adam."

Tekrar başını sallarken gözlerinin derinliklerine baktım. Sonra gözleri sıkıca kapandı.

Sikeyim.

Ayağa kalktım ve kardeşlerimin yanına döndüm. Merakla Jodi'den bana baktılar. Avucumu kaldırdım ve başımı sallayarak her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Bunun bir yalan olduğunu onlar da biliyordu, ben de biliyordum. Bir şeylerin yanlış gittiği açıktı ama hiçbirimiz Jodi'yi uyarmak ya da durumu daha da kötüleştirmek istemiyorduk. Ally onun yanında durmuş, sırtını sıvazlıyordu.

"Sanırım," dedim, "buradan gitmeliyim."

Noah, "Hâlâ gereken birkaç şey daha var," dedi. "Fikirlerinize ihtiyacımız var."

Masanın üzerinden ona doğru eğilirken homurdandım.

"Bakın, gitmem gerekiyor," dedim. "Siz neye karar verirsiniz verin, ben sizinle birlikteyim, tamam mı?"

"Bize bu şekilde izin vermek istediğinden emin misin?" diye sordu, ağzı sırtarak kıvrıldı. İkimizin de aklından mutfağın büyüklüğü ve mutfaktaki olanaklar konusunda haftalarca süren tartışmalar geçti ve dudaklarındaki kahkaha titreşimini gördüm.

"Bir kez," dedim. "Sadece bu seferlik. Akıllıca

kullan." Başını salladı.

"Pekâlâ, dostum. Mutfağını küçültmeye falan karar vermeyeceğim. Çık git buradan" dedi.

Başımı sallayarak ayağa .

"Noah'ya her konuda oy verebilirim. Yarın görüşürüz," dedim ve onlar itiraz edemedi yanlarından geçip gittim. Jodi'ye ulaştığımda onu dirseğinden tuttum. Kendi isteğiyle geldi ama ne yaptığının farkında olmadan çamurda yürüyormuş gibiydi. Yanından geçerken Ally bardağı bana uzattı ama o tadım odasında kaldı. Jodi'yi en azından geçici olarak yalnız kalabileceğimiz mutfağa götürdüm ve onunla yüzleşebilmek için etrafımda döndüm.

Orası benim güvenli noktamdı. Mutfak benim olan tek yerdi. Ally bile ihtiyacım olduğunu düşünürse beni burada yalnız bırakırdı. Belli ki şu anda ihtiyacı vardı. Stresli bir servis sırasında içkiye ihtiyacım olursa diye sık sık küçük bir bardak ve bir şişe viski bulundurduğum mutfağın bir köşesinde Jodi'nin konuşmasını bekledim. Ama o sessiz kaldı ve ben de sabırsızlanmaya başladım. Onu zorlamak istemiyordum ama aklımdan neler geçtiğini anlamam gerekiyordu.

Zihnimde onu daha fazla üzmeden ne söyleyebileceğimi, ne sorabileceğimi aradım. Ama ne kadar çok düşünürsem, tüm bunlara gerçekten tek bir yaklaşım olduğunu o kadar çok fark ettim. Şu anda olanlardan genel soruna kadar her şey için. Doğrudanlık. Hiçbir belirsizlik olmadan her şeyi doğrudan ele almak. İlerlemenin tek yolu buydu.

"Peki," diye sordum, "ne yapmak istiyorsun?" Derin bir nefes aldım. "Gidiyor musun?"

Bu soruyu sormaktan bile nefret ediyordum. Gitmesini istemiyordum. Her şeyden çok, onun gitmesini istemiyordum. Sadece birkaç hafta olmuştu ama ona umutsuzca bağlanmışım. Bir gece önceki akşamki rutinimizi mümkün olduğunca uzun süre devam ettirmek istiyordum. Birbirimizle olan rahatlığımız, restorandan uzakta birlikte geçirdiğimiz zamanın evcimenliği, hepsi çok... mükemmeldi.

Birlikte yeterince zaman geçirdiğimizde kendimi ona aşık olurken görebiliyordum. Birlikte yeterince zaman geçirdikten sonra kardeşlerimin beni katılmadığım için azarladıkları özel kulübe katıldığımı görebiliyordum. Noah, Alex ve Kane'in katıldığı kulübe. Otuz iki yaşında herkesin katılmış olmam gerektiğini düşündüğü kulübe. Ama ben bekliyordum. Doğru kişiyi bekliyordum.

Zihnim bundan sonra olacakların kesinliğiyle savaştı. Ama kaybediyordu. Doğru kişi eninde sonunda karşıma çıkacaktı. Neden o olmasındı?

Ayaklarının dibindeki zemini araştıran gözlerini izledim. Düşünüyordu. Karar veriyordu. Ve bu kararın içinde benim onun kalmasına dair umutlarım da vardı. Yakın geleceğim olabileceğini düşündüğüm şey için umutlarım. Yakın geleceğimiz.

"Gitmek istemiyorum," dedi. "Gerçekten istemiyorum. Burayı seviyorum. Keyif alıyorum..." Bir an durdu, gözlerimin içine baktı, görünüşe göre doğru kelimeleri arıyordu. "Seninle vakit geçirmek," diye bitirdi. Sertçe yutkundu, tepkimi ölçüyor gibiydi. Başımı salladım.

"Ben de," dedim. "Ben de çok keyif alıyorum."

Başını salladı, biraz rahatlamış gibiydi.

"Belki," diye mırıldandı, ani bir düşünceye kapılmış gibi gözleri tekrar yere düştü. "Belki..."

"Belki ne?" Ben sordum.

"Jack beni bulsaydı aileme söyler miydi bilmiyorum," dedi. "Söyleyeceğini sanıyordum ama o benim kardeşim. Belki beni anlar. Belki bana acır."

"Yazık mı?"

"Biz her zaman yakındık," dedi. "Onlara neler olduğunu anlayan biri varsa o da odur. Dürüst olmak gerekirse kimin tarafında olduğunu bilmiyorum ama benim tarafımda olma ihtimali var."

İçimi çektim.

"Bu şekilde yaşamaya daha ne kadar devam edebilirsin?" diye sordum. "Sürekli kaçarak. Saklanıyorum. Bu delilik."

"Sadece bir yıla daha ihtiyacım var."

Başımı yana eğdim ve ona baktım. Detay vermek istemiyor gibiydi ama bundan daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı. Bekledim ve hiçbir şey söylemeyince, diğer her şeyi yaptığım gibi bunu da ondan zorla almam gerekeceğini anladım.

"Bir yıl daha mı?" Ben sordum. "Neden bir yıl?"

"Güven fonum," dedi. "Yirmi beş yaşına geldiğimde artık benimdir. Ne derlerse desinler, onunla istediğimi yapabilirim. O zaman istediğim zaman istediğim şeyi yapabilirim ve hiçbir şey söyleyemezler. Daha da iyisi, hiç saklanmak zorunda kalmam. Paramı alırım. Artık üzerimde hiçbir şey yapamazlar."

"Ah," dedim.

Karıştı. Jodi ile ilgili her şey karmaşık görünüyordu. Yine de ona çekilmiştim, bu sorunları çözmesine yardım etmek istiyordum. Ama şimdi her şey çok daha mantıklı gelmeye başlamıştı.

Yerden başını kaldırdı, gözleri iriydi ve köşeleri yaşlarla doluydu. Yanaklarından aşağı süzülmele tehdit ediyorlardı ve ne zaman duracaklarını kim bilebilirdi. Korku içinde yaşamaya o kadar alışmıştı ki, dehşet onun doğal haliydi. Gözyaşları da onunla birlikte geliyordu.

Bu düşünceyle karnımda bir ateş yandı. Onun herhangi bir şeyden korkmak zorunda kalmasından nefret ediyordum. Bu kızın, bu tatlı, harika kızın kendi ailesinden kaçmak zorunda kalması beni sonsuza kadar kızdırdı. Onu korumak istedim. Onu kayıtsız şartsız önemseyen biri olduğunu bildiğinden emin olmak istedim. O kişi bendim.

"Ne yapmalıyım?" diye neredeyse hıçkırıyordu.

Gerçekten yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafıma bakındım. Ağladığını başka kimse duymamalıydı. Duyacak biri varsa o da bendim. Ama o gözyaşlarını silmek ve bir daha asla acı çekmemesini sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

"Sen dik dur," dedim. "Artık kaçmak yok."

Gözyaşlarıyla ıslanmış gözleriyle bana baktı, yanaklarından süzülen damlalar yanaklarından aşağı süzülürken bana şaşkınlıkla göz kırptı. Çenemi tutarak dimdik durdum.

"Ne?" diye sordu.

"Yeterince uzun süre koşun," dedim. "Sen bir yetişkinsin. Ve ben sana destek olacağım. *Biz* sana destek olacağız. Sen dik dur, gelirler."

Bir an öylece bana baktı. Gözleri yabancı dilde yazılmış bir kitap gibi yüz ifademi okuyordu. Bunun onun için zor olduğunu biliyordum. Saklanarak o kadar çok zaman geçirmişti ki, yüzleşme fikri bile göz korkutucu ve bunaltıcı geliyor olmalıydı. Onu bunun tek yol olduğuna nasıl ikna edebilirdim? Onu asla yalnız bırakmayacaklardı. Onlara artık korkmadığını göstermeliydi. Onların iradesine boyun eğmeyeceğini, çünkü bu onların iradesiydi.

Yavaş yavaş, onun üzerinde bir değişim oldu. Gözlerimin önünde gerçekleşmesini izledim ve hayretler içinde kaldım. Bu zavallı kız, vücudu eğilmiş ve kendi üzerine kıvrılmış, kendini olabildiğince küçültmüş, değişmeye başlamıştı. Kendini küçültmek, görünmez kılmak için o kadar uzun zaman harcamıştı ki. Gözyaşları hâlâ akıyordu ama artık gözlerinde kısılma yoktu. Daralmış ve odaklanmışlardı. Onlar gerçeği duymuş ve kabul etmiş bir kadının gözleriydi.

Sırtını dikleştirdi. Olabildiğince uzun durdu ama yine de benden birkaç santim kısaydı. Duruşundaki vahşet olmasaydı bu komik olurdu. Üzerindeki bu ani değişim hayranlık uyandırıcıydı. Çenesini uzattı ve başını salladı, yumrukları küçük toplar halinde sıkılmış ve yanlarından sarkıyordu.

"Haklısın," dedi. "Artık kaçmak yok."

Bunu söylerken sesi çatallaştı, bu onun için söylemenin zor olduğunun bir işaretiydi. Ama gerçekler çoğu zaman öyledir. Özellikle de içinizin derinliklerinde bildiğiniz ama kabul etmek istemediğiniz gerçekler. Sizi zor bir şey yapmaya zorlayan gerçek. Görünüşte imkansız olan bir şey.

Ben de başımı salladım ve ciddi olup olmadığını merak ettim. Vücut diline bakılırsa, kesinlikle görünüyordu. Kavgaya hazır bir kadın gibi görünüyordu, ona kim olması gerektiğini söyleyen herkesle yüzleşmeye ve onlara hangi köprüden atlayacaklarını söylemeye hazırdı. Ama bu gerçek miydi?

Kesinlikle öyle umuyordum. Kalmasını istiyordum. Ve kalmasının tek yolunun ailesiyle yüzleşmek zorunda kalacağı fikrini benimsemesi olduğunu biliyordum. Onları bulmaya gitmesine gerek yoktu, ama onu bulurlarsa, öyle olsun. Bununla başa çıkabilirdi. Özellikle de biz yanındayken.

Özellikle de ben onun yanındayken.

Eğer beni isteseydi.

JODI

M Bütün gün kalbim boğazıma düğümlendi. Konsantre olmakta zorlandım ve nefes alamadığımı hissettiğim anlar oldu. Ally bana birkaç atıştırmalık yedirmeye çalıştı ama ben bir ısırik bile alamadım. Endişe üzerimde bir karabasan gibi dolaşıyordu. bulut.

Tek şey bu değildi. Bağda çalışan Jack Prince'in kardeşim olduğunu Derek'e söylediğimden beri bir ana tavuk gibi etrafımda dolanıyordu. Her fırsatta yanıma gelip beni kontrol ediyor, iyi olup olmadığımı kontrol ediyor ve bana bir bardak su ikram ediyordu.

Bunu dördüncü ya da beşinci kez yaptığında kendimi sakın tutmak için yapabileceğim tek şey buydu. Bana su getirme zorunluluğunu anlamıyordum. Bunu yapan tek kişi o değildi. Televizyonda ve filmlerde üzgün insanları izlemenin hepimize öğrettiği bir şey varsa, o da biri duygusal olarak perişan olduğunda, açıkça suya ihtiyaç duyduğudur.

Sadece yardım etmeye çalışıyordu ve çok tatlı davranıyordu. Sadece kendimi gergin hissediyordum ve bir sonraki adımın ne olacağı konusunda endişeliydim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Hatta ne düşünmem gerektiğini bile. Belki de rahatlamalıyım. Onu kiraladığım evin bulunduğu sokakta gördüğümde, otomatik olarak bunun beni bulduğu için olduğuna inandım. Tam kuyruğumdaydı ve saklanıp ondan önde olmak gittikçe zorlaşacaktı.

Şimdi aslında olanın bu olmadığını biliyordum. Beni bulduğu için ortaya çıkmamıştı ve o yolda değildi çünkü orada yaşadığımı biliyordu ve beni almaya gelmişti. Hepsi bir tesadüftü. Belki de bu beni daha iyi hissettirmeli.

Ama yine de gerçeği aklımdan çıkaramıyordum. Gitmeyi seçtiğim her yerde, iş bulabileceğim her yerde, Jack'in iş bağlantısı kurduğu yer de aynı yer olmalıydı. İnsanlar muhtemelen bunun ikiz olmamızla ilgili olduğunu söyleyeceklerdi. Bir şekilde zihinlerimiz daha bağlantılıydı ve o bilmeseyse bile sezgisel olarak benimle aynı insanları bulabiliyordu.

Ama ben buna pek itibar etmedim. Aslında, insanlar ikiz olduğumuzu her öğrendiklerinde bu tür varsayımlar beni çıldırtıyordu. Gülümsemeye ve birbirimize ne kadar derinden bağlı olduğumuzdan ve bunun bizim için ne kadar özel olduğundan bahsetmeye bayılırlardı. Özel bir dilimiz olup olmadığını ya da diğerinin yaralandığını hissedip hissetmediğimizi sorarlardı.

Onlara tek yumurta ikizi olmadığımızı hatırlatmak zorunda kaldım. Biz sadece aynı anda oluşmuş bir erkek ve kız kardeştik. Bizim diğer kardeşlerden hiçbir farkımız yoktu. Özel bir dilimiz yoktu. Birbirimizi hissedebileceğimiz derin bir bağ yoktu.

Benim orada çalıştığım sırada onun King Vineyard'a gelmesi tatsız bir tesadüften başka bir şey değildi. Ya da evrenin kötü bir şakası.

Neden orada olduğu benim için önemli değildi. Aklımdan geçen tek şey onun orada olduğuydu.

Cevaplar bekliyordum, bir sonraki adımda ne yapacağımı bana bildirecek bir şey bekliyordum.

Öğle yemeği servisimiz için hazırlanırken Zane ve Cameron'ın restorana gelip Derek'i aldıklarını gördüm. Onu ofisine sürüklediler ve kapıyı kapattılar. İçeri girip neler olduğunu öğrenmek istedim ama kendimi durdurdum. Yapmam gereken işe konsantre olmaya çalışarak onun ofiste olduğunu unutmak için elimden geleni yaptım. Hâlâ orada olduklarını ve muhtemelen Jack hakkında konuştuklarını ve tüm bunların ne anlama geldiğini.

Ne söyleyecekleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Jack'in sadece bir ipucu bulup beni bulmaya geldiği için orada olduğunu düşündüğümde zaten Derek için aşırı bir yük olacağımdan endişeleniyordum. Şimdi de kardeşlerinin tüm çok fazla olduğunu söyleyeceklerinden endişelenmem gerekiyordu. Burada kalamazdım.

Ofiste kaldıkları süre uzadıkça, olan biten daha çok bu gibi görünüyordu. Onunla olan bağlantılarını ve bir araya getirmeyi başardıkları iş anlaşmasını tehlikeye atmadan önce dışarı çıkıp bana bağdan ayrılmam gerektiğini söylemelerini bekliyordum.

Bir süre sonra Zane ve Cameron ofisten çıktılar. Bana hiçbir şey söylemeden restorandan ayrıldılar. Derek'e baktım ve onun bana sıkıca gülümsediğini gördüm. Tek umudum her şeyin yolunda olmasıydı. Bana yardım edebileceklerini söylediğinde yalan söylememiş olmasını.

Öğle vardiyası nihayet başladıktan sonra bile pekmez gibi ilerledi. Sanki gün uzayıp gidiyor, sürekli tekrarlanıyormuş gibi hissediyordum. Derek'in bana gelip ne anlatacağını düşündüm ama bu hiç olmadı. Gün sona erip de eve gitme vakti geldiğinde, normal halinden daha sessizdi.

Bu durum gerginliğimi daha da arttırdı. Belki de eve dönmemizi bekliyordu, böylece beni daha kolay hayal kırıklığına uğratabilecekti ve ben de diğer insanların önünde utanmayacaktım. Garaj yoluna geldiğimizde, içeri girip eşyalarımı toplayarak ikimizin de işini kolaylaştırmayı planlıyordum. Tüm o dramatik konuşmayı yapmak istemiyordum. Bunun bir öğrenme anı olmasına ya da restoranda birlikte geçirdiğimiz zamanın ne kadar anlamlı olduğunu duymaya gerek yoktu. Sadece Jack'in önüne geçip yoluma devam etmem gerekiyordu.

Ama odama gitmeye fırsat bulamadım. İçeri girdiğimizde Derek beni bileğimden tutup oturma odasına çekti. Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama bırakmadı.

"," dedi. "Bir saniye benimle otur." "Derek,"

diye başladım ama başını salladı.

"Sadece beni dinle."

Onunla tartışacak gücüm yoktu. Omuzlarım çöktü ve başımı salladım. "Devam et."

"Zane ve Cam benimle konuşmaya geldiler," dedi. Başımı salladım. "Biliyorum. Onları gördüm."

"Her şeyi konuştular ve kardeşlerimin ağabeyinle birlikte çalışmasına karar verdik. Anlaşmayı olduğu gibi sürdürecekler. Ama senden bahsetmeyecekler. Ve Jack'in mutfğa ya da restorana yaklaşmamasını sağlayacaklar. Öğle ya da akşam yemeği için onu buraya getirmek yok. Kendini gezdirmesine izin vermeyecekler. Sizden uzak duracak ve etrafta olduğunuzu bile bilmeden gidecek," dedi Derek.

İçimi kaplayan rahatlamaya inanamıyordum. Beni ayrılmak zorunda bırakmıyorlardı ve Prince Industries ile çalışmanın faydalarından da mahrum kalmayacaklardı.

"Teşekkür ederim," dedim, kendimi ona attım ve kollarımı rahatlamış, minnettar bir sarılmayla ona doladım. "Teşekkür ederim."

Sadece sarılmak içindi. Sadece benim için yaptıklarını ne kadar takdir ettiğimi ve artık her şeyin yoluna girdiğini bildiğim için kendimi ne kadar rahat hissettiğimi bilmesini istedim.

Ama bu bir sarılma olarak kalmadı. Kollarına girer girmez, ona karşı duyduğum gerginliğin ateşli bir boyuta ulaştığını hissettim. Ne yaptığımı bile bilmeden ağzım onunkini buldu.

Kucağına sürünerek dudaklarımız birbirine kilitlendi. Dünya hızla dağıldı ve kendimi tutmaya çalışmanın bir anlamı olmadığını fark ettim. O kadar rahatlamış ve ona o kadar çekilmişim ki tüm çekingenliğimi bir kenara bırakmışım. Üstüne çıktığımda pantolonundaki çubuktan anladığım kadarıyla o da bunu kutlamak istiyordu.

Dili dudaklarımı hevesle ayırarak içime kaydđ ve öpücüğünün içinde eridim. Onun üzerinde sallanmaya başladığımda güçlü eller kıcıımı kavradı ve niyetimi hiç şüphesiz belli etti. Bu

onunla sadece öpüşme çabam değildi. Onu içimde istiyordum.

Elleri kıcımda meşgulken, uzanıp gömleğimin eteklerini çektim, yukarı ve başımın üzerine çekip yere fırlattım. İnledi ve göğüs dekoltemin içine daldı. Dudakları tenime bastırdı ve dişleri ortadaki mandala kenetlenene kadar aşağıya doğru hareket etti. Çekti ve açıldı, göğüslerim onun bekleyen dudaklarına döküldü.

Ben sütyenimin omuzlarımdan düşmesine izin verirken o meme ucumu emdi. Kalçalarımı onun üzerinde sallamaya devam ettim, sikinin pantolonunun içinde sertleşmesinin ve parmaklarının yanlarımda gezinip beni gıdıklamasının, sonra da göğüslerime yapışmasının keyfini çıkardım.

Kıçımı yukarı kaldırdım ve pantolonunun düğmesini açmak için aşağıya uzandım. İşim biter bitmez, pantolonunu indirmeme yardım etmek için kalçalarını kaldırdı, boxer'ı da onunla birlikte gitti ve siki beni korumak için dışarı fırladı. Tekrar oturdum, aramızda sadece yoga pantolonunun esnek kumaşı varken göbeğimi ona sürüyordum. Yüz ifadesindeki içimde olmak için duyduğu arzuyu görebiliyordum ve bu, omuriliğimin karıncalanmasına neden oldu.

Vücudundan aşağı doğru kayarak, yerde dizlerimin üzerine çökerken sikinin tabanını elimle kavradım. Bir elimle onu okşarken diğer elimle pantolonumu dizlerime kadar indirdim ve hemen kalçalarımın arasına daldım. Parmaklarımı kıvrımlarımın arasından geçirdim ve onu ağzıma alırken ortadaki parmağımı klitorisimin üzerinde gezdirdim. Üstümde inledi ve tüylerim diken diken oldu.

Bir eli başımın arkasına gitti ve beni onun üzerinde aşağı yukarı hareket ettirmeye başladı. Tabanını bıraktım ve onu boğazımın arkasında hissedene kadar beni nazıkçe aşağı çekti. Beni bir süre orada tuttu ve bıraktığında boğuldum. Hava almak için yukarı çıktım, onu tekrar okşadım ve ani bir patlayıcı cinsel gerilim dalgası hissettim. Tekrar aşağıya daldım, sikinin ağzımı izin verdim ve beni tekrar derine çekti, hafifçe itti, böylece horozu boğazımın arkasına bastırdı.

Ayağa kalktım, öpücüğümle onu tekrar kanepeye bastırdım, böylece onu tekrar kucaklayabildim. Parmaklarımı alt dudaklarımın iki yanına bastırdım ve onları ayırdım, kendimi onun sikinin üzerinde konumlandırırken kendimi açık tuttum.

Oturarak alttan içime girdi ve ben yüksek sesle bağırdım. Ellerinden biri göğsümü kavradı, diğeri kıkımı avuçlarken serbest kalan göğsümü tekrar ağzına aldı. Ben sertçe oturup beni tamamen doldurmasına izin verirken, dili meme ucunun etrafında fırçalanıp dönüyordu. Onun üzerinde zıplamaya başladığımda inlemelerim yüksek ve ısrarcıydı, her harekette kalçalarımı sallıyor ve vücudu benimkini tatmin ederken derin bir coşkuya dalıyordum. Ona daha sert binmeye başladığımda göğüslerim zıpladı ve ellerinden biri klitorisime bastırmak için aramıza kaydı.

Birden boşaldım, dünya üzerime kapandı ve doruk dalgası içime çarpıp ayak parmaklarımı kıvrırken ve bacaklarımı titretirken görüşüm daraldı. İçimde yuvarlanırken aniden hareket etme yeteneğimi kaybettim ve bir kolun belime sarılıp beni kaldırdığını hissettim. Beni havada tutarken bacaklarımı arkasına kilitledim ve ayağa kalkarken ellerini kıkımın altına koyarak beni yukarı ve aşağı kaldırdı.

Gücünün kuvveti ve yerçekiminin beni onun üzerinde daha derine çekmesi hissi daha da yoğunlaştırdı. Beni derinden becerirken çekti ve kaldırdı, çekti ve kaldırdı ve çenem düştü, ses dudaklarımdan zar zor kaçtı.

Vücudumda dolaşan orgazm sisinin arasından, beni yemyeşil sandalyeye götürdüğünü ve koltuğa sırt üstü yatırdığını belli belirsiz fark ettim. Bacaklarımı yukarı çekerek ayak bileklerimi omuzlarına dayadı ve ellerini sandalyenin kenarlarına kenetledi. İçime girmeye başladı, siki içimde o kadar derine dalıyordu ki ikiye ayrılabilceğimi düşündüm ama yine de hoşuma gitti. Amımın onu içine almak için gerildiği her an acı ve zevki ayıran ince bir çizgideydi, ama kısa süre sonra rahatlardım ve yine erotik bir coşkudan başka bir şey olmadı.

Kasları gerildi ve beni daha sert sikerken parmaklarımı göğsünde gezdirdim, kollarındaki ve omuzlarındaki damarlar dışarı fırladı. Vücudum bir doruktan diğesine hızlı bir şekilde geçiyor gibiydi ve gözlerinin genişlemesini, vücudunun o kadar gerilmesini izledim ki yüzü kızardı ve kükreyen sesi odayı doldurdu.

Son bir kez daha içime girdiğinde, kükreme hararetli perdesine ulaştı ve patladı. O zonkladıkça amım zonkluyordu ve boşalana kadar onu sağdım. Sonunda içime gömüldü, bedenlerimiz sakinleşirken dudaklarını bir kez daha benimkilere bastırdı ve siki içimden boş ve tatmin olmuş bir şekilde kayd.

DEREK

I bunun istememişti. En azından tekrar olmaz. Amacım bu değildi. Yine de oradaydım, çıplaktım, bitkin düşmüştüm, Jodi kollarımda kıvrılmıştı. Hâlâ derin derin nefes alıyorduk, ara sıra dudaklarımızdan küçük bir kıkırdama kaçıyor ve bacaklarımız iç içe geçmişti. Yüzünü bana döndüğünde boynunu öptüm ve o da kıcığını karnımda oynatarak neredeyse beni tekrar sertleştiriyordu. Bir kez daha yaparsa yapardı ve bunu bildiğinden oldukça emindim. Kahretsin, biliyordum, bu sadece bir meseleydi ne zaman.

Eğer tekrar olacaksa, belki ikimizi de duşa sokabilirdim ve onun ateşli vücudunun sabun ve su altında nasıl parladığını görebilirdim. Sonra onu bu yatağa geri getirebilirdim ve çarşafların altına girip orada seks yapabilirdik. Eğer sevişmeyi bitirmenin yollarını bulmaya devam edeceksek, en azından yatağın üzerinde bitirmekten daha fazlasını denemeliydik.

Aktif olarak, tüm bunların nasıl olduğunu düşünmekten kaçındım. O bu kadar savunmasızken birlikte yatmamızı kesinlikle istememiştim. Bu kadar travmatik ve zor bir dönemden geçerken ondan faydalandığımı ne onun ne de bir başkasının düşünmesini istemedim. Aynı şekilde, ağabeyinin ona ulaşmamasını sağladığım için bir teşekkür olarak onunla yatağa girmeyi de istememiştim. Aramızdaki seksin işlemsel olmasını istemedim.

Yine de, her şey olmaya başladığında tavrında kesinlikle kutlayıcı ve minnettar bir ton olsa , bu zorunlu gibi de hissettirmiyordu. O da en az benim kadar olayların . Bu

Sanki onu korumam katalizör olmamıştı ama zaten açılmak için çılgılık atan bir kapının kilidini açabilmişti. Eğer birbirimizi hafifletici nedenler olmadan bulmuş olsaydık, aramızdaki kimya yine de orada olacakmış gibi hissediyordum.

"Ne dersin," dedim, neredeyse kulağına fısıldayarak, "duşa girip ikinci raunda geçelim mi?"

"Şimdiden mi?" diye sordu. "Şikayet etmiyorum, sadece..." Güldüm.

"Bu bir hayır mı?" Utangaç bir şekilde sordum.

"Suyu sıcak severim," dedi. "Sıcağa dayanabilir misin?"

"Eğer bu seni sabunlanmış olarak göreceğim anlamına geliyorsa, biraz yanmayı kabul edebilirim."

Geniş geniş sırtarak yataktan kalktı ve banyo odasına doğru koşmaya başladı. Koşuşunu izledim, duşa doğru ilerlerken göğüslerinin zıplaması ve kıcının hafifçe sallanması beni büyüledi ve tahrik etti. Suyun açıldığını duydum ve doğruldum. İkinci raunda başlamak için onu görmeyi beklememe gerek yoktu. Ben zaten hazırdım.

Uzun bir duş başka bir seansa dönüştü ve ikimiz de derin bir uykuya dalmadan önce yatakta devam etti. En son ne zaman bu kadar derin, bu kadar dolu dolu uyuduğumu hatırlayamıyordum. Kesinlikle yıllar olmuştu. Kesinlikle bir yetişkin olarak geçirdiğim en tatmin edici uykuydu. Buna hiç şüphe yoktu.

Güneş yükselirken yavaş yavaş etrafımın farkına vardım ve gözlerimi açtım. Konfor seviyesi alışılmışın dışındaydı, bu benim de uzun zamandır deneyimlemediğim bir şeydi. Genellikle, uykumda çok fazla zıpladığım ve sonunda çılgınca bir pozisyonda zonkladığım için sırtımda veya boynumda bir çatlakla uyanırdım.

Bu sefer Jodi bir kolumda, kollarını koluma dolamışbana doğru kıvrılmış bir şekilde uyandım. Sırt üstü uzandım, bir yastık bir kalçamı destekliyordu, böylece neredeyse yan yatmışım ama tam olarak değil. Kolunun omzumdaki küçük oyuğa oturduğu, sırtının göğsümün içine girmiş gibi görünmesi ve bacaklarının benimkilerden birinin etrafına sarılması

Sanki kilden oyulmuşuz, bu amaç için özel olarak tasarlanmışız gibi. Orada, o yatakta, onunla birlikte olduğumdan daha rahat olabileceğim bir yer yoktu.

Hiç kalkmamayı düşündüm. Orada saatlerce yatabilir, o kaçınılmaz olarak uyanmadan önce bu hissin içine gömülebilirdim ve sonuç ne olursa olsun bununla başa çıkabilirdik. Ama o anda bunu düşünmeme izin veremezdim. Hissettiklerimi mahvedecekken olmazdı. Yavaşça, mutlu bir uykuya geri döndüm. Jodi yanımda kıpırdandığında ben kıpırdamamıştım ama güneş gölgeliklerin arasından çok daha parlak görünüyordu ve önemli miktarda zaman geçtiğini biliyordum.

" kaç?" Jodi yüzünü bana dönüp başını göğsüme yaslayarak sordu. Açıklanamaz bir şekilde, daha önce uyuduğu yerden bile daha mükemmel hissettiriyordu. Sanki nereye hareket ederse etsin ya da hangi pozisyonda olursak olalım, bir öncekinden daha iyiydi.

Uzanıp telefonumu aldım, ekranı yukarı kaydırarak canlanmasını ve saati göstermesini sağladım.

"On," dedim, kendimi bile şaşırtarak. Saat ikiyi biraz geçe uykuya dalmıştık ve genellikle sekiz saatlik bir uyku benden kaçırdı ve bile bu bir hayal kırıklığıydı. Hiçbir zaman bana söylendiği kadar dinlenmiş hissetmemiştim.

Yine de bu sabah, Jodi hala kollarımda kıvrılmışken, yataktan fırlayıp bir ejderhayla çıplak elle dövüşebileceğim gibi hissettim. Kollarımda onunla sonsuza kadar uzanabilecekmişim gibi hissetmeme rağmen enerji doluydum.

"Bir saat sonra öğle yemeği servisimiz yok mu?" diye sordu.

" olmaz. Bugün Ally'nin koşu hizmeti günü. Saat birde içeri girip temizlik ve akşam yemeği için hazırlıklara yardım edeceğim. Teknik olarak programda yoksun, değil mi?"

"Onun gibi bir şey," dedi. "Öyleyim ve değilim. Orada olmam gereken günler ve gelip kesmek isteyen ya da gelmeyen biri olup olmadığına bakabileceğim günler var. Bugün de onlardan biri."

"Oh, güzel. Bu da acele etmeden kahvaltı yapabileceğimiz anlamına geliyor."

Gülümsedi. "Kulağa hoş geliyor. Belki burada birkaç dakika daha uzanabiliriz."

Tam aynı fikirde olmak üzereydim ki Gandalf'ın tüylü, sert yüzü görüş alanıma girdi ve ıslak burnunu tam isabetle Jodi'nin suratına yapıştırdı.

Kıkırdadı ve geri çekildi, hemen uzanıp yaşlı çocuğun başını okşadı ve kulağının arkasını kaşdı. Başını çevirerek ve benim "Shire Gülümsemesi" dediğim şekilde ağzını açarak tepki verdi.

"Sanırım biri kahvaltısını istiyor," dedim. "Şu sıralar almaya alışkındır."

"Elbette," dedi Jodi. "Yine de üzerime bir şeyler giysem iyi olacak."

"mısın?" Jodi'nin alt dudağını alaycı bir şekilde ısırmasına eşlik bir gülümseme aldım.

"Belki çok fazla değil," dedi.

Çıldırılmıyordu. Bu iyi bir şeydi. Dün gece düşümü ve yatağımı paylaşma fikrinden rahatsız olmamıştı ve uyandığında olanlardan dehşete düşmemiş ya da utanmamıştı. Hatta uyanırken bana sarılmıştı bile. Bunu bir zafer olarak kabul edecek ve yoluma devam edecektim.

"Kahvaltı için canın bir şey istiyor mu?" Kendimi ondan ve hâlâ meraklı olan Gandalf'tan kurtarıırken sordum. Onun etrafından dolanıp gittim ve bir tişört ile bir şort alıp üzerime geçirdim. Terliklerim dışında, işe gitmek için hazırlanana kadar giymeyi planladığım tek şey buydu.

"Emin değilim," dedi ve Gandalf'ın başını son bir kez okşayıp kendisi oturdu. Mütevazı olmaya, falan çalışmadı. Ben de bir girişimde bulunmadım, yataktan çıkıp kendinden emin adımlarla kapıya doğru yürürken onu memnuniyetle izledim. "Bir dakika içinde orada olacağım."

Başımı salladım ve koridorda odasına doğru yürümesini izledim. O kapıyı açarken ben de mutfığa gidip Gandalfı besledim, sonra da birkaç tavayı ocağın üzerine koydum. Buzdolabını açtım ve seçeneklerimi düşündüm.

Evde çoğunlukla sadece temel şeyler vardı. Çoğu gün günün büyük bir kısmında restoranda olduğumu düşünürsek, evde yiyecek pek bir bulundurma zahmetine girmedim. Buzdolabının üstünde şekerli kahvaltılık gevrekler, içinde de yumurta, süt, pastırma ve biraz meyve vardı. Mısır gevreği de dahil olmak üzere hepsini çıkardım ve tezgahın üzerine koydum. Sonra oldukça seyrek olan kilere uzandım ve yulaf ezmesi ile birkaç baharat çıkardım.

Kapısının kapanma sesi kulaklarımı çınlattı ve onun koridoru geçip odama doğru ilerleyişini dinledim. En azından odama girmiş olan eski kıyafetlerini almak istediğini varsayarak, bir şeye başlamadan önce onu bekledim. Odaya girdiğinde, onu gördüğümde sikimin seğirdiğini ve yanaklarımın kızardığını hissettim.

Jodi'nin uzun, kahverengi saçları kışının üst kısmına kadar iniyordu. Bu da benim uzun beyaz tişörtümün bittiği yerin sadece birkaç santim üzerindeydi. Tişörtün içinden göğüslerinin kumaşa bastırıldığı yeri görebiliyordum, meme uçları pamuğun arkasında pembeydi. Kışının yanakları tişörtün altından dışarı ve anladığım kadarıyla ya tanga giyiyordu ya da hiç iç çamaşırı yoktu.

Dünyadaki tüm iç çamaşırları onu daha çekici yapamazdı.

"Vay canına," diye mırıldandım.

"Ee," dedi beni görmezden gelerek ama bir mil genişliğinde bir sırtışla, "kahvaltıda ne var?"

Mutfakta birlikte iyi çalıştık, yan yana kahvaltı hazırladık. Mesleği aşçılık olmayan biriyle birlikte çalışmak tuhaftı ama Jodi mutfığı o kadar iyi biliyordu ki ona bebek gibi davranmama ya da talimat vermeme gerek . O yumurtalarla ilgilenirken ben de bir Fransız-Kanada restoranında çalıştığım ilk hafta öğrendiğim bir tarife göre krep yapıyordum.

Kahvaltı neredeyse piştiğinde ve tabakları çıkardığımda, bunun sonsuza kadar devam etmesini ne kadar çok istediğimi fark ettim. Sadece bugün değil, sadece kısa bir süre için değil. Sonsuza kadar. Ona umutsuzca aşık olmakla kalmayıp, bu deneyimden zevk aldığımı da anlamaya başlamıştım. Erkek kardeşlerim kadınlarını bulmaya başladıklarında bile aşk her zaman bir rahatsızlık gibi görünüyordu. Akıllarını, ritimlerini bozuyordu. Kendilerini daha önce hiç yapmadıkları şeyleri söylerken, yaparken buldular.

Sonra Noah'ı ve geçmişte yaşadığı tüm trajedileri hatırladım. Kane'i ve Danica'dan önceki hayatının tersine dönmüş doğasını. Alex'i ve Camilla'dan önce ne kadar sıkıcı olduğunu. Beni ve ne kadar tek başıma mutfağa odaklanmış olduğumu.

Şimdi bambaşka, ama binlerce kez bulunduğum bir mutfaktaydım ve hayatımın en güzel anlarını yaşıyordum. Onunla omuz omuza yürürken, neredeyse şeffaf gömleğine göz gezdirirken, geçerken parfümünü koklarken hızla çarpıyordu.

Evet, kesinlikle bu işi yapmak istedim. Gerçek bir şey yapmak, kalıcı bir şey. Şimdi tek bilmem gereken, onun da böyle bir şey isteyip istemediğiydi. Bu kesin değildi. Şu anda mutlu olduğuna eminim ama bu geçici olabilirdi. Bir kaçış yolu. Bir süredir kaçıyordu. Tek umudum beni ve evimi iyi bir iniş noktası olarak görmesiydi.

Sadece şimdilik

değil. İyilik için.

JODI

I Derekin tenimde gezinen ağzı ve bedenime bastırıldığı vücudunun, kuyruklu, lezzetli bir rüyayla birlikte gelen o kısacık anısıyla uyandım. Sonra onun kokusunu içime çektim ve arkamda onun sıcaklığını hissettim ve bunun bir rüya olmadığını anladım. Bu her şeyi daha iyi yaptı.

Tekrar ona doğru sokularak Derek'in kollarına sokuldum ve bir kolunu bana doladığında, dizini dizimin arasına sıkıştırdığında ve boynumun kıvrımını öpmek için öne eğildiğinde gülümsedim. Hareketleri biraz ağırdı ve yüzüne bakarsam gözlerinin kısmen uykuda kapalı olduğunu görecektiğim gibi bir his vardı içimde.

Öpücüğe karşılık olarak iç çektüğimde tekrar derin bir uykuya dalmıştı ve ben de onunla birlikte uzandım, sadece sarılmış olmanın ve kendimi güvende hissetmenin tadını çıkarıyordum. Kısa bir süre sonra uyandı ve eğilip beni öpebilmek için dirseğinin üzerine çıktı.

"Kahve kulağa nasıl geliyor?" diye sordu.

"İnanılmaz," dedim.

Başını salladı ve beni tekrar öptü. "O zaman hemen döneceğim."

Kendini benden kurtardı ve yataktan çıktı. Yatağı terk ettiğine hemen pişman oldum. Yanımda üşümekten ya da vücudunun bana yaslanmamasından hoşlanmamıştım. Bunu biraz olsun telafi etmeye çalışarak yatağın onun tarafına doğru kıpırdandım ve çarşafın lifleri arasında onun sıcaklığını aradım.

Birkaç dakika sonra elinde iki fincan kahveyle odaya geri geldi. Sabah alışverişlerimiz sırasında benimkini nasıl içmeyi sevdiğimi tam olarak bilecek kadar çok kez yapmamı izlemişti. Bana kesinlikle mükemmel görünen ve kokan bir fincan uzattı, sonra yanımdaki yatağa geri dönmek için battaniyeleri kaldırdı.

Kalçasının benimkine yaptığı baskı beni yatağın benim tarafıma doğru itti ama o yerine yerleşir yerleşmez tekrar ona yaklaştım. Derek sırtımızı yaslayabilmemiz için yastıklarımızı destekledi, sonra da kolunu bana doladı. Ben de ona sarıldım, iki elimle kupamı tuttum ve bir bacağımla onunkinin üzerine atarak hem rahat hem de koruyucu bir hareket yaptığımı fark ettim.

Kahvelerimizi yudumladık ve bir süre konuştuk. İkimiz de konuşmayı Jack ya da ne yapacağımız konusuna getirmemeye dikkat ettik. O anda bunların hiçbirini kabul etmek istemiyordum. Sadece baloncuğumuzun tadını çıkarmak ve diğer her şeyi daha sonra düşünmek istiyordum.

Kafein etkisini gösterdiğinde, kalkıp kahvaltı için mutfığa gitme zamanı gelmişti. Bu sefer yemeği birlikte pişirdik. Birbirimizin yoluna çıkmadan ve her birimizin tam olarak ne yapmamız gerektiğini sezmiş gibi görünerek, alanda birlikte sorunsuzca hareket ettik.

Bunun uzun zamandır mücadele ettiğim türden bir aile içi deneyim olduğunu düşünmeden edemiyordum. Tabii ki Derek söz konusu olduğunda en büyük fark onu benim seçmiş olmamdı. O bana fırlatılmamıştı ve ben de onunla birlikte olmam için gümüş bir tepside sunulmamıştım. Gümüş bir tabak bile değil. Bu neredeyse süslü olurdu. Yasal bir kağıt üzerinde teklif edilmiştim.

Derek'in eşcinsel olmaması da ayrı bir avantajdı. Lincoln'e hayrandım. Onu kardeşim gibi severdim. Ama onun da benimle evlenmek istemediğini biliyordum. Kısa bir süre benim onun için mükemmel bir kılıf olabileceğimi düşündü. Eğer evlenirsek, onun sakalı gibi davranabilirdim ve ailesine eşcinsel olduğunu söylemenin stresi ve zorluğuyla uğraşmak zorunda kalmazdı. Bunu asla kabul etmeyeceklerini ve hayatını çekilmez hale getirmek için ellerinden geleni yapacaklarını biliyordu.

Ailesinin zenginliği ve gücünün ona açtığı gelecekten vazgeçmek istemiyordu. Toplumda kariyer ve mevki sahibi olmak istiyordu. Ailemle aynı şekilde değil, daha çok bildiği ve geleceği için istediği şey bu olduğu için. Onu, sevdiği bir adamla bu hayatı yaşamayı hayal ettiğini bilecek kadar iyi tanıyordum.

Bulunduğu pozisyonda kendini güvence altına alıp hem mesleki hem de kişisel çevresinde kendi kimliğini ve saygısını kazanana kadar, gerçek benliği olamazdı. Karısı olmam ona bu köprüyü sağlayacaktı.

Ancak bu düşünce neredeyse ortaya çıktığı kadar çabuk söndü. Ailelerimizin taleplerine boyun eğmenin sadece saçma olduğunu değil, aslında ona istediğini asla vermeyeceğini de anladı. Aşk ya da çocuk potansiyeli olmayan, iş üzerine kurulu bir evlilik ona kalp ağrısından başka bir şey getirmeyecekti. Bu hayattan hiçbir zaman kalbine ve ruhuna hitap eden bir hayata geçiş yapamayacaktı. Etrafındaki insanlar onu sahtekâr olarak görecek ve bu da itibarını yerle bir edecekti.

Bunun ötesinde, ruhunu kuruturdu. Olduğu kişi olmalıydı, başka bir şeymiş gibi davranmamalı, sonra yavaş yavaş gerçeğini ortaya koymalıydı.

İkimiz de bunu yapmamızın ailemize sağlayacağı faydaların farkındaydık, ancak ikimiz de bunu yapmaya cesaret edemiyorduk.

Soğanlı ve yeşil biberli patates tavasını karıştırırken içimden beklenmedik bir kıkırdama geldi. Derek sorgulayan bir ifadeyle bana baktı.

"Komik olan ne?" diye sordu.

Ona baktım, gülüşümü duyduğunu zar zor fark ettim. "Yok bir şey. Sadece aklıma bir şey geldi."

"Neydi o?" diye sordu.

"Keşke Jack de gey olsaydı, bütün bu işleri çok daha kolay yürütebilirdik," dedim.

Derek güldü ve üzerinde çalıştığı yumurtaları büyük bir tabağa dökerken başını salladı.

"Bu kesinlikle daha iyi bir yaklaşım olurdu," dedi.

Kahvaltı için oturduk ve rahatımıza geri döndük. Mutlu ve rahattım ama bunun tek nedeni dış dünyayı düşünmeme izin vermememdi. Kesinlikle mecbur kalmadıkça.

Hazırlanma ve üzüm bağına gitme zamanı geldiğinde, endişe yine içimi kemirmeye başladı. Oraya varıp restorana girdiğimizde midem düğüm düğüm olmuştu. Günün geri kalanını omzumun üzerinden bakarak ve kapıların açılacağı ve Jack'in içeri gireceği o anı bekleyerek geçirdim.

O an hiç gelmedi ve günün sonunda Derek'in evine döndüğümde rahatlamanın ötesindeydim.

Tabii ki ertesi gün her şey yeniden başladı. Sonraki birkaç günü bağda olduğum her saniye onun orada olduğunu bilerek diken üstünde geçirdim. Kardeşler onu bana ya da restorana yaklaştırmamaya karar vermiş olsalar da Jack kendi halinde biriydi. Onun üzerinde kontrolleri yoktu. Noah, Alex ve Zane ile çalışırken onu yeterince meşgul ettiklerini ve işten sonra yemek yemek ve sosyalleşmek için yeterince öneride bulunduklarını umuyordum.

Derek'in her gece beni yatağa çekmesi ve endişelerimi uzak tutmak için bana sarılması yardımcı oldu.

King Vineyard'a gelmesinden bir hafta sonrasına kadar kardeşimi bir daha görmedim. İş gününün bitiminden hemen sonraydı ve akşam yemeği servisi için hazırlanıyorduk.

Günün başında restoranı birkaç saatliğine kiralayan çok büyük bir özel parti nedeniyle o gün öğle yemeği farklıydı. Çok talepkâr bir gruptu ve onlarla ilgilenen bizleri sürekli meşgul ediyorlardı. Hem zihinsel hem de fiziksel olarak yorucuydu ve sonunda Derek'in de benim de biraz nefes almaya ihtiyacımız vardı.

Elimi tuttu ve o bölgedeki bazı bahçelerde gezinmek için restoranın arka tarafına doğru yürüdük. Yemyeşil ağaçların arasından geçen ve mis gibi çiçek kokan dar bir patikada yürürken yakınlardan gelen sesler duyduk. Bir virajı döndük ve sadece aile ve bağda belirli projeler için çalışan bazı yetkisiz kişiler tarafından kullanılan küçük özel park alanlarından birini görebildik.

Cameron ve Zane bir arabaya doğru yürüyorlardı, Jack de aralarında yürüyordu. Arabanın yanında durdular ve birkaç dakika sohbet ettiler. Tam olarak ne konuştuklarını duyamıyorduk ama ses tonu gayet hoş ve rahat görünüyordu. O anda kardeşimi özlediğimi fark ettim.

Bu beklenmedik bir tepkiydi. Bir yıl boyunca ondan kaçtıktan ve tıpkı ebeveynlerimiz gibi görüldüğü için ona ne kadar üzgün ve kızgın olduğumu düşündükten sonra, birdenbire eskiden ne kadar yakın olduğumuzu hatırladım. Gizli ikiz diline sahip olmayabilirdik ya da birbirimizin incindiğini bazı tek yumurta ikizleri gibi hissedemeyebilirdik ama çok sıkı bir ilişkimiz vardı.

Büyürken birbirimize çok yakındık ve birlikte oynayabildiğimiz kadar çok zaman geçirdik, sonra da okul ve çevremizdeki ailelerin çocukları hakkında dertleştik. Bazı yönlerden birbirimize çok benziyorduk ve bu bizi birbirimize bağlamıştı. Artık onu hayatımın bir parçası olarak görmemek ve ondan uzak durmak için elimden gelen her şeyi yapmak zorunda olduğumu hissetmek, hayatımın bir parçasının eksik olduğunu hissetmeme neden oldu.

Bu sadece kaygımı artırdı çünkü ne kadar üzgün hissettiğimin bir önemi olmadığını, kendimi korumam gerektiğini biliyordum.

Konuşmalarının ardından Jack ikisinin de elini sıktı, arabasına bindi ve uzaklaştı. Derek elimi bıraktı.

"Burada bekle," dedi.

Kardeşleriyle buluşana kadar patikada ve bir virajın etrafında koştu. Kısa bir süre konuştular ve koşarak yanıma geldi.

"Yani?" Ben sordum. "Oluyor?" "İşleri bitti," dedi.

"Bitti mi?"

Derek başıyla onayladı. "Bağdan doğu sahiline şarap sevk etme planlarını tamamladılar ve evrak işlerini bitirdiler. Ona son kez üzüm bağını gösteriyorlardı."

Kelimeler bana çarptı ama onları tam olarak sindiremedim. Sonunda Derek bana doğru uzandı ve beni kendine çekti. Onun kollarına sarılmak stresimin üzerime çökmesi için ihtiyacım olan tek şeydi. Ben her şeyi büyük, çirkin hıçkırıklara bırakırken o beni orada tuttu.

Bitirdiğimde kendimi biraz daha iyi hissediyordum.

DEREK

W Jack'in gidişiyile birlikte Jodi'nin günlük tutum ve davranışlarında gözle görülür bir değişiklik olmuştu. Omuzları artık bir şeye hazırlanır gibi sürekli durmuyordu. Mekanımda sadece birkaç saat geçirdikten sonra kaybolan ve yerini müşterilere karşı kullandığı sahte "garson gülümsemesine" bırakan gülümsemesi daha düzenli ve uzun sürelerle geri döndü. Gerçek mutluluğun eşiğindeymiş gibi görünmeye başlamıştı.

Kendimize bir ritim tutturmaya başladık. İtiraz edecek değildim. Birbirimizin kollarında, genellikle çıplak uyanır, birlikte duş alır, kahvaltı yapar, yemek yer, işe gitmek için giyinir, çalışır, eve gelir ve bir süre birbirimizin kollarında kaybolurduk. Bazen önce televizyon izlerdik. Bazen sonra televizyon izlerdik. Bazen televizyon hiç açılmazdı.

Bir çift gibi yaşıyorduk. Sorun şu ki durumu hiç ele almıyorduk. Uyanmaya, duş almaya, çalışmaya, sevişmeye ve uyumaya devam ediyorduk. İnanılmaz, eğlenceli ve büyüleyiciydi ama bir kadar da kafa karıştırıcıydı. Bu konuşmaya nasıl başlayacağımı bilmiyordum. Hayatıma tesadüfen giren bu muhteşem kadına nasıl hitap edecek ve ona nerede durduğumuzu nasıl soracaktım? Ya her şeyi berbat edersem? Şu anda sahip olduğumuz şey Schrödinger'in kedisinden farklı değildi. Her şey olduğu gibi devam ettiği sürece, hem gerçek bir ilişkimiz vardı hem de yoktu.

Cumartesi sabahı gün ağarırken, kafamda ağır bir yük vardı. Bu her neyse gerçek bir şeye dönüşmesini istiyordum ya da bundan vazgeçmek zorunda kalacağımı biliyordum. Kendimi daha fazla kaptırırsam, bunun geçici bir şey olduğuna karar verirse, bu beni mahvederdi. Kendim hakkında bunu biliyordum. Sadece nerede olduğunu öğrenmenin değil, aynı zamanda ciddi olduğumu ve bunun sadece iki insanın bir durumu en iyi şekilde değerlendirmesinden daha fazlası olmasını istediğimi bilmesini sağlamanın bir yolunu bulmalıyım.

Biz erkenden işe gidip öğle yemeği için hazırlanırken Ally servis başlayana kadar evde kaldı ve sonra masaları idare etmek için yere eğildi. Servis sorunsuz geçti ve mutfığa girdiğinde bir şey söylemem gereken bir noktaya geldiğimi biliyordum ve neredeyse onu Ally'nin önünde öpüyordum.

Ally'nin bununla bir sorunu olacağını düşündüğümünden değil. Sanırım o ve kardeşlerim onun benimle kalmasından daha fazla bir şeyler olduğunu biliyorlardı. Tüm zamanımızı birlikte geçirmiştik, hatta onunla takılmak için büyük bir aile yemeğini bile atlamıştım. Tabii ki onlara göre sadece kendimi bitkin hissediyordum ve uykumu almak için evde bir gün geçirmek ama kardeşlerimin daha iyi bildiğini hissediyordum.

Yatağa girip kollarımda onunla uyandığım bir hafta. Birlikte duş aldığımız bir hafta. Pijamalarla ve daha azıyla kahvaltı ettiğimiz bir hafta. Birlikte kanepeye kıvrılıp cips yediğimiz ve televizyon izlediğimiz bir hafta.

Uzun bir süreydi, bir hafta. Yine de yeterli değildi. Çok, çok daha fazlası için açgözlüydüm.

Ama nasıl?

Ally servisten hemen sonra dışarı çıktı ve geri döndüğünde Jodi de yanındaydı. Akşam yemeğine hazır olması için mutfığı temizlemeyi neredeyse bitirmiştım ve diğer aşçı çoktan gitmişti. Diğer üç aşçı da bir saat kadar sonra gelecekti ve Ally ile ben gün ortasında biraz dinlenirken onlar da tüm hazırlık işlerini yapabilirlerdi. Görünüşe göre Ally'nin çoktan planları vardı.

"Jodi ve ben geç bir ögle yemeği yiyeceğiz," dedi. "Yemeği ben pişireceğim ama temizliğini de ben yapacağım, böylece bir daha yapmak zorunda kalmazsın."

"Oh," dedim. "Pekâlâ."

Ally güldü.

"Kendisi temizlik yaptıktan sonra birinin istasyonunda yemek nefret eder," dedi Jodi'ye, o da kıkırdadı.

"Bu boşa çalıştığım anlamına geliyor. Tekrar yemek yapacağını bilseydim temizlik yapmak yerine ofiste bira içiyor olabilirdim," dedim.

"O zaman git ofiste bir bira iç," dedi Ally. "Yapmamız gereken kız kıza konuşmalar var. Git hadi. Git hadi."

Gözlerim Jodi'ninkilerin üzerinden geçti ve diz onu öpme isteğime direndim. Onun da aynı isteğe karşı koyduğunu hissettim ve neredeyse koşar adımlarla yanlarından geçip kapıya doğru ilerledim.

"Birayı unutma," dedi Jodi.

Kayarak durduğumda bir parmağımı kaldırdım ve topuklarımın üzerinde döndüm. Kişisel soğutucuma geri döndüm ve iki bira çıkarıp yanıma bir şişe açacağı aldım. Kapıya doğru ilerledim ve kızlardan gelen hafif bir fısıltı ve ardından kıkırdamaya kulak misafiri oldum. Kız muhabbeti başlamıştı sanırım.

Kapıdan çıkar çıkmaz Alex'in hızla tek mülkü haline gelen ofisten çıktığını gördüm. Cam mutfağa ve tadım odasına yakın küçük bir ofisi devralmıştı ve Kane her zaman mahzendeki ofisinde ya da tarlada oluyor, ben her zaman mutfakta olduğum için Alex'i yalnız bırakıyordu.

"Alex," dedim, yanına gelip bir bira uzattım. "Seninle bir saniye konuşmam lazım. Bir bira iç."

"Bira mı?" Alex söyledi. "Bütün bir asma bahçesine sahip olduğumuzu ve işlettiğimizi biliyorsun, değil mi?"

"Evet, ama bir satıcı asla kendi almaz. ," dedim.

"Oradan yeni çıktım," dedi. "Mutfağa gidip bana şu Reubens'lerden bir tane daha yapar mısın diye bakacaktım."

"Yirmi dakika içinde sana istediğin kadar Reubens yapacağım. Ally mutfakta Jodi'yle birlikte ve benim bir kardeş tavsiyesine ihtiyacım var," dedim.

"Ah," dedi Alex, sonunda beni ofise kadar takip etti ve kapıyı arkasından kapattı. "Demek sonunda ustaya , öyle mi çekirge?"

"Cidden sen doğmadan on yıl önce yayınlanan bir televizyon programından alıntı mı yapıyorsun?" diye sordum.

"Popüler kültür, Derek," dedi Alex hiç ironi yapmadan. Aramızda en genç olan oydu ama yine de zaman zaman onun en yaşlı ruh olduğunu hissediyordum. "Alış artık."

"Evet, her neyse," dedim. "Jodi hakkında tavsiyeye ihtiyacım var."

"Siz ikiniz..." diye başladı ve müstehcen bir hareket yapmadan önce kapıya doğru baktı.

İçimi çektim.

"Evet, ama bundan daha fazlası var."

"Anlamıştım," dedi Alex. "Sadece seni kıvranırken izlemek istedim.

Eğlenceli." "Dick," dedim.

Alex kısa bir selam verdi. "Teşekkür ederim

"Bakın, bu tür şeylerle aram iyi değildir," dedim. "Kız arkadaş olayını hiç yapmadım, biliyor musun? Sadece garson kızlarla çıktım ve biraz eğlendikten sonra yollarımızı ayırdık. Ama bu... bu farklı."

"O bir garson mu, değil mi?"

"Hayır, öyle değil," dedim. "Onunla durum farklı. O farklı."

"Öyle diyebilirim," dedi Alex. "Daha önce kendi ailesinden kaçan biriyle birlikte olduğundan şüpheliyim."

"Olabilirdi," dedim. "Aşçılık okulu bulanıktı. Ama mesele bu değil. O farklı biri. Onda üzerimden atamadığım bir şey var."

"Hmmm," dedi Alex, masasında otururken ifadesi biraz değişti. Sanki sonunda şaka yapmadığımı anlamış gibiydi. Gerçekten de gerçek bir tavsiyeye ihtiyacım vardı. Küçük bir kardeş için bunu kabul etmek zor olmalıydı ama gerçektir ve oradaydı. Oğlanların bebeğinden ağabeyine bir konuda yardım etmesi isteniyordu.

"Bir süredir çift gibi davranıyoruz," dedim. "Aynı yatakta uyuyoruz, çift olarak bir şeyler yapıyoruz, hepsi bu."

"Pazar yemeğine bu yüzden mi gelmedin?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Onu yalnız bırakmak istemedim ama getirme zamanının geldiğini de düşünmedim."

"Adil," dedi. "Kimseye söylemem."

"Teşekkürler," dedim. "Ama onun bu konuda nerede durduğunu bilmiyorum. Onun hakkında ne hissettiğimi biliyorum ama bu konuda hiç konuşmadık. Kardeşi, ailesi ve diğer her şey yüzünden çok zor zamanlar geçirdi. Ve benim evimde yaşaması, onun üzerinde bir beklenti yaratabilirmiş gibi hissediyorum. Eğer gerçekten bir şeyle ilgilenmiyorsa, onu kovacağımdan ve bizim de onu kovacağımızdan korkabilir. O zaman evsiz ve gelirsiz kalır."

"Dur, dur, sakın ol, Tex," dedi Alex. "Sen tavşan deliğine girmeden önce, o nasıl davranıyor? Mutlu görünüyor mu? Rahat mı?"

"Şey, evet, ama-" Ben başladım.

"O zaman konuş onunla," dedi. Bunu herhangi bir şeyle takip etmediğinde ellerimi havaya kaldırdım.

"Ben de senden bu konuda tavsiye istiyorum," dedim. "Onu korkutup kaçırmadan ya da aramızdaki ilişkiyi bozmadan bu konuyu nasıl açacağımı bilmiyorum."

Alex güldü, çünkü tabii ki güldü, bu onun kişiliğiydi, ama aynı zamanda sorunumu çözmenin çok basit olduğunu düşündüğü izlenimini edindim.

"Sadece iletişim kurmanız gerekiyor, dostum," dedi. "Gerçekten bir ilişki olup olmadığını hiç ele almadan biriyle bütün bir ilişki yaşayamazsınız. Bir noktada bunu ele almalı ve ikinizden beklenenlere bazı sınırlar eklemelisiniz. Ya bir kız size asılırsa? Kıskanmaya hakkı var mı? Ya da tam tersi?"

Bu onun başına gelseydi nasıl hissedeceğimi çok iyi biliyordum. Garsonluk yaparken böyle bir şey olduğunu düşünmediğimden değil, ama bunları ciddiye almamam gerektiğini biliyordum. Ama biri mesai saatleri dışında onunla konuşursa ya da onu başka biriyle flört ederken görürsem, evet, bu konuda nasıl hissedeceğimi biliyordum.

Alex haklıydı. Onunla konuşmam gerekiyordu. Ama bunu zaten biliyordum.

"Bu konuşmaya nasıl başlayabilirim?" diye sordum. "Nereden başlayabilirim ki?"

Alex bana sanki dünyanın en aptalca sorusunu sormuşum gibi baktı. Sonra eğildi, elini omzuma koydu ve gözlerimin içine baktı. Çenesi bir şey söyleyecekmiş gibi açıldı, ama sonra kapandı ve çok hızlı bir şekilde kafamın arkasına .

"Hey!" diye bağırdım.

"Hey sen," dedi. "Buna ihtiyacın vardı. Kıçına bir tekme yemen lazım dostum. Git ve ondan hoşlandığını söyle, seni aptal."

"mi?" Başımın arkasını bana vurduğu yere sürterek söyledim. Gerçekten acıtmamıştı ama beni şaşırtmıştı ve bundan hoşlanmadığımı bilmesini istedim.

"Aynen böyle," dedi. "Şimdi git. Zaman kaybetme." "Şimdi mi?" diye sordum.

Alex iç çekti ve elini tekrar bana doğru kaldıracakmış gibi yaptı. Yumruğumu kaldırdım ve havada tuttum.

=bir an için birbirlerine karşı durdular.

"Bana bir daha vurursan ışıklarını söndürürüm," dedim.

"Denediğini görmek isterim," dedi. "Ama şimdilik geri çekiliyorum. Bir atış yeterliydi."

"Bir gün bunun için de bir makbuzun olacak" dedim ve kapıya yöneldim. "Ama bu işe yararsa seni affedeceğim."

"İşe yarayacak. Rueben'imi unutma."

Çıkarken kapıyı arkamdan kapattım ve mutfığa yöneldim. Kızlar bir masanın üzerinde durmuş, bir tabak karidesli nachos üzerine fısıldaşıyorlardı. Onu gördüğümde kalbim tuhaf bir şekilde yerinden fırladı ve Alex'in haklı olduğunu anladım. Sahip olduğumuz şeyin yeterli olmadığına karar vermeden önce ona söylemem gerekiyordu.

JODI

I bütün gün Ally'yle baş başa konuşabilmek için fırsat kolluyordu. Yoğun bir Cumartesi sabahı olmuştu ve bu da öğle yemeği molamızın normalde olduğundan çok daha geç bir saate sarkması anlamına geliyordu. Bu beni yine gergin hissettirdi, ancak birkaç hafta önce kardeşimin dolaştığını bildiğim zamankinden tamamen farklı bir nedenle üzüm bağı. Ve I gerekli için konuşmak hakkında o ile Birisi.

Son birkaç gündür göğsümün içinde toplanmıştı ve onu tutmak yorucu ve stresli hale gelmişti. İçimi dökmem gerekiyordu ve bu konuda konuşabileceğimi hissettiğim tek kişi Ally'ydi. Üzüm bağında çalışmaya başladığından beri en iyi arkadaşım olmuştu. Yakınlığı ve nihayet yeniden gerçekten güvенеbileceğim ve bağı olabileceğim birine sahip olmayı takdir ediyordum.

Ama hala kim olduğunu unutamıyordum. Çalıştığım üzüm bağının sahibi olan adamlardan birinin nişanlısı. Teknik olarak patronlarımdan biri. İlişkide olduğum adamın neredeyse kayınbiraderi. En azından ben öyle sanıyordum. İşte bu noktada işler karışıyordu.

Onunla bu konu hakkında konuşmanın, kötü tepki verirse durumu daha da karmaşık hale getireceğini biliyordum ama içimde tutamıyordum. Ally ve ben yeni mezelerden paylaşmak üzere birkaç tabak aldık ve rezervasyonlarla dolu bir akşam servisinden önce biraz dinlenmek için masalardan birine yerleştik.

İlk başta Derek'in hala etrafta dolaştığının farkındaydım ve onun gelme ihtimali varken bir şey söyleyemeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden, zamanı doldurmak için onunla hiçlik hakkında sohbet ettim. Bağdan ve o sabahki işlerden, sonra da evdeki bazı projelerinden ve Noah'la tatil için yaptıkları planlardan bahsettik. Sonunda Derek, Alex'in ofisine onunla birlikte daldı ve ben de bir şansım olduğunu anladım.

"Kulağa harika geliyor," dedim düşündükleri uzun dağ gezisi hakkında. "İkiniz birlikte çok tatlısınız."

"Peki ya sen ve Derek?" diye sordu, konuşmayı istediğim yöne için hazırladığım yemi yutarak. "İkinizin arası nasıl?"

"Aslında ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum."

Yüzü düştü. "Bir şey mi oldu? O ne yaptı? Oh, hayır. Aptalca bir şey söyleyeceğini ya da yapacağını ve bunun her şeyi mahvedeceğini biliyordum. Sen çok mükemmelsin. Onun için, bağ için, her şey için. O aptalın ağzı yüzünden her şeyi mahvedeceğini biliyordum."

Başımı salladım, midemdeki endişe ve hafif mide bulantısı ile onun bu duruma verdiği ani tepkiye gülme isteği arasında sıkışıp kalmıştım.

"Hayır. Hâlâ gayet iyiyiz. Kötü bir şey söylemedi ya da yapmadı. En azından şimdilik," dedim.

Omuzları gevşedi ve yemeye çalıştığımız lezzetli karidesli nacholardan bir tane daha alırken rahat bir nefes aldı.

"Şükürler olsun. Ona gerçekten kızmak üzereydim." Nacho'yu ağzına attı, sonra söylediklerimi anlamaya çalışır gibi oldu. "Bir dakika. Ne demek 'henüz değil'?"

"Adet dönemimi kaçırdım," dedim.

Muhtemelen orada kullanabileceğim bir tür geçiş vardı. Belki de o boşluğa sığacak bir şey

daha nazik bir giriş yapmalıydım. Ama söyleyecek bir kelime bulamadım ve ağzımı açtığımda gerçekten söylemem gereken şey ağzımdan dökülüyordu. Garipti ama en azından şimdi dışarıdaydı.

Ally masanın karşısından bana baktı. Bir na- cho daha almak için uzanmıştı ama yarı yolda durdu ve şimdi eli tabağın üzerinde, şok içinde kalmıştı.

"Ciddi misin?" diye sordu sonunda. "Hamile misin?"

Omuz silktim. "Emin değilim. Test ya da başka bir şey yapmadım. Belki de sadece stres ya da başka bir şeydir."

"Belki. Ama belki de değil. Bir teste girmeniz gerekiyor. En iyisi olabildiğince hızlı bir şekilde gerçeği öğrenmek ve ondan sonra ne yapacağınıza karar vermek. Bilmeden öylece bekleyemezsiniz. Bu her şeyi daha da kötüleştirir" dedi.

Ally sanki deneyimliymiş gibi konuştu ve ben de başımı salladım.

"Biliyorum. Haklısın. Sadece çok endişeliyim. Bu konuda nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum. Ya pozitif çıkarsa? O zaman ne yapacağım?" diye sordum.

"Derek'e sen söyle," dedi.

"Ben de tam olarak bundan endişeleniyorum," dedim ona. "Böyle bir şeyi ona nasıl söylerim? Nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yok. Aramızda olanlardan dolayı bunu söylemekten bile nefret ediyorum ama onu gerçekten o kadar iyi tanımıyorum. En azından nasıl tepki vereceğini bilecek kadar iyi değil. Çocuk konusunu hiç konuşmadık bile. Çocuk ister mi ya da bunun korkunç bir şey olduğunu düşünür mü bilmiyorum."

"O zaman belki de bu konuya onunla birlikte yaklaşmalısın," dedi Ally. "Bu, sınavı atlatmana yardımcı olabilir."

Başımı salladım ve elimdekiyle kalan nachoları dürttüm. "Bunu yapamam. Ona bir şey söylemeden önce bilmem gerek. Bebekler hakkında konuşmaya başlasam ya da ona adet görmediğimi söylesem ve sonra negatif çıksa bu daha da garip olurdu. Eğer

Bu sadece yanlış bir alarm, bunu büyütmeden yoluma devam etmek istiyorum."

"Muhtemelen doğru seçim bu," dedi Ally. "Ne hissediyorsan onu yapmalısın."

Tam o sırada Derek ofisten çıktı, ben de cevap vermedim. Yanımıza gelip bizimle konuşmadı ve yüzünde tam olarak okuyamadığım garip bir ifade fark ettim. Ally'nin yine benimle konuştuğunu fark etmeden önce birkaç saniye onu izledim.

"Hmmm?" Ben sordum.

"Yarın akşam aile yemeğine geliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Açıkçası bunu hiç düşünmemiştim bile. O ve Noah beni kardeşlerin ve ailelerinin Pazar akşamları birlikte yedikleri yemeğe davet ettiler ve ben de kabul ettim. Ama olası bebek düşüncesi kafamda dönüp dururken ve Derek'e ne söyleyeceğimi düşünürken, planlar aklımdan çıkmıştı.

"Emin değilim," diye cevap verdim.

"Hadi," dedi. "Gelmek zorundasın. Kafanı dağıtmana yardımcı olacak ve bizimle vakit geçirmen senin için iyi olacak. Ayrıca, eğer gelmezsen Derek bir şeylerin ters gittiğini düşünecek."

"Tamam," dedim başımı sallayarak. "Ben de geleceğim."

Ally gülümsedi. "Güzel. Ve endişelenme. Her seferinde adım at. Bir yolunu bulacaksın."

Derek'e bakarken tekrar başımı salladım. Yüzünde hâlâ tuhaf bir ifade vardı ve günün geri kalanında da bu ifadeyi korudu. O akşam, ona biraz zaman tanımak için neredeyse ofisteki boş yatağa geri dönecek kadar garipti ama buna gerek olmadığı ortaya çıktı. Derek'in canını sıkın her neyse, benimle yatağa kadar tatlı tatlı konuşacak kadar uzun süre üstünden attı.

Birlikte kıvrılmış yatarken, ona neler olduğunu sormak istedim. Belli ki bir şeyler sakladığı için kendimi kenara itilmiş hissettim.

ama aynı zamanda ikiyüzlü davrandığımı da biliyordum. Beni de rahatsız eden bir şeyler yok değildi.

Fark etmemiş gibi görünüyordu ve ertesi gün, ailesiyle birlikte yoğun bir Pazar brunch'ı ve akşam yemeği, herhangi bir gerçek görüşme yapmamızı engelledi. Eğer hala bir şeye üzülüyse ya da benim üzülmüş olabileceğimi düşündüyse, bundan bahsetmedi. Akşamı ailesiyle geçirirken Ally bana yaklaştı ve beni kenara çekerek sınava girip girmediğimi sordu. Yapmadığımı söylediğimde, bunu söyleyeceğimi tahmin ettiğini söyledi ve bana içinde test olan tanımsız bir çanta verdi.

O çanta şimdi yedek banyoda duruyordu. Henüz almamıştım ve ne zaman oraya doğru yürümeye başlasam kendimi durduruyordum. Gerçeği bilmem gerekiyordu. Derek'e bir şey söylemeden önce bunu yapmalıydım. Ama her şeyin nasıl gelişeceği konusunda gergindim.

Adet dönemimi hiç kaçırmadım. Hayatımın en stresli zamanlarında bile. Bunu doğrulayacak küçük çubuk olmadan bile hamile olduğumdan emindim. Ama Ally'ye de söylediğim gibi, Derek'i ona söylediğimde ne olacağını bilecek kadar iyi tanımıyordum.

Ama onu bu kadar iyi tanımak istiyordum. Durumun en zor yanı da buydu. Eğer aramızdaki şeyler sıradan olsaydı ya da ona karşı gerçek duygular beslemeseydim, her şey daha net olacakmış gibi görünüyordu. Belki daha kolay değil ama daha az kafa karıştırıcı ve korkutucu. Bu yarım hayatı bir çift olarak yaşıyorduk ama ben bunun gerçek olmasını istiyordum. Onun hakkında her şeyi bilmek ve beni tanımasına izin vermek istiyordum. Bir aile olmamızı istiyordum.

Bir yıldır ilk kez koşmayı bırakmak, gerçek bir hayat kurmaya çalışmak istedim. Ailem beni bulsa da da.

O gece Derek'e sarıldım ve bana yakın durmasına izin verdim. Kendi kendime sabah sınava gireceğime ve sonra konuşmak için bir zaman bulacağıma yemin ettim. Bunu çözecektik. Öyle ya da böyle.

DEREK

F Jodi'nin tüm zaman boyunca gergin olduğunu görebilmeme rağmen, bence aile yemeği olağanüstü iyi geçmişti. Zamanının çoğunu benim ya da Ally'nin yanında oturarak geçiriyor, biri ona hitap ettiğinde mutlu bir şekilde sohbet ediyor, ama bunun dışında biraz duvar çiçeği gibi davranıyordu. Zaman zaman neredeyse uzanıp konuşmak istediğini ama kendini tuttuğunu görebiliyordum. Kimse ona kötü davranmıyor ya da onu görmezden gelmiyordu, sadece tereddütlü görünüyordu. Yine de erkek kardeşlerim ve beraberindeki kızların hepsi onun tatlı ve iyi biri olduğunu düşünüyor gibiydi.

uygun.

Pazar gecesi uykuya dalarken bu konu bana oldukça ağır geliyordu ve Pazartesi sabahı gün ağırlarken bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum.

Acelem olduğundan değil. Jodi kollarımda kıvrılmış bir şekilde uyanmak, hızla tanıdık hale gelen ama daha az harika olmayan bir deneyimdi. Yanımda, omzuma kıvrılmış ve rüya görürken iç çekerken uyandığım her seferinde kendimi coşkulu hissediyordum. Düzenli olarak bir süre orada yatar ve sadece nefes alışını dinlerdim.

Bunun yeni biriyle görüşen biri için normal bir davranış olmadığından emindim. Cam'in yemekte Jodi'yi mutfağa kadar takip ederken yanımdan geçerken söylediği gibi, kötü durumdaydım. Gerçekten kötü.

İşte bu yüzden Pazartesi gününün ilk ışıklarıyla birlikte ona bu konuda bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum. Lafı eveleyip gevelemek muhtemelen bu konuyu açmamı ve onu aile yemeğine götürmemi sağlamayacaktı.

ner umduğum gibi bir ipucu değildi. Onunla oturup gerçeği söylemem gerekecekti. Ona aşık oluyordum. Ona aşık oluyordum ve son ilişkimizi resmiyete döküp devam ettirmekten daha çok istediğim bir şey yoktu. Sonsuza kadar.

"Günaydın," dedi göğsümde nihayet kıpırdanırken, yarı uykulu bir halde bana gülümseyerek.

"Günaydın," dedim. "İşe gitmeden önce bize biraz pastırma ve yumurta yapmayı düşünüyordum. Gerçek bir kahvaltı gibi. Nasıl olur?"

"İnanılmaz," dedi. "Sen yemek yaparken ben de işe gitmek için hazırlanacağım, eğer sorun olmazsa."

"Elbette. Yumurta büyücülüğümün sihrini bir sır olarak sakla." Güldü.

"Devam et," dedi göğsümü hafifçe iterek.

"Tamam, ," diye şaka yaptım, çarşaflardan kayarak çıktım.

Her zamanki gibi ikimiz de cıvılcıplaktık. Görünüşe göre artık sadece pijamalarım vardı, o da uyanmakla işe gitmek arasında giymek içindi. Şifonyere gidip bir eşofman altı ve bir gömlek çıkardım ve üzerime geçirdim. Ben bunu yaparken Jodi yanıma geldi, az önce kapattığım çekmeceyi açtı ve bir çift boxer şort ve bir A-tişört aldı. Bu da başka bir düzenli olaydı. Dönüp giysileri taşıyarak banyoya yürürken aynadan onu izledim. Yürürken gözlerimi kışından ayırmak zorunda kaldım ve mutfaka doğru ilerledim.

Ben cezveyi koyup pastırmayı pişirmeye başladığımda Gandalf kalkmış yemek yiyordu. Kahvaltı büyük ölçüde bitip kahve hazır olduğunda Jodi hâlâ banyodan çıkmamıştı ve Gandalf tekrar uykuya dalmıştı. Mutfak zemini de dahil olmak üzere her yerde rahat görünme yeteneğine sık sık imrenirdim. Bu yaşta kalçalarıyla minder ve yatak konusunda seçici olacağı düşünülebilirdi, ama on yaşından beri onu kıvrılmış ya da yan yatmış halde buluyordum.

Uyuyan köpeğin üzerinden dikkatlice geçerek yemeği mutfağa taşıdım. Jodi'nin banyoda bir süre hışırdandığını duydum ve sonra sessizlik oldu. Bir ara yatak odamdaki banyodan koridorun karşısındaki yedek banyoya geçmişti. Orada makyaj malzemesi ya da ihtiyacı olan bir şey olduğunu düşündüm ama dışarı çıkmayınca ve kapı kapalı kalınca omuz silkip mutfağa geri döndüm.

Temizlik, aşçı olmanın hiçbir zaman en sevdiğim kısmı olmadı. Yine de bu işin bir parçasıydı ve en azından kariyerimde başka bir şefin altında çalışıp onun için temizlik yapmam gereken aşamayı geride bırakmıştım. O kişi olmayacağıma dair kendime erkenden söz vermiştim. Personelin bulaşıkçı olması bir şeydi, ancak genç şeflerin ve aşçıların taciz edilmesi benim için kabul edilemezdi.

Kendi mutfağında yemek pişirmek, istesem bile sorumluluktan kaçmanın mümkün olmadığı anlamına geliyordu. Bunun yerine, genellikle son saniyeye kadar bekler, kahvaltıdan kalan bulaşıklar varsa yıkar ya da bulaşık makinesine atar, sonra da aceleyle işe gitmek için giyinirdim. Bu işi şimdi yaparsam en azından bir adım önde olacağımı düşünerek pastırma yağını biriktirmeye, tavaları temizlemeye ve hatta hem kendim hem de Jodi için kahve doldurmaya başladım. Kremalı ve şekerli severdi, bu yüzden hiç kullanmadığım sürahilere onun için biraz koydum ve beklemek için masaya oturdum.

Beş dakika daha bekledikten sonra onun için endişelenmeye başlamıştım. Belki böcek falan kapmıştı ve seslenmesi gerekecekti. Hazırlanmak için kanepede ona bir yatak hazırlayabileceğimi düşünerek ayağa kalkmak üzereydim ki kapı gıcırdayarak açıldı. Kafamı kaldırdığımda onun dışarı çıktığını gördüm, yüzü bembeyazdı.

Belki de hasta değildi. Bu düşünce aklımdan bir yük treni gibi geçti. Belki hasta değildi ama aklında başka bir şey vardı. Benden ayrılmak gibi. Belki de dün gece çok fazlaydı, çok erkendi. Ya da genel olarak fazla gelmişti. Tabii ki bu sonuca, ben ona nasıl hissettiğimi söyleyecek cesareti bulmadan hemen önce varacaktı. Panik omurgama vurdu ve fikrini değiştirmek için söylemeye çalışacağım her şeyi düşündüm. Önce hangisini söyleyecektim? Ona aşık olduğumu açıkça söyleyebilir miydim?

açtım, kelimelerin ağzımdan dökülmesine izin vermeye hazırdım. Hangileri olacağı konusunda seçici davranmayacaktım. Sadece kalbim ne söylemem gerektiğine karar verdiyse onu söyleyecektim.

Ama hiç ses çıkmadı. Zihnim birden Jodi'nin elindeki şeye odaklandı. Benden bir metre uzakta dururken elindekini göz hizamda tutuyordu. Diğer her şey bulanıklaşmıştı, Jodi'nin kendisi bile. Tek görebildiğim elindeki küçük, beyaz gebelik testiydi. Mavi LED ekran ne söylediği konusunda oldukça netti. Büyük, kalın harflerle "hamile" yazıyordu.

"Oh," diye mırıldandım. "Oh, kahretsin."

Yüzümü buruşturdum. Söylemeye niyetlendiğim şey bu değildi ve kesinlikle o anda söylenecek en hassas şey de değildi. Ama aklıma gelen tek şey buydu. Kelime dağarcığımdaki diğer her şey gitmişti, sanki biri beynime girmiş ve her şeyin üzerine White-Out kullanmıştı.

Jodi başını salladı, dudakları tam olarak okuyamadığım bir ifadeyle birbirine yapışmıştı. Masaya doğru ilerledi ve ben kelimeler bulmaya çalışırken karşıma oturdu. Hiçbiri gelmeyince boğazını temizledi ve aramızdaki testi masaya koydu.

"Ben, uh..." diye başladı. "Belli ki senin. Yani..."

Durakladı, belli ki söyleyecek başka bir şey de bulamıyordu. İkimiz de ne yapacağımızı şaşırmıştık. Gözlerimiz yavaşça testten birbirimize kaydı ve bir an öylece kaldık, elimizden geldiğince birbirimizi okuduk, çaresizdik.

Sonunda ayağa kalktım, masanın etrafından dolaşarak yanına oturdum ve ellerini uzattım. Ellerini isteyerek tutmama izin verdi, bu iyiye işaretti ve onu kendime doğru çektim. Yüzü bana dönük olacak şekilde oturduğu yerde kaydı ve ben de derin bir nefes aldım. O anda ağzımdan çıkacak her şey doğrudan kalbimden gelecekti. Beynim kontrolden çıkmıştı.

"O halde muhtemelen konuşmalıyız," dedim. Başını salladı.

"Bu noktada bu iyi bir fikir olabilir."

"Bak, son birkaç hafta inanılmazdı. Kendimi bildim bileli böyle hissetmemiştim, hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim. Burada benimle olman, yatağımı paylaşman, kıyafetlerimi paylaşman-" Bunun üzerine dudağı kısa bir süreliğine gülümsemeye benzer bir şekilde kıvrıldı ve içimden rahat bir nefes aldım. ". Seninle her şeyi bir çiftmişiz gibi paylaştım. Bundan önce seninle bu konu hakkında konuşacaktım..." Masanın üzerinde duran testi işaret ettim, LED ekran nihayet kararmıştı ama "Hamile" kelimesi daha az kalın değildi.

"Öyle miydin?" diye

sordu. Başımı salladım.

"Seninle kahvaltıda konuşmak istedim," dedim. "Seni aile yemeğime getirmemin bir nedeni var. Bunu yapmak istiyorum. Gerçekten. Bunu. Biz."

"Resmi olmak istiyor musun?" diye sordu, sesinde umuda benzer bir şey vardı.

"Evet," dedim. "Dürüst olmak gerekirse, kollarıma ilk düştüğün andan beri bunu istiyordum, ama şimdi, evet, kesinlikle. Bundan olarak." Teste doğru işaret ettim.

"Ama bu," dedi testi işaret ederek, "bu her şeyi değiştirir."

"Öyle mi?" Ben sordum. "Sana aşık oluyorum, Jodi. Bir süredir öyleyim. Senden bir bebek sahibi olmak da bunun doğal bir uzantısı, değil mi? İkimizin de zaten hissettiğini düşündüğüm şeyi herkese söyleme kısmını atlادık."

"Peki ya ailem ne olacak?" diye sordu. "Peki ya Jack? Kardeşlerin ailemle yaptığın önemli bir iş anlaşmasını mahvettiğin için üzülmezler mi? Ya her şey suya düşerse?"

Başımı salladım.

"Kardeşlerim kendilerini sana tercih etmemi sağlamaya çalışmaktansa sözleşmeyi gözlerinin önünde yakmayı tercih ederler. Bu bir gerçek," dedim. "Seni seviyorlar ve benim mutlu olmamı istiyorlar. Eğer Jack ya da senin

ebeveynler onlara herhangi bir sorun çıkarırsa, bizi destekleyeceklerdir. Yüzde yüz."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" dedim. "Şimdi, ne diyorsun?"

Bunu söylemek yerine yüzüne geniş ve derin bir gülümseme yayıldı ve gözlerinin kenarlarından yaşlar süzüldü. Başını salladı ve kollarıma düştü, ben de başını öptüm. Bir an ağladı, sonra geri çekildi ve gülümseyerek beni dudaklarımdan öptü. Benim gülümsemem de aynı genişlikteydi. Her şeyin gerçekliği beni vurmaya başladığında kalbim göğsümde zıplama taklaları atıyordu.

"Bir bebeğimiz olacak," dedim.

Ben güldüm ve Jodi de bana katıldı. Meleklerin şarkı söylemesi kadar muhteşem bir sestti.

"Öyleyiz," dedi. "Anne olacağım."

"Baba olacağım," dedim. "Kardeşlerim duyana kadar bekle. Hayatın boyunca karşılaşabileceğin en heyecanlı şerefsizler grubu olacaklar."

Orada oturduk, güldük, ara sıra öpüştük ve birkaç dakika daha birbirimizin gözlerindeki neşeli yaşları sildik, ta ki bir baş aramıza girene ve ıslak bir burun bacaklarımıza dayanana kadar.

"Sanırım biraz pastırma istiyor," dedi Jodi ve tabağa uzanıp bir parça aldı.

"Her zaman domuz pastırması ister," dedim. "Ama biz de yemeliyiz. Bir günlük işimiz ve büyük olasılıkla yapmamız gereken bir ton kutlama var."

"üstümü değiştirmem gerekiyor," dedi, hâlâ üzerinde olan giysilerime bakarak.

"mısın?" Şaka yaptım.

Güldü ve kalbimin göğsümde patlayacağını düşündüm.

JODI

W Derek'e bebekten bahsetmek için kendimi hazırlamaya çalışırken, onun ne söyleyeceği ya da nasıl tepki vereceğine dair herhangi bir senaryo kurmamaya . Elbette her şeyin yolunda gitmesini umuyordum. Onun patlamasını, beni dışarı ya da tamamen erimesini istemiyordum. Ama aynı zamanda kendimi her türlü nasıl gidebileceğine dair fikirler.

Bunu yaparsam, kendimi daha fazla stres ve kaygıya, muhtemelen hayal kırıklığına uğramaya ve incinmeye hazırlıyormuşum gibi hissettim. Bu yüzden en iyisini umdum ve devam ettim.

Nasıl tepki verebileceğine dair fikirler üretmeme izin verseydim, muhtemelen gerçekte olan kadar iyi bir durum hayal edemezdim. Belki de bunu sorun etmeyeceğini düşünürdüm. Ya da en azından sonunda bunu kabullenmeye açık olurdu. Muhtemelen bana bunun beklenmedik bir şey olduğunu ama harika ebeveynler olacağımızı söyleyeceğini hayal ederdim.

Görünüşe göre büyük düşünme konusunda pek iyi değilmişim. Ya da iyimser olmakta.

Ama önemli değildi. Tepkisi beni şaşkına çevirdi. Hem de olabilecek en iyi şekilde. Derek birlikte bir bebek sahibi olma ihtimalimiz konusunda kızgın olmamakla kalmıyor, aslında bu konuda heyecanlı görünüyordu. Belki hoplayıp zıplamaya ve cinsiyet değiştirme partisi falan planlamaya hazır değildi. Ama birlikte olmamızı istiyordu. Bir aile olmamızı ve küçük çocuğumuzu büyütmemizi istiyordu.

Neredeyse bir saniye bile tereddüt etmemişti. Ve geriye dönüp baktığımda, elimdeki hamilelik testini ilk gördüğünde verdiği tepki, pozitif sonuç uzaktan bile oldukça açıktı, gerçekten tereddüt ya da üzülmek değildi. Sadece saf, hazırlıksız bir şoktu.

Bunun için onu suçlayamazdım. Ben de hala o bölgedeydim. Teste girmeden önce kalbimde bunu biliyor olsam da, onaylama bir doz gerçeklikti ve ona söylediğimde hala kafamı toparlamaya çalışıyordum.

Birlikte üzüm bağına doğru yola çıkarken hâlâ bir şok duygusu hissediyordum ama tamamen farklı bir nedenden dolayı. Her şeyin gerçekten de benim için yolunda gidiyor olması bir şoktu. O kadar korktuğum, o kadar bunaldığım bir şey sona ermişti ve ben sadece diğer taraftan çıkmakla kalmamış, aynı zamanda sorunsuz ve mümkün olan en iyi şekilde çıkmıştım.

Artık soru yoktu. Artık belirsizlik ya da Derek'le nerede durduğumu merak etmek yoktu. Sadece oyun oynamıyor ya da bir çiftmişiz gibi davranmıyorduk. Resmi olarak birlikteydik ve geleceğe yönelik hayatlarımızı planlıyorduk. Bu inanılmaz bir duyguydu ve bunu herkesle, özellikle de Ally ile paylaşmak için sabırsızlanıyordum.

Üzüm bağında arabadan indiğimizde Derek uzandı ve elimi tuttu. Elinin benimkinin etrafındaki gücünü hissetmek hoşuma gitmişti, aynı anda hem güçlü hem de şefkatli hissediyordum. Bu sadece küçük bir jestti ama kendimi özel ve güvende hissetmemi sağladı. Restorana yaklaşırken ona baktım ve gülümsedim.

"Peki, bunu gerçekten yapacak mıyız?" diye sordum. "Bunu bir süre daha kendimize saklamak istemediğine emin misin?"

Derek tereddüt etmeden başını salladı. "Kesinlikle hayır. Tüm dünyanın bilmesini istiyorum. Bu da burada bulabileceğimiz herkesle başlar."

Güldüm ve içeri girdik. İlk gördüğüm kişi masalardan birinde elinde bir fincan kahveyle oturan Ally oldu. Bana baktı ve ben de ona sıııttım.

"Bilin bakalım kim resmen birlikte ve bir bebekleri olacak?" Ben sordum.

Ally sadece gıcırıtı olarak tanımlayabileceğim bir ses çıkardı ve ayağa kalktı ama masanın hemen yanında kaldı. Beklediğim tepki bu değildi-

Ondan bir şeyler koparmak. Anında heyecanlanacağını ve sarılmak için koşarak geleceğini düşünmüştüm. Ya da en azından zıplayıp alkışlayacağını. Ciyaklamayan ve bakmayan bir şey.

Sonra başka bir şeyler olduğunu fark ettim. Sadece haberlere tepki vermiyordu. Etrafıma bakındım ve bu tepkiye neyin sebep olduğunu anlamam sadece bir saniye sürdü. Restoranın diğer tarafında Noah ve Zane bir masada oturuyorlardı. Aralarında da Jack vardı. Haberlerimizi paylaşma şansını yakalamaya o kadar dalmıştım ki onun orada olduğunu fark etmemiştim bile.

Şimdi kalbimin sıkıştığını, midemin bulandığını ve gözlerimin yaşardığını hissediyordum. Mutluluğumu korku, hüznün, heyecan ve boşlukla karıştıran garip bir duygu karışımına kapılmıştım. Yaptıklarına rağmen ikizimi gerçekten özlediğimi fark ettim ve onu gördüğüm için mutlu olurken aynı zamanda korkuyordum.

Belki de itiraf etmek istediğimden daha fazla bir bağımız vardı.

Yanımda Derek daha da yaklaştı, kolunu omzuma doladı ve beni sıkıca kendine çekti. Bu bana o anın ne kadar riskli olduğunu, ailemin istediği olursa neler kaybedebileceğimi hatırlattı. Çenemi meydan okurcasına kaldırdım ve doğrudan ikiz kardeşimin gözlerinin içine baktım.

"Eve gitmiyorum," dedim.

Birkaç gergin saniye geçti. Ne olacağını bilmiyordum. İşler kötü gidebilirdi. Tek bildiğim, Jack'in sadece bir ilişkim olduğunu değil, hamile olduğumu da duyduktan sonra çılgına dönebileceği ve patlayabileceğiydi. Saldırganlaşabilirdi ve Derek'le aralarında neler olabileceğini görmek istemiyordum. Derek'in kardeşlerini de eklersek işler iyice çirkinleşebilirdi.

Jack ayağa kalktı ve ben de kendimi hazırladım. Ama yüzünde hiç öfke yoktu. Derek'e doğru gitmedi ya da odadan çıkmadı. Onun yerine, kollarını açarak bana doğru koştu. Bir şey söyleyemeden kollarının arasında hafifçe sıkıldım.

Şoke olduğum bir gündü ama bu zirveydi. Kardeşim çileden çıkmamıştı ya da beni restorandan dışarı sürüklemeye çalışmıyordu.

Rhode Island'a geri döndüm. Bana sıkıca sarılmıştı ve sesi sanki bıyık altından gülüyormuş gibi geliyordu.

Geri çekildiğimizde Jack'in gözlerinin yaşardığını fark ettim. Gitmeme izin vermedi ama kollarımdan tuttu ve gerçekten iyi olduğumdan emin olmak istercesine yüzüme baktı. Sonunda başını salladı.

"Ailelerimizin canı cehenneme," dedi vurgulayarak.

O anda yıkıldım, aynı anda hem gülüyor hem de ağlıyordum. Jack beni bir kez daha kucaklamak için kendine çekti ve birbirimizi biraz ileri geri salladık. Sonunda bıraktığımızda Derek beni tekrar kendine çekti ve başımı göğsüne yasladım. Bana verdiği desteği gerçekten takdir ediyordum. Belli ki neler yaşadığımı tam olarak anlamamıştı. Hiçbir bağlamı yoktu.

Ama bunun bir önemi yoktu. Tam yanımdaydı ve beni korumak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Beni tutuş şeklinden bunu hissedebiliyordum.

"Hepimiz oturup konuşalım mı?" Ally temkinli bir şekilde önerdi.

Jack ve ben birbirimize baktık ve başımızı salladık. Masaya doğru ilerlerken Derek elimi tuttu. Benim için bir sandalye çekti ve oturduğumda beni rahatlatı.

"Burada ne yapıyorsun?" Jack'e sordum. "Üzüm bağında işinin bittiğini sanıyordum."

Jack bana biraz şaşkınlıkla baktı ve gerçekten benim için orada olmadığını fark ettim.

"Dizüstü bilgisayarımı tadım odasında unuttum ve onu almak için geri geldim" dedi.

"Burada olduğumu bilmiyor muydun?"

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Gerçekten bilmiyordum. Bunca zamandır burada mıydın?"

Güldüm ve başımı salladım, sonra Derek'in kollarına daha da sokuldum. Jack'in yüzünde beliren ifadeye bakılırsa

Sevgi.

DEREK

R Jack'le karşılaşmak kesinlikle güne başlamak istediğim bir şey değildi ama bunu yaptığımıza çok sevindim.

Jodi kardeşinin orada olmasından ve sorunun bir parçası olmamasından çok memnundu. Birbirleriyle oturduklarını görünce, aile benzerliğini görmek kolaydı. Bir kere gülümsemeleri çok benziyordu, tıpkı burunları gibi. Jodi'nin daha yumuşak, daha kadınsı olduğu açıktı ama Jack, Jodi'nin sahip olduğu simetrik özelliklerin çoğuna sahipti. Ayrıca her ikisinin de heyecanlandıklarında seslerinde aynı tizlik vardı, konuşmaya başladıklarında hemen fark edilen bir şeydi bu.

Jodi sürekli kollarını bana doluyor ve bana uzanıyordu, bu da çok hoştu. Herkesin önünde ilişkimiz hakkında açık ve dürüst olmak zihnimden büyük bir yük kaldırıyordu ama aynı zamanda sevimliydi de. Bana dokunmak, bir şekilde sarılmak için duyduğu sürekli arzu benimkiyle eşleşiyordu ve şimdi bu dürtüye boyun eğbildiğimize göre, bu hoşgörölüydü.

Restoran öğle yemeği için açıldığında masalardan birine oturmuştuk. Ally mutfaka dönmüş, açılış işleriyle ilgileniyordu ve bana yerde kalıp Jodi'yle anın tadını çıkarmamı işaret etmişti. Genelde bu konuda onunla tartışırdım ama bu sefer . Jodi'nin yanında olmak istiyordum ve bu Jack'le olan konuşmanın bir parçası olmak anlamına geliyordu.

Charlotte yanımıza gelip bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını sordu, ben de bir fincan patates kızartması ve bir şişe şarap sipariş ettim. Onun yüzünü buruşturduğunu ve etrafına bakındığını gördüm.

kafa karışıklığı içinde. Sonra aklıma geldi. Jodi'ye döndüm ve gülümsedim. Omuz silkti.

"Bir bardak portakal suyu da lütfen," dedim.

"Ya da sadece su. Su iyidir," dedi gülerek.

"Su," dedim, çoktan gülmeye başlamış ve uzaklaşmakta olan Charlotte'a dönüp bakarak.

"O yüzden," dedi Jack, "bir milyon kez daha söyleyeceğimden emin olduğum gibi, her şey için ne kadar üzgün olduğumu tekrar söylemek istiyorum."

"Ne oldu ona?" diye sordum. "Hâlâ biraz kafam karışık."

"Yemin ederim, buraya seni aramaya gelmedim, annemle babama da burada olduğunu söylemeyeceğim," dedi Jack, ellerini savunmak için kaldırarak. "Kendi aile şirketimizdeki normal görevlerimin bir parçası olarak üzüm bağıyla iş yapmak için buradaydım."

"Neden burası?" Jodi sordu. "Neden şimdi?"

Onun da hâlâ biraz şüpheli olduğunu görebiliyordum. Kardeşinin bir anda ortaya çıkması son derece uygundu ama aynı zamanda üzüm bağımız, yıllarca bakımsız kaldıktan sonra yeniden kurulmak için agresif bir kampanya yürütürken sürekli olarak yeni fırsatlar ve iş ortakları arıyordu. Şirketlerimizin birbirini bulması uzak bir ihtimal değildi, sadece zamanlama uygundu.

"Dürüst olmak gerekirse, King Vineyards altı aydır ziyaret etmem gereken yerler listesindeydi," dedi Jack. "Siz çocuklar biraz gürültü yapıyordunuz. Fiyatlarınızı yükseltmeden ve bizi piyasanın dışına atmadan önce buraya gelmek istedim."

"Bu kulağa yeterince makul geliyor," dedim. "Ama neden buraya geldiniz? İşlerin çoğunu uzaktan da halledebilirdiniz ve Cam'in başka bir yere seyahat etmeye istekli olduğunu biliyorum."

"Dürüst olmak gerekirse? Annem ve babamdan uzaklaşmak istedim," dedi Jack. "Son zamanlarda çok ateşliler ve bir iş seyahatinden eve döner dönmez bir başkası için uçağa atladım. Burada kalmayı sevmiyorum."

Jodi, "O her zaman bir gezgin olmuştur," dedi. "Ben evde kalmayı severdim, o ise evden mümkün olduğunca uzaklaşmayı severdi."

Jack kız kardeşine gülümseyerek başını salladı. Onu tekrar görmekten memnun olduğu belliydi.

"Bu doğru," dedi. "Her zaman biraz gezme tutkum vardı, biliyor musun?"

"Bunu anlayabiliyorum," dedim. "İlk günlerimde, hala şef unvanını kazanmaya çalıştığım zamanlarda, çok seyahat ederdim. Bu cazip bir yaşam tarzı olabilir. Ama artık benim için değil." Jodi'yi kendime çektim ve o da kollarıma sarıldı.

Jack gülümsedi. "Biliyor musun, bir bakıma burada olmamın nedeni sensin ama düşündüğün şekilde değil."

"Affedersiniz?" Jodi, sesinde başlayan telaşla, "Affedersiniz," dedi.

"Ciddiyim," dedi Jack. "Sen gitmeden önce, ben uçaktayken annem ve babam beni aradı. Senin hakkında uzun, saçma bir mesaj bıraktılar. Senden istediklerini yapmadığına inanamadıklarını söylediler. Aile şirketi için yapabileceğin en asgari şeyi yapmayı reddettiğini söylediler."

"En az mı?" Jodi sordu. "İş için fahişelik yapmama izin vermek en azı mı?"

Jack ellerini tekrar havaya kaldırarak başını salladı.

"Artık biliyorum," dedi. "Ayrıntıya girmediler. O gün seninle konuştuğumda jet lag yüzünden huysuzdum, az önce gittiğim anlaşma suya düşmüştü ve onlar da her konuda dürüst birer pislik gibi davranıyorlardı. Ne yaptığın ya da yapmadığın konusunda ayrıntılı bilgi vermediler ve açıkçası ben de sormak istemedim. Yine de sormalıyım. Bu benim hatam."

"Oh," dedi Jodi.

Jack başını salladı. "Öğrendiğimde çok ." "Öyle miydin?" Jodi şaşırılmış bir halde sordu.

"Elbette ," dedi. "Sen benim kız kardeşimsin ve yetişkin bir bireysin. Seni kendi amaçları doğrultusunda biriyle evlendirmeye çalışmak şöyle dursun, sana emir vermeleri için bile hiçbir neden yok. Bu çok saçma. Bu konuda babamla dişe diş tartıştım."

"Nasıl bir şeydi?" Jodi sordu. "Onunla tartışan birini hiç görmemiştım, sadece onun daha yüksek sesle konuşması ve diğer kişinin pes etmesiyle bitmiyordu."

"Şey, bir bakıma öyleydi," dedi Jack. "Sesini yükseltti ve ben de ona aptalca ve arkaik davrandığını ve ben yokken böyle bir plan yapıp uygulamaya koymalarının son derece manipülatif olduğunu söyledim. Sonra da beni arayıp ne yaptıklarını söylemeden seni eve göndermemi sağlamaya çalışmaları milyonlarca kez daha kötüydü."

Şimdi her şey yerli yerine oturuyordu. Ağabeyinin hikâyeyi bilmemesi çok daha mantıklıydı. Sık sık neden onun için ayağa kalkmadığını ya da devreye girmediğini ve onu ailesinin arkaik evlilik görüşünün tarafına iten şeyin ne olduğunu merak etmişim. O uzaktayken planlarını gerçekleştirmiş olmaları Jack ve Jodi'nin ne kadar yakın olduklarını ve aralarındaki bağın ne kadar derin olduğunu gösterdi. Ayrıca, kardeşi ya da ona yardım edecek başka biri olmadan ne kadar korkmuş olabileceğine dair bir fikir verdi bana.

"Nasıl patladığını ancak hayal edebiliyorum," dedi Jodi. "Bir şeyler olmuş olmalı."

"Öyleydi," dedi Jack. "Çırpındı, bağırdı, küfretti ve fedakârlık hakkında ilk şeyi bilmeyen itaatsiz çocukları olduğunu söyledi. Ona, aile işimiz için kendi hedeflerimi feda ettiğimi ve şimdi senin aptalca bir kararın gerçekleşmesini önlemek için tüm aileni feda ettiğini söyledim."

"Onlara söylemedin, değil mi?" Jodi sordu.

"yoktu," dedi Jack. "Bir saat kadar önce Linc kendi ailesiyle bir toplantı yaptı ve onlara eşcinsel olduğunu söyleyip partneriyle tanıştırdı. Bu konuda şaşırtıcı derecede soğukkanlıydılar. Yani, hoşlarına gitmedi ama onu evlatlıktan falan da reddetmediler. Bu konuda endişelendiğini biliyorum."

"Dışarı mı çıktı?" Jodi sordu. "Vay canına. Bu inanılmaz."

"Öyle," dedi Jack. "Bunu yapmak için çok cesur olmak gerekir. Tabii laf çabuk yayılıyor, o yüzden annemle babam ben kapıyı açmadan önce bunu biliyorlardı. Annem babama bağırdığında her şeyin bittiğini öğrendim. Neyin bittiğini sordum, o da bana söyledi. Yemin ederim, hayatımda hiç bu kadar gülmemiştim. En azından babam kafasının çok karışık olduğunu söyleyene kadar. Linc'in çok erkeksi olduğunu söyledi. Kasları vardı."

Jodi ve Jack şiddetli bir kahkaha attı ve ben de gülümsedim. Onu gülerken görmek çok güzeldi, ama bunu kardeşiyle birlikte yapıyor olması daha da güzeldi.

"Babam tüm eşcinsel erkeklerin ellili yıllardan kalma stereotipler olduğunu düşünüyor," dedi bana. "En iyi iş ortaklarından birinin gey olduğundan da haberi yok. Sadece eski kolejdeki oda arkadaşıyla çok yakın bir arkadaşlığı olduğunu düşünüyor."

Güldüm.

"Yani, evet," dedi Jack. "Şu anda çok heyecanlıyım. Sadece ben seni bulmakla kalmadım, aynı zamanda sen de birini buldun ve şimdi de hamile misin? Amca olacağım! Ne zaman ?"

"Bugün," dedi.

"Yok artık!" Jack, öğle yemeğine erken gelen birkaç müşteriyi telaşlandıracak şekilde konuştu.

"Bu sabah sınava girdim," dedi Jodi. "Dürüst olmak gerekirse hâlâ kendi kendime değerlendiriyorum."

"Vay canına," dedi Jack. "Bu inanılmaz. Ciddiyim. Çok heyecanlandım. Tüm arkadaşlarımıza söylemek için sabırsızlanıyorum."

"O konuda," dedi Jodi. "Onlara kendin söylemek zorunda kalabilirsin. Geri dönmeyeceğim."

Birden kalbimin milyonlarca kez hafiflediğini hissettim. Bunu söylediğini duymak, özellikle de kardeşine, benim için çok şey ifade ediyordu. Bu, daha önce konuştuğumuz şey hakkında ciddi olduğu anlamına geliyordu. Kolaylıkla evine dönebilir ve muhtemelen lüks içinde yaşayabilir ya da birlikte zaman geçireceğimiz bir şeyler yapmaya çalışabilirdi. Ama görünüşe göre, bu işi uzun soluklu yapmak istiyordu, ki bu harikaydı, çünkü ben de öyleydim.

"Oh," dedi Jack, sanki bu konuda ne hissettiğini düşünüyormuş gibi. "Şey, sanırım bu mantıklı. Evde senin için ne var? Annem ve babam mı? Pfft."

"Orada benim için ne olduğundan çok burada benim için ne olduğu önemli," dedi bana bakarak. Jack dramatik bir şekilde gözlerini devirdi ama yüzündeki gülümseme daha da genişledi.

"Siz ikiniz çok tatlısınız," dedi. "Cidden, tapılası. Beni hasta ediyor ama bayılıyorum. Senin adına çok mutluyum, Jodi. Çok mutluyum."

"Teşekkür ," dedi. "Sen her zaman benim kardeşim olacaksın ama ben burada kalmak ve aile işlerini yürütmek istiyorum. Beni ne zaman istersen görebilirsin ama bebeğimi büyütmek için istikrarlı bir yere ihtiyacım var ve tercihen çılgın ebeveynlerimizin yakınında olmamalı."

"Anladım," dedi Jack. "Beni ikna etmene gerek yok. Yüzde yüz haklısın. Ayrıca, şu anda burada bir işim var. King Vineyards'a bir şey için gitmem gerektiğine dair her zaman bir neden bulabilirim."

"Güzel," dedi. "Seni burada ve çocuğumun hayatında istiyorum. Ben de burada olmak istiyorum." Bana baktı ve sırtıttı. "Tüm bunlar bir tür kazaydı, ama şimdiye kadar yaptığım en iyi kazaydı."

Ona daha sıkı sarıldım ve arkama yaslanıp ikizler patates kızartması yiyerek ve Ally'nin ara sıra mutfak penceresinden dışarı bakmasının keyfini çıkararak sohbet etmeye devam ederken onu dinlemeye başladım; Ally sırtıttı, başını salladı ve olduğum yerde kalmamı işaret etti. O olup bitenler çok daha önemliydi. Açıkçası, Jodi'ye sarılmak için her bahane aklıma gelebilecek her şeyden daha önemliydi.

JODI

T ağabeyimin beni eve geri göndermeyeceğini ya da aileme bundan , aynı zamanda benim yanımda olduğunu anladığımda bedenimi saran rahatlama inanılmazdı. Dünyanın yükü omuzlarımdan kalkmış ve bir kenara atılmış gibi hissettim. Çoğuna kendimin bile izin vermediği tüm o gerginliğin boşalmasıyla ağlama birikintisine düşmemek için kendimi tutmak zorunda kaldım. hissediyorum.

Ama artık gitmişti. Uzun zamandır tek başımaydım, şehirden şehre kaçıyor, bulabildiğim her yerde çalışıp para biriktirerek hayatıma devam ediyordum. Esasen sokaklarda yaşadım. Hayatta kalmak ve saygınlığımı korumak için ne gerekiyorsa yapmıştım ama kolay değildi. Soğuk geceler ve uzun, zor günler vardı. Sürekli bulunma, takip edilme korkusu vardı.

Kardeşimin bana karşı olduğunu düşündüğümde kalp kırıklığı ve ezici bir kayıp vardı.

Artık gitmişti. Buna inanamıyordum ama gitmişti. Artık ailemin ne hissettiği umurumda bile değildi, gerçi o yükseklikten indiğimden en azından biraz umursayacağımdan emindim. Yine de o anda, yanımda Derek, arkamı kollayan kardeşim, ailelerine davet eden ve sıcak, içten bir şekilde karşılayan en- tire King klanı ve karnımda bir bebek varken... Umurumda değildi.

Yine de kardeşimin bana gerçekten sırt çevirdiğini düşünmekten nefret ediyordum. Ona açıklama şansı vermediğim için üzülüyordum.

neden söylediğini sorgulamak için. Eğer sadece dinleseydim, sadece bekleseydim.

Bunun makul olmadığını biliyordum. Dehşete kapılmıştım ve bunun iyi bir nedeni vardı. Ailem hayal kırıklıklarını hafife almasıyla tanınmazdı. Acımasız iş insanları olarak bilinirlerdi. Kardeşim ve ben tüm hayatımızı onların istediği gibi olmaya çalışarak geçirmiştik: mükemmel çocuklar. İçten içe bizi sevdiklerini biliyordum, ne kadar o kadar. Onlar sadece tekil odaklı ve tek insanlardı. Her nasılsa, sırf işlerinde başarılı olduğu için bunu kardeşime atfediyordum. Bu ona haksızlıktı. Ama kendime karşı da adil olmalıydım. Her zaman rasyonel bir zihinle karar veremiyordum. Kaçıyordum. Kendimi korumak zorundaydım.

Ve beni buraya getirdi. King Vineyards'a. Derek'e. Bunun iyi yanlarını görebilmeliydim. Şimdi kendimi sadece sevdiğim bir adamla değil, bir bebekle ve yanımda kardeşimle buluyordum.

Buna odaklanmaya çalıştım. Bunu tek düşüncem yapmaya çalıştım. İşe yaradığını. Hayal edebileceğimden çok daha iyi bir şekilde nasıl sonuçlandığını.

Ama kapıdan geçip mutfağa döner dönmez her şey ortaya çıktı.

Neredeyse kapı arkamdan kapanmadan önce Derek'in kollarına . Bana sıkıca sarıldı, gözyaşlarım akarken başımın üstünü öptü. Oraya gidip ikimiz için içecek bir şeyler almam gerekiyordu, alkol almayacağım belli olduğu için birkaç soda. Derek akşam vardiyasında çalışmak üzere geri dönüyordu ve birlikte takılmak için zaman ayırmamız konusunda ısrar ediyordu. Yine de acele etmedi, bana kızmadı ve bunun yerine beni ofise götürüp oturabileceği bir kenara çekti.

"Hey, sorun yok," dedi ve kapıyı arkamızdan kapattı. "Sorun yok. Biliyorum. Bu çok fazla."

"Özür dilerim," dedim. "Umarım hamilelik benim için böyle değildir, çünkü ben zaten ağlayan biriyim."

Derek kısa bir kahkaha attı ve ben de gözyaşlarımın arasından gülümsedim. Aynı anda o kadar çok şeye tepki verdiğini biliyordum ki

tek bir duygu, ama her şeyden çok bu rahatlamaya tutunmaya çalışıyordum.

"İyi olacaksın," dedi. "Hadi git, Jack'le gecenin geri kalanının tadını çıkar."

"Oteline dönmesi gerektiğini söyledi," dedim. "Sen buraya gelmek için ayrıldıktan hemen sonra, yarım saat içinde yola çıkacağını söyledi."

"Oh," dedi Derek. "O zaman eve gidebilirsin."

"Hayır," dedim. "Çalışmak istiyorum. Bunun yardımı olur."

"Emin misin?"

"Evet," dedim. "Teşekkür . Sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı. İyi olacağım."

Temkinli bir şekilde gülümsedi ve ben temizlenirken yanımda bekledi. Sonra dışarı çıktım, ertesi gün ve birkaç gün daha geleceğini söyleyen Jack'e sarıldım ve hemen işe koyuldum. Ritme iyice alışmıştım ve vardiya bittiğinde kendimi çok daha iyi hissediyordum. O kadar iyiydim ki Cam'in mutfaktan geçip Alex'in bugünlerde ağırlıklı olarak kullandığı ofise doğru yürüdüğünü gördüğümde onu dirseğinden yakaladım.

"Hey," dedim. "Artık beni maaş bordrosuna yazabilirsin."

Genişçe sırtıttı. "Duydum. İyi ki evraklar burada. Ve geri ödemen."

"İhtiyacın yoktu..." Ben

başladım. Beni durdurmak için elini kaldırdı.

"Bir bebeğin olacak. Kazandığın parayı geri çevirme" dedi.

"Doğru," dedim. "Teşekkür ."

"Sorun değil," dedi Cam sırtıtarak. "Bu arada ikiniz adına da çok mutluyum."

Sırıltma sırası bendeydi. O giderken arkamı döndüm ve Ally'yi aradım. Normalde hâlâ mutfaktaydı ama görünüşe göre gece için hazırlıkları tamamlamıştı. Derek mutfakta temizlik yapıyordu ve ben de dışarı koşarak Ally'yi gece için ayrılmadan önce yakaladım. Ona iyi bir doktor bulma konusunda tavsiyesini sormadan önce bir süre sarılıp sohbet ettik. Telefonundan doktorunun bilgilerini çekip bana gönderdi ve restorana geri döndüğümde sabah onları aramak için bir planım vardı.

Ally benim adıma o kadar sevinmiş ve heyecanlanmıştı ki, bu da kata geri döndüğümünden beri oluşan iyi ruh halime katkıda bulundu ve o gece eve gittiğimizde Derek'i neredeyse yakalayacaktım. Burası artık bizim evimizdi, benim misafir olduğum onun evi değil. Artık resmi olarak bir çifttik ve onu hiç suçluluk duymadan soyabilirdim. Koşup kollarına atladığımda, her zaman yaptığı gibi beni yakalayacağını biliyordum.

Bacaklarımı beline doladım, beni yatak odasına taşıırken dudaklarımız birbirine yapıştı. Aramızda kahkahalar yükseldi, rahatlama ve heyecan birbirine karıştı, ikimiz de bunun ilk kez olacağını ve sonrasında soru sorulmayacağını fark ettik. Endişe yoktu. Birlikteydik ve suçluluk duymamız ya da endişelenmemiz için hiçbir neden yoktu.

Kapı her zamanki gibi açık duruyordu ve Derek beni yatağa taşıdı, dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan önce beni nazıkçe oturttu. Ben karnını ve göğsünü öperken o gömleğini çekip başının üzerine çıkardı, benim ellerim de kemerini çekip fermuarını çekiştiriyordu. Gömleğini çıkardıktan sonra pantolonunun düğmelerini açmama yardım etti ve pantolon yere düşerek onu boxer külotuyla bıraktı, kalın siki kumaşı geriyordu.

Onları aşağı doğru çektim ve başımı zonklayan sopasının etrafına sardım, yüzüne bakarken onu okşadım. Dilimi başının altından kaydırıp orada biriken tuzlu sıvıyı toplarken yüzündeki zevk ifadesinin tadını çıkardım. Sonra onu ağzımın içine derinlemesine aldım, başının yanaklarımla kenarlarına sürtünmesine izin verdim. İnledi ve ellerini başımın arkasına koyarak hareketlerimde bana rehberlik etti.

Bir elimle taşaklarıyla oynarken Derek kalçalarını sallamaya başladı, diğer elimle de ağzıma tekrar tekrar daldırırken asasını tuttum. En zor anına geldiğinde, siki ağzımdan kayganlaştığında, geri çekildim ve bıraktım. Kendi gömleğimi başımın üzerinden çekerken, takdirle homurdandığını duydum. Sütyenimin kancasını açtım, düşmesine izin verdim ve yatağa geri çekilerek ona tırmanması için yer açtım.

Üzerime çıkan Derek beni derinden öptü ve ardından dudaklarını vücudumda gezdirdi. Köprücük kemiğime ve göğüslerime özel bir ilgi gösterdikten sonra pantolonuma doğru ilerledi ve pantolonumu yavaşça bedenimden çıkardı. Önünde çıplak kaldığımda, kalçalarımı öptü, kalçamla göbeğim arasındaki kıvrımda durdu ve dilinin yolun geri kalanını süpürmesine izin verdi.

Klitorisime ulaştığında ve yavaşça, ustalıkla döndürmeye başladığında haykırdım. İki parmağını içime sokarken nazıkçe yaladı. Parmaklarının uçlarını amımın üst duvarlarında gezdirirken inledim ve altında kıpırdandım. Elimi saçlarıyla doldurdum ve geriye yaslandım, gözlerimi sıkıca kapatıp duyuma odaklanırken yukarı doğru eğildim.

Doruk noktası yaklaşıyordu ve ben de ona doğru eğildim. Dalga yoğun, gök gürültüsü gibi bir hisle etrafıma çarpıyordu ve ben sarsılmaya başladıkça kalçalarım başının etrafında sıkıştı. Dili klitorisime sertçe bastırırken güçlü elleri beni yerimde tuttu ve parmakları içime hızlı ve sert bir şekilde girip çıktı.

Sonunda güçlü bir orgazmın sonuna ulaştığımda, arkama yaslandım ve kendini kalçalarımın arasına yerleştirirken kendimi onun için genişçe açtım. Hâlâ dokunulmaya karşı hassastım ve sikiğin başı açıklığıma dayandığında titriyordum. İçime girerken, yavaşça içime kayarken ve kalınlığına uyum sağlamama izin verirken amım zonkluyor ve ıslanıyordu.

Yavaşça, acı verici bir şekilde yavaşça seviştik, dudaklarımız sürekli birbirine dolanıyordu. Beni vücuduyla doldururken, kendimi hiç olmadığım kadar bütün hissediyordum. Hızını artırdıkça yuvarlandık, güldük ve coşkuyla haykırdık ve kendimi başka bir yoğun orgazmın içine girerken buldum. O da benimle geldi ve vücudu boşalırken sertçe öpüştük.

benimkine bağlandı, yatakta yavaşça birbirlerinin kollarına düştüler, çıplak ve tatmin olmuş bir halde.

DEREK

Her şey bir anda olup biteli birkaç gün olmuştu ve Jack'in biraz daha kalıp Jodi'yle arayı kapatması iyi oldu. Jodi'nin heyecanla kıyafetlerini ve diğer eşyalarını artık yatak odamız olan yere getirmeye başlaması sadece bir gün sürdü. Onun için kolayca yer açtım, eşyalarımı çekmecelerin yarısına sıkıştırdım ve Goodwill'e gitmek için birkaç çanta hazırlıyorum.

Jack sık sık gelir, işten önce ya da sonra bizimle takılırdı. Normalde hep birlikte dışarı çıkmayı önerirdim ama Jodi hamile olduğu için Jack'le bir barda içki içersek kendini dışlanmış hissetmesini istemedim. Bunun yerine evimize geri döndük ve Jack'in kendi başına oldukça iyi bir miksolog olduğunu öğrendim. Pazar günü şehre yolu düşerse onu bir aile yemeğine davet etmeyi ihmal etmedim ve o da kabul etti, bu da Jodi'yi biraz ağlattı.

Hafta sona ererken, Jack ertesi sabah eve dönmeye hazırlanıyordu ve son zamanlarda Jodi'nin odası olan ofiste kalma teklifimizi kabul etti. O zamana kadar odayı tamamen boşaltmıştı ama yatak hala çekyatın üzerindeydi, bu yüzden otelden bir gün erken ayrılması ve geceyi kız kardeşiyle geçirmesi mantıklı oldu. O gece işten eve dönmedi ve ben eve geldiğimde onları kanepede gülüşüp pizza yerken ve sohbet ederken buldum.

Jack'ten oldukça hoşlandığımı fark ettim. Kız kardeşine çok benziyordu, sanırım ikiz oldukları için bunu beklemeliydim. İlgi alanları ve konuşma tarzlarının yanı sıra pek çok ortak özellikleri de vardı.

şeyler. Jodi ve ben çok iyi anlaştığımız için, kardeşiyle de aynı şeyi yapmam büyük bir sürpriz değildi.

Her ikisinin de ne kadar zeki olduğunu fark ettim. Jodi her zaman ortalama bir garsondan daha zeki görünmüştü, ama ikisi birlikteyken, bazen ortaya çıkan edebiyat veya tarih referanslarına ayak uydurmakta ben bile zorlanıyordum. Özellikle Jack komik, hızlı ve şakalarla doluydu.

Oturup onlara katıldığımda Jodi adeta vızıldıyordu. Kardeşinin sadece onunla birlikte değil, aynı zamanda onun yanında olmasının onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Bu savaşta tek başına mücadele etmek inandırıcı bir şekilde dehşet verici olmalıydı, ama kardeşinin, hele de ikizinin yanında olması taze ve güven verici bir nefes olmalıydı.

Jack bir dilim daha alarak, "Seni bulduğuma sevindim, kardeşim," dedi.

"Ben de ," dedi ve biz bira ve şarap içerken kendini havalı hissetmek için kadehten içtiği elma suyundan bir yudum daha aldı.

"Bunu daha önce de konuştuğumuzu biliyorum ama cidden, size onların tarafında olduğum izlenimini verdiğim için özür dilerim," dedi.

"Hayır, özür dilemek zorunda değilsin," dedi. "Özür dileyeceğine inanmam için hiçbir neden yoktu. Bu senin karakterinin çok dışındaydı. Dünya üzerinde güvenilebileceğimi bilmem gereken biri varsa da kardeşimdir."

"Artık iki kişi," dedi beni göstererek. "Kimsen yokken seni yanına alıp güvende olmanı sağladığını ve sonra da sana aşık olduğunu düşünürsek, bence o da sayılır."

"Elbette," dedi. "Ama yine de özür dilerim. Böyle bir sonuca vardığıma inanamıyorum."

"İkimiz de kötü durumdaydık," dedi. "İkimiz de çok iyi düşünemiyorduk, sen benden daha iyi düşünüyordun. Gittiğimi düşünmüş olman benim için tamamen kabul edilemez bir durum. Bu konuda daha fazla düşünmeni istemiyorum, tamam mı?"

"Aynı şey benim için de geçerli," dedi. "Olanlar hakkında herhangi suçluluk ya da başka bir şey hissetmeni istemiyorum. Her şey yolunda gitti. Burada, birlikteyiz ve önemli olan da bu."

"Kesinlikle," dedi Jack. "Ne olursa olsun, ben senin arkadayım, kardeşim. Annem ve babam çıldırmış durumda. Ben yüzde bin senin yanındayım."

"Güzel," dedi. "Umarım senin de arkada olduğumu biliyorsundur. Her zaman."

"Bu kesinlikle rahatlatıcı," dedi. "İşlediğim tüm o cinayetler için bir mazeret göstermene ihtiyacım olacak."

Göz kırptı, biz de güldük.

"Belki o kadar uzak değildir," dedi Jodi. "Ama seni ziyarete gelirdim."

"Bunu takdir ediyorum," dedi. "Bu bakış açınızı kesinlikle anlayabiliyorum."

"Yani, bu iş bitti, değil mi? Artık bu konuda endişelenmek yok. Yolumuza devam edeceğiz ve birlikte ilerleyeceğiz. Aile olarak."

"Aile," dedi Jack bardağını kaldırarak. Ben de benimkiyle tokuşturdum. "Aile," dedim.

Sonraki birkaç saati konuşarak geçirdik, ta ki işe dönmemiz gereken saate, işten ayrıldığımız saatten çok daha yakın olana kadar. Jack uçağı kalkmadan önce biraz kestirmek için ofise gitti ve biz de ondan önce vedalaştık. Ondan bize sürekli ziyaretler ve yol maceraları için de sözler alındı. İkisi de beni lunapark maceraları için Orlando, Florida'ya götürmeye kararlıydı ve ben de kabul ettim.

Jodi ve ben nihayet yatağa girdiğimizde neredeyse anında uykuya daldık. Rüyalar alemine dalmadan önceki son düşüncelerim, ikimizin de hayatımızın kolay olmayacağını bildiğimiz, ancak bunun bizi durdurmayacağı yönündeydi. Ailesi kesinlikle bir sorun olacaktı ve yolda bir çocuk varken bunu çözmeye çalışmamız gerekecekti. Ama günün sonunda, her zaman onun arkasında olacaktım.

Üstelik şükredecek ve heyecanlanacak çok şey vardı. Çok iyi bir yerden başlıyorduk, zaten birlikte yaşıyorduk ve her açıdan son derece uyumlu olduğumuzu biliyorduk. Hâlâ restoranım ve kardeşlerim yanımdaydı. Üzüm bağı her geçen gün daha iyiye gidiyor ve restoran beni mutlu eden övgüler almaya başlıyordu. Çok geçmeden Kaliforniya'daki bağ turlarının gıpta ettiği bir yer olacaktık.

Telefonumun alarmı çalmadan hemen önce uyandım ve ben kahvaltı hazırlarken Jodi'nin biraz daha uyumasına izin vermeye karar vererek alarmı susturdum. Sonunda kalktığında, kardeşinin gitmesine üzüldüğü belliydi ama bunu atlatmaya çalışıyordu. Kahvaltı masasına otururken bana zayıf bir şekilde gülümsedi.

"Uyumama izin verdiğin için teşekkür ederim," dedi. "Sen yataktan çıktığında uyanmadığıma şaşırdım."

"Gerçekten değildin," dedim. "Fazladan yumurta yaptım. Bebek için."

Bir an sadece bana baktı, sonra alt dudağı titremeye başladı ve gözlerinin kenarları yaşlarla doldu.

Buna alışmam gerekecekti.

Jodi'yi mutfağa bıraktım ve Cam'i bulabilir diye bakmak için ofise gittim. Sipariş etmek istediğim bazı şeyler vardı ve önce mali işlerin orada olduğundan emin olmam gerekiyordu. İşim bittikten sonra mutfağa geri döndüm ve Jodi ile Ally'nin hazırlık masasının yanında durduğunu gördüm. Bir yandan Jodi'nin elinde kış menüsü vardı ve alçak sesle konuşuyordu.

Jodi, "Ama bunu Alex'in bahsettiği şiraz ile eşleştirirseniz gerçekten güzel olur," dedi.

Ally, "Sende bu iş için akıl var, biliyorsun," dedi. "Cidden, o şirazı hiç düşünmezdim. Yemeklerin Pers aromasıyla çok iyi giderdi."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Jodi heyecanla. "Bilmiyorum. Tatları biliyormuşum gibi hissediyorum, sadece tüm terminolojiyi bilmiyorum, anlıyor musun?"

"Bu konuda size yardımcı olabilirim," dedi Ally. "Sen bana eşleştirmeler konusunda yardımcı ol, ben de menüde doğru kelimelerin yer almasını sağlayayım."

İkisi de güldü ve ben de duvara yaslanıp onları izledim.

Ally kardeşimin kızı olabilir ama hayatımdaki en büyük etkilerden biriydi. O benim en iyi arkadaşım ve sırdaşımdı ve Jodi ile birlikte orada durup menü üzerinde çalışmaları ve bunu birlikte yapmaları benim için sihir gibiydi. Onların heyecanlanmalarını ve arkalarındaki benden habersiz mutlu bir şekilde birbirleriyle konuşmalarını izlemeyi çok seviyordum.

Bir süre sonra, tüm bunların ne kadar şaşırtıcı olduğunu anlamaya başladım. Kötü bir gün olmasaydı, bunların hiçbirisi olmayacaktı. Çok kötü bir gün bir şekilde hayal edebileceğim en harika hayata yol açmıştı.

EPİLOG

JODI

"A İyi misin?" Derek, kanepede yan yatmış bir şekilde uzandığım oturma odasına gelerek sordu.

Elimi karnımın yan tarafına bastırdım ve geçen keskin acıyı yatıştırmak için bir nefes aldım. Başımı salladım.

"Acıyor," dedim.

Kanepenin yanında dizlerinin üzerine çökerken yüzünde endişeli bir ifade belirdi. Elini tekrar alnımda gezdirdi ve diğer elini kalçama koydu.

" oluyor?" diye sordu. "Kendini hasta mı hissediyorsun?"

İlk birkaç ay sabah bulantılarım çok fazlaydı ama kendimi daha iyi hissettiğim günler de olmaya başlamıştı. Bir şekilde bu acıyı hissetmek daha korkutucu ve üzücü hale geldi.

"Biraz temizlik yapıyordum ve midem biraz garip hissetmeye başladı. İçime sinmeyen bir şey yediğimi düşündüm ama daha da kötüleşti. Sonra gerçekten keskin ağrı başladı."

Daha önce kadınların hamileyken yan yattıklarını ve bunun safra kesesi taşı ve diğer sorunlardan kaynaklanan ağrıları gidermeye yardımcı olduğunu duymuştum. Sorunun ne olduğunu bilmesem de aklımdan geçen ilk şey buydu. Sadece yardımcı olmasını umabilirdim ama şu ana kadar ağrılarım geçmemişti.

"Doktorunu aradın mı?" Derek sordu. Başımı salladım. "Tamam. Onu arayacağım."

Cebini karıştırdı ve telefonunu çıkardı. Doktorun ofisi zaten , bu yüzden onunla bağlantı kurması sadece birkaç dakika sürdü. Derek onunla konuşabilmem için telefonu bana uzattı ama acı giderek şiddetleniyordu, ben de geri çekildim ve başımı salladım. Ona söylediklerimi anlattı ve aramayı sonlandırmadan önce birkaç saniye dikkatle dinledi.

"Hastaneye gitmeni istiyor," dedi. "Doğruca acil gitmeni söyledi. Seni kontrol edebilir ve neler olabileceğini görebilirler."

Ondan sonraki akşam bulanıktı. O kadar korkmuştum ki, hastaneye gittiğimde ne öğreneceğim konusunda o kadar endişeliydim ki, neredeyse gitmek istemiyordum. Bu düşünebileceğim en mantıksız şeydi. Gitmemek olanları değiştirmeyecekti. Olsa olsa işleri daha da kötüleştirebilirdi.

Ama yine de duymaktan korkuyordum. Bir yanım kanepede öylece kalmak istiyordu. Bana bir süre daha beklersem ağrının geçeceğini ve her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu.

Derek bunların hiçbirini duymuyordu ve çok geçmeden beni zaten bildiğim şeye ikna etti: Hastaneye gitmem gerekiyordu.

Eve vardığımızda ertesi sabahın erken saatleriydi. Derek beni yatağa yatırdı ve duşa girmeden önce ultrason fotoğraflarından oluşan şeridi yanımdaki komodinin üzerine koydu. Uzanıp resimleri aldım ve yastığımın altına koydum, böylece onları yakınımda tutabilecektim.

Bunlar bebeğimizin gördüğüm ilk görüntüleriydi. İlk ultrason randevumuza daha birkaç hafta vardı ve ben onun küçük yüzünü ve ellerini göreceğimiz o anı sabırsızlıkla bekliyordum. O gece çok korkutucuydu ve sinirlerim gergindi, ancak miniğimizin görüntüsünü erkenden görmenin harika sürprizi bu korkuyu hafifletmeye yardımcı oldu.

Kendimi hep bir gün anne olarak hayal ettim. Bunu gerçekten hayal ettiğimi ya da özlemini bir şey olduğunu söyleyemem. Bu sadece

Tıpkı eninde sonunda sevecek birini bulup yuva kurmak gibi, geleceğimde gerçekleşeceğini varsaydığım bir şeydi. Derek'imi ve bebeğimi taşımaya alışana kadar bu şekilde düşünmemiş olsam da, ailemden kaçmanın ve güven fonumu elde edene kadar onlardan uzak durmaya çalışmanın birden fazla nedeni olduğunu fark ettim.

Elbette kendimi korumak istedim. Ailemin beni kullanmasına, ne yapacağımı ve kiminle evleneceğimi söylemesine izin vermek istemedim. Bu benim seçimimdi. Gerçek bir partnerim olsun, aşık olayım ve gerçek bir evlilik yapayım istiyordum.

Hamileliğim sırasında, bir anne olarak geleceğimi de koruduğumu fark ettim. Kafamı toparlamak gerçekten zordu ama aklımın bir köşesinde, bir gün sahip olacağım çocuğu, ailemin benim için istediği evliliğe zorlanırsam asla sahip olamayacağım çocuğu koruyor olmalıydım.

Bunu düşünmek için çok fazla zaman harcamamış olsam da, kendimi bir gün bir çocuk sahibi olarak görebiliyordum. Kendimi bir bebeğe bakarken ve bir çocuk yetiştirirken görebiliyordum. Bir oğlum ya da kızım olup olmayacağını, nasıl bir çocuk olacaklarını ve büyüyünce nasıl bir yetişkin olacaklarını merak ettim. Ama hamilelik üzerine hiç düşünmedim. Bu sadece başıma gelecek, o bebeği kucağıma almak için atlatacağım bir şeydi.

Bir çocuk yetiştirmek her zaman kolay olmayacaktı ve yol boyunca stres ve zorluklarla karşılaşacağımı biliyordum. Bu zorluklardan birinin hamileliğin kendisi olacağı hiç aklıma gelmemişti. Anlaşıldığı üzere, hamileliğimin başlangıcındaki korkunç hastalık haftaları sadece bir başlangıçtı.

Hastaneye yaptığım bu ilk ziyaret, beni diken üstünde tutan, sağlıklı hissetmemi ve gerçekten heyecan duymamı engelleyen komplikasyonlarla dolu bir dizi ziyareti başlattı. Bebeğimi seviyordum ve ziyaretlerden birinde kızımız olduğunu öğrendiğimiz bebekle tanışmayı dört gözle bekliyordum. Ancak haftalar geçtikçe ve hastaneye girip çıkmaya devam ettikçe, çok istediğim mutluluğu gerçekten hissedebileceğime zorlaştığı zamanlar oldu.

Normal düzenli ultrasonları planlamak veya hamileliğin her bir dönüm noktasını öğrenmek için sabırsızlanmak yerine, bu açıklamalar çoğunlukla acil servis ziyaretlerine veya gözlem için korkutucu gecellemelere gömüldü.

Derek bir başka ziyaretten sonra eve girmeme yardım ederken, her şeyin duygusu çöktü ve gözlerim yaşlarla doldu. Elini daha sıkı kavradım ve Derek bana baktı.

"Hey," dedi gözyaşlarımı fark ettiğinde. " oluyor?" "Sadece her şeyi düşünüyorum," dedim.

Beni eve soktu ve odamıza götürdü. Yatağa girdim ve yorgani üzerime çekti.

"Sana biraz çay getireyim. Hemen dönerim."

O gitti ve ben kendimi toparlayıp ağlamayı kesmeye çalıştım ama gözyaşlarım akmaya devam etti. Elinde en sevdiğim bitkiden bir fincanla geri döndüğünde doğruldum ve başımı tahtaya yaslayıp yanaklarımı sildim.

"Bebekle olup biten her şey ailemi düşünmeme neden oldu," dedim.

Başını salladı. "Ben de."

"Gerçekten mi?" Bardağıma biraz bal koyup karıştırarak .

"Evet. Ailem tüm bu hamilelik boyunca yanımda oldu."

"Biliyorum. Çok yardımcı oldular ve her şeyde yanımda oldular. Herkes olmasaydı tüm bunları nasıl atlattırdım bilmiyorum. Özellikle de Ally. Onunla tanıştığım için çok şanslıyım."

"Eminim o da senin için aynı şeyi söylerdi," dedi gülümseyerek.

Başımı salladım. "Hepsine çok minnettarım. Onlar benim için dünyalara bedel. Ama ailemi ve her şey şu anda olduğu gibi kalırsa bu bebeğin onları asla tanıyamayacağını düşünmeden edemiyorum. Ve

onu tanımayacaklar. Seveceği, birlikte yatıya kalacağı ya da tatillerde ziyaret edeceği bir büyükanne ve büyükbabası olmayacak.

"Ve ailem ilk torunlarını kaçırarak. Korkunç bir şey yaptılar ve ben beni gerçekten rahatsız eden pek çok şey oldu. Karanlık şeyler yaptıklarını kabul eden ilk kişi ben olacağım. Ama onlar hala benim ailem" dedim.

"Evet, öyleler," diye yanıtladı Derek tereddüt etmeden. "Ve kızımızı tanımayı hak ediyorlar. En azından bir torunları olduğunu bilmeyi. Kızımızla ne kadar ilgileneceklerine ve senin onlarla ne kadar ilgilenmen gerektiğine oradan karar verebilirsin."

"Peki, ne yapmalıyız?" Ben sordum.

"Onları aramak ister misin? Ziyarete gitmek?"

Hemen başımı salladım. "Söylediğimde ciddiydim. Oraya geri dönmeyeceğim. Sadece bir ziyaret için bile. En azından uzun bir süre için. Ve onları durup dururken aramanın iyi bir fikir olup olmayacağını da bilmiyorum. Sanırım Jack'in onlara söylemesi gerekecek. Onun hakkında düşündüklerim yüzünden hâlâ kendimi kötü hissediyorum."

Derek, "Artık bu konuda kendini hırpalayamazsın," dedi. "Bir hata yaptın. Çok büyük bir stres altındaydınız ve bu oldu. Bu konuda hiçbir şey yapamazsınız ve birlikte ilerleme şansınız var. Kardeşinle ikinci şansının tadını çıkarmalı ve geçmişin seni geride tutmasına izin vermemelisin."

Bunu duymaya ihtiyacım vardı.

"Haklısın. Ve bence bu, nerede olduğumu onlara söyleyecek kişinin o olmasını daha da iyi hale getiriyor. Benim doğrudan ailelerimize gitmem yerine o aramızda bir köprü olacak," dedim.

"Onlara ne anlattıracaksın?"

Bir nefes aldım ve çaya baktım, bir tür cevabın yüzeye çıkmasını umuyordum. Bunun yerine sadece çayın tatlı, harika kokusu ve tenime değen sıcak buharı vardı. Bu güzeldi ama ihtiyacım olan şey bu değildi. Nefesimi bıraktım ve tekrar Derek'e baktım.

"Onlara nerede söyleyebilir. Kesin bir şekilde geri dönmeyeceğimi anladıkları sürece," dedim.

Başını salladı ve beni öpmek için öne doğru eğildi. Ne olursa olsun onun desteğine ve sevgisine sahip olduğumu bilmek inanılmaz bir duyguydu.

Jack onlara nerede olduğumu söyledikten sonra ailem benimle iletişime geçmek için hiçbir çaba sarf etmedi. Bu onların karakterine o kadar aykırı geliyordu ki, en azından hayatıma girmeye çalışmadıkları için neredeyse korkuyordum. Bunun yerine Jack'e iyi olduğuma sevindiklerini ve bebek için tebrik ettiklerini söylediler ve hepsi bu kadar.

Hamileliğimin geri kalanında bu konuyu fazla düşünmemeye çalıştım. Doktoruma tekrar gitmeme neden olan komplikasyonlar ve bir bebek taşıırken hastanede geçirmek isteyeceğimden çok daha fazla zaman geçirmem nedeniyle endişelenecek ve strese girecek yeterince şey vardı.

Sağlıklı kalmak ve mümkün olduğunca uzun süre hamile kalmak için elimden gelen her şeyi yaptım, ancak preeklampsi benim için bu görevi sona erdirdi. Doktorum kan basıncımın yükseldiğini ve birkaç gün boyunca hastanede müdahale edilmesine rağmen düşürülemediğini görür görmez, ikimizi de kurtarmak için bebeği acilen almaları gerektiğini söyledi.

Anestezi henüz etkisini göstermeye çalışırken beni ameliyathaneye götürdüler, sonra birdenbire karşımdaydı. İki ay erken doğan ve o kadar küçüktü ki Derek'in ellerinden birine sığacakmış gibi görünüyordu, küçük Nicola bir mucizeydi ve ortaya çıktığı andan itibaren bir savaşçıydı. Daha şimdiden ciyaklamaya ve elinden geldiğince çırpınmaya başlamıştı, bu da onun üstesinden geleceğinden ve iyi olacağından daha fazla emin olmamı sağladı.

Yeni bebeğimi YYBÜ'ye teslim etmek zorunda kalmak hayatımda yaptığım en zor şeydi. Bebeğimin yanımda olmasını, onu tutabilmeyi ve güçlenmek için savaşırken onu rahatlatabilmeyi istedim. Mücadele ettiğini bilmek ve onunla ilgilenen kişi olmamak içgüdülerime o kadar ters düşüyordu ki. Annesi olarak ona ihtiyacı olan her şeyi veren kişi ben olmalıymışım gibi hissediyordum.

Ancak bir anne olarak, her şeyin üstesinden gelebilecek donanıma sahip olmadığımı da biliyordum. Ona bu bakımı verebilecek kişilere güvenmem ve yakında bana ve babasına dönmesini sağlamak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklarını bilmem .

Bu, onu öylece teslim edip yolumdan çekileceğim anlamına gelmiyordu. Hastaneden ayrılmayacaktık, bunun yerine Yenidoğan Yoğun Bakım Ünitesi'nin yakınındaki ebeveyn odalarından birinde kalacaktık. Bu, Derek ve benim, izin verdikleri her gün ve gece Nicola ile birlikte olabileceğimiz anlamına geliyordu.

Nicola'nın doğumundan bir hafta sonra resepsiyonda birinin beni beklediğini söyleyen bir telefon aldığımda oradaydım. Derek'in ailesinden biri olduğunu, hemen her gün yaptıkları gibi bana yiyecek ya da başka malzemeler getirmeye geldiklerini düşündüm. Ancak danışmaya gittiğimde, beni küçük kızımın ani gelişi kadar şaşırtabilecek tek şey olduğunu düşündüğüm şeyle karşılaştım.

Ailemdi.

Olduğum yerde durdum ve onlara baktım. Konuşurlarken başlarını birbirine yaklaştırmışlardı ama babam beni fark edip annemin dikkatini çeker çekmez sustular.

Konuşmayı kestiler ve bana baktılar. Her iki taraf da bir sonraki adımda ne söyleyeceklerini ve ne yapacaklarını düşünürken, uzun bir süre boyunca birbirimize kilitlenmiş vaziyette durduk. Sonra birden özür dilemeye, benden af dilemeye ve torunlarının hayatında olmayı ne kadar çok istediklerini söylemeye başladılar.

İtiraf etmeliyim ki söyledikleri şey beni şaşırtmıştı. Arkadaşlarım özür dilemeleriyle ya da yanlış bir şey yaptıklarını kabul etmeleriyle tanınmazlardı.

"Özür dilediğiniz için teşekkür ederim," dedim. "Sadece çok açık olmak istiyorum. Derek ve ben senin Nicola'nın hayatının bir parçası olmanı istiyoruz ama bunu ancak bana bir kız evlat yerine bir iş varlığı gibi davranmaya çalışmanın yanlış olduğunu ve asla düzelmeyeceğini kabul edersen yapabilirsin. Bana bu şekilde davranamazsın ya da sırf aile için iyi olduğunu düşündüğün için benden istediğin şekilde davranmamı bekleyemezsin."

"Anlıyoruz," dedi annem başını sallayarak. "Çok üzgünüz."

Bunun üzerine onları kreş penceresinin yanında durmaya davet ettim ve hemşirelerden bebeği görebilmeleri için izoleti yaklaştırmalarını istedim. Öpüşüp koklaştılar ve ben de özürlerini kabul edip hayatıma tekrar girmelerine izin vermenin yapılacak en doğru şey olduğunu biliyordum.

İlişkimiz hemen düzelmeyecekti. Her ne kadar çabalıyor olsam da onlara karşı hissettiğim olumsuz duygulardan hâlâ tam olarak kurtulamamıştım ve güven uzun bir süre sorun olacaktı. Ama bunu çözecektik. Aileler böyle yapar. Ve sonuçta hepimiz artık öyleydik.

Hikayeyi beğendin mi?

Lütfen yayımlanan bir önceki romanıma göz atın

Tüm hikayeler tek başına okunabilir

[Dağ Adamı Kötü Çocuk](#)

Hikayenin kısa bir önizlemesi için okumaya devam edin.

PORTER

I Baş ağrısıyla uyandım ve bir *daha asla* diye düşündüm. Yıllar önce dibe vurduğumdan beri bininci kez "Bir daha asla" diyor gibiydim. Tek başıma geçirdiğim çok sayıda gece beni dibe daha önce hiç olmadığım kadar yaklaştırmıştı. Eminim ki Hikâyem benzersiz değildi ama bu anlatmamı kolaylaştırmıyordu.

Sarhoşluk deneyimlerime lisedeyken başladım. O zamanlar, birlikte koştüğüm başka bağımlılardan oluşan bir kalabalığım vardı, bu yüzden davranışlarım o kadar da kötü görünmüyordu. Çalışların arasında uyandığımız ya da sınıfta altımıza işediğimiz hakkında şakalaşırdık. Tüm arkadaşlarınız yanınızdayken garip ya da rahatsız edici değildi, bu yüzden devam etmeye devam ettim. Akran baskısı size çılgınca şeyler yaptırıyor, hayatınıza zarar veren faaliyetlerin tamamen normal olduğu gibi sinsi bir kisvenin arkasına saklanıyordu.

İlkokuldan beri en iyi arkadaşım olan arkadaşım Mike, beni önemseyen tek kişiydi. Beni bundan kurtarmaya çalıştı, kendi başıma adım atmam için cesaretlendirdi. Onu dinlemedim. Kafayı bulmak çok eğlenceliydi ve birlikte kafayı bulduğum çocukların "gerçek beni" tanıdıklarını düşünüyordum.

Daha derine indikçe bağımlılığımı kontrol edemediğimi fark ettim. sonra, herkes üniversiteye gitmek ya da gerçek bir iş bulmak için büyük şehre gittiğinde, ben buralarda takıldım. Buralı bir kızla bir dargın bir barışık ilişkim vardı. Onun için bir şey ifade ettiğimi sanıyordum ama o sadece kafayı bulmakla ilgileniyordu.

Param bitti ve her uyuşturucu bağımlısının alışkanlıklarını desteklemek için yaptığı şeyi yaptım: Satmaya başladım. Çok geçmeden kokain ve metamfetamin oldu,

ve boyumdan büyük işlere kalkıştım. Gerektiğinde cezalandırmaktan çekinmeyen son derece kötü insanlarla son derece büyük bir pisliğe bulaşmışım. Mike ortaya çıktı ve kefaletimi ödedi, benim yerime suçu üstlendi ve altı ay hapis yattı. Bu beni daha da kötü hissettirdi, çünkü onun benim cezamı çektiğini ve arkadaşlığımıza olan sapkın sadakatinden dolayı çenesini kapalı tuttuğunu biliyordum.

Kazdığım çukur daha da derinleşti. Mike gittiğinde uyuşturucudan kurtuldum ama içkiyi ve hapları bırakamadım. O kadar çok içtim ki kendimi erken bir mezara koyabilirdim. Bir şekilde aklım başıma geldi ve ayık kalmayı başardım. O gece, cezasını bitirdikten sonra barda Mike'la karşılaşmış olmalıyım. Benden tek istediği basit bir "Teşekkür ederim "di.

"Benim yerime suçu üstlenip hapis yattığın için teşekkür ederim." O anda söyleyebileceğimden çok daha fazlasıydı ve bu beni iğrendirdi. Arkadaşım benim için her şeyi yapmıştı ve ben iki basit kelimeyi bile bir araya getiremiyordum. Tam o anda motivasyonumu buldum ve soğuk hindi oldum. Kendimi on iki aşamalı bir programa kaydettirdim ve toplantılara gittim. Atmam gereken adımlar ne olursa olsun hayatımı değiştirmeye hazırdım.

Bu bana gerçek bir iş bulmam için gereken desteği verdi, sadece bakkallık bile olsa. Eski bir alkolik arkadaşımınla birlikte güzel bir garaj dairesi tutmuştum ve sıradan bir vatandaş hayatı yaşıyordum. Mike başı dertte bana geldiğinde ve ben de ona yardım edebildiğimde kendimi rahatlamış hissettim. Onun gözünde kendimi kurtarmıştım ve beni tekrar davet etmeye başladı.

Yeni bir karısı vardı ve birlikte mutluydular. Diğer arkadaşlarının hepsi evlenmişti, her birinin kolunda güzel bir kadın vardı. Çocukları vardı, işten sonra yemek yapıyorlardı, Singer's Ridge'de normal çiftlerin yaptığı her şeyi yapıyorlardı. Bazen onlarla takılırdım ama kendimi hep beşinci tekerlek gibi hissederdim. Tek bekar bendim, hayatını düzene sokmamış tek kişi bendim.

Bir gece eski iş arkadaşlarımdan birine rastladım. Hapisten çıkmıştı ama Mike'ın aksine o gerçekten suçluydu. Eski günlerin hatırına beni tekrar kafayı bulmaya ikna etti. Bir kereden ne olur ki diye düşündüm. Meğer çok şeymiş. Ondan sonra ayık kalmayı asla başaramadım.

Sober Network'ten bir arkadaşım beni yerde baygın halde bulunca garajından kovdu. işinden ayrıldım ve kovuldum. Tekrar uyuşturucu bağımlısı arkadaşımın yanına taşındım ama çok kavga ettik. Sonunda bir zamanlar eski bir çiftlik evi olan bir yerde kendime ait bir yer buldum. Çok fazla odaya bölünmüştü, yüksek bir bina gibiydi, cehennem kadar ucuz ve insan doluydu. Herkesin bir yatak odası vardı; her katta bir banyo ve bir mutfak paylaşılıyordu. Çoğunlukla yemek yemiyordum, yediğimde de paket servis ya da ramen yiyordum.

Aylık 300 dolardı çünkü karşılayabileceğim daha fazla bir şey yoktu. Aklımın başımda olduğu anlarda, başımı sokacak bir çatıya sahip olduğum için şükrediyordum. Birkaç ay boyunca bana hesap verecek kadar aptal olan tek kredi kartıyla harcama yaparak sürüklendim. Her gün kafayı buluyordum. Ayık kalmak için hiçbir neden yokmuş gibi görünüyordu. Telefon numaramı değiştirdim, faturayı karşılayamadığım için kontrollü telefonlardan birini aldım.

Mike ve arkadaşlarıyla takılmayı bıraktım. Onlar zaten benim için fazla iyidiler. Küçük çocuklarının beni bu halde görmesini istemiyordum. Şansıma, Mike ve karısıyla lokantada yemek alırken karşılaştım. Masalarından beni gördüler ve bana el salladılar.

"Hey," dedim, kelimeyi biraz geveleyerek.

"Selam, Porter," dedi Tammy neşeyle.

Mike şüpheyile gözlerini kıstı. "Yine mi kullanıyorsun?" "Hayır," diye yalan söyledim.

"," dedi Mike.

"Gitmem gerek." Kapıyı işaret ettim. "Gitmem gerek."

"Otursana," diye ısrar etti Tammy. "Seni görmeyeli uzun zaman oldu."

Ayaklarımın üzerinde dengesiz bir şekilde yere yığılıp yanına çöktüm. "Sen nasılsın?"

Tammy ve Mike birbirlerine anlamlı bir bakış attılar. "Peki."

"Çalışıyor musun?" Mike sordu.

Başımı salladım.

İç çekti. "Yarın saat onda kereste deposuna gel. Bunu başarabileceğini düşünüyor musun?"

Yüzüne ve söylediklerine odaklanmaya çalıştım. Bana bir iş mi teklif ediyordu? Kabul etmemek aptallık olurdu. O sırada gelir elde etmenin hiçbir yolu yoktu ve kredi kartı bakiyem maksimuma yaklaşıyordu. Uyuşturucu satmaya geri dönemezdim - son seferinde feci bir şekilde bitmişti. Burada beni hala önemseyen, yardıma ihtiyacım açıkça ortadayken zeytin dalı uzatmaya istekli biri vardı.

O gece ortak banyoda duş alarak temizlendim. Kereste deposunun sahibiyle yapacağım görüşmeye yetecek kadar bir miktar uyuşturucu aldım. Mike'ın ailesi lise boyunca ve yaklaşık iki yıl önce anne babası emekli olup şehir dışında yeni bir ev satın alana kadar buranın sahibiydi. Burayı uzun süredir çalışan ve şantiye müdürü olan Brian Matthews'a satmışlar. O da yeni insanlar getirdi ve mekânı yirmi birinci yüzyıla taşıdı. Oraya son gittiğimde Mike ve ben çocuktuk. Artık ağır işlerin çoğunu yapan makineler vardı ve tek yapmanız gereken bir tahtayı yuvasına yerleştirmek, bir düğmeye basmak ve diğer ucundan mükemmel bir şekilde kesilmiş olarak çıkmaktı.

Matthews bana etrafı gezdirdi ve işin gerektirdiği her şeyi açıkladı. İşe asgari ücretle başlayacaktım, yani en alt kademedeki adam olarak. Kereste taşıyacak ve yerleri süpürecektim ama bu da bir iş olacaktı. İşe giderken giymek üzere kendime ait bir önlük ve iki yeşil tişört aldım.

Mike uzun süredir kereste deposunda satış elemanı olarak çalıştığı bir sonraki kasabada araba satmaya geçmişti. İnsanlarla konuşmayı sevdiğini ve işin en iyi yanının bu olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Ailesini geçindiriyor gibi görünüyordu. Umurumda değildi. Kereste deposunda onun yeri açıldı ve ben de aldım.

Çoğu gün oraya ulaşmak bir mücadeleleydi, ama kendime biraz kredi verecek olursam, başımı suyun üzerinde zar zor tutuyordum.

Hayatta kalmak bir süre sonra eskidi ve ne halt ettiğimi merak ettim. Dün gece, yerel bir içki mekânı olan Lucky Lady'ye gitmiş ve kovulmadan önce birkaç içki alabilmişim. Sonra markete gittim ve birkaç şişe ucuz şarap aldım. Bir grup genç bana sopa atmaya başlayana kadar kaldırımda oturup kendi kendime içtim. Tökezleyerek daireme doğru uzaklaşırken bayılmışım. Bir şekilde eve gitmeyi başarmıştım, hem de yatağın içine.

Şiddetli bir baş ağrısı ve ağzımda kusmuk tadıyla uyandım. Etrafımda bir çöp denizi toplanmıştı: eski bira kutuları, boş paket servis kapları, kirli çoraplar. İnledim, dünya dönerken yatağa geri düştüm.

Bu çok fazlaydı. Kendimi yerin dibine sokuyordum. Çocuklar benimle dalga geçiyordu. Pasaklı ve ezik biriydim. Beni önemseyen tek insanları, Mike ve arkadaşlarını hayal kırıklığına uğratmışım. Ne olmuş yani, artık uyuşturucu satmıyordum - bir günü bile ayık geçiremezken bu gerçekten gurur duyulacak bir şey miydi?

Bir daha asla, diye düşündüm. Ama bunu kendime kaç kez söylemişim. İşe yaramış gibi görünmüyordu. İrade gücüm güne bir saat kala dağılıyor ve sırf işe yetişebilmek için bir şeyler atıştırıyordum. Patronum biliyordu. Birlikte çalıştığım herkes biliyordu. Hepsi beni rehabilitasyona gitmeye teşvik etmişti ama ben omuz silkmiş, asla tutamayacağım sözler vermişim.

Belki de bugün o gündü. Kıt kanaat geçinmeye daha ne kadar devam edecektim? Hayatın neşesi neredeydi? Her şey olması gerekenden çok daha zor görünüyordu. Yataktan kalkmak bile korkunç bir angarya gibi görünüyordu; işe gitmek için kimyasal yardım gerekiyordu. Hayattan bıkmıştım, kendimden bıkmıştım, sabahları başka bir güne uyanmaktan bıkmıştım.

Orada uzun süre kendime acıyarak yattım. Vücudum kafayı bulmayı arzulamaya başladığında karşı koydum. Bu şekilde devam etmek istemiyordum. İş herkes beni rehabilitasyona gitmem için zorlayıp duruyordu. Belki de

Cevap buydu. Tanrı biliyordu ki kendi başıma temize çıkamazdım. Belki de gerçekten profesyonel yardım almanın zamanı gelmişti.

Bulabildiğim en temiz kıyafeti seçerek lekeli kıyafetlerimi değiştirdim. Odam berbat kokuyordu. Temizlemem, tüm çöpleri toplamam ve yerleri fırçalamam gerekiyordu. Ama bu işe başlamak için ne enerji ne de odaklanma bulabildim. Bunun yerine gözümü daha da önemli bir şeye diktim: rehabilitasyon programlarını araştırmak.

Birkaç aydır cep telefonu faturamı ödememiştim, bu yüzden kullan-at telefonla yapabildiğim tek şey indirdiğim birkaç oyunu oynamaktı. Yine de cebime koydum. Sorunumun ciddiyetini maskeleyemeye yarıyordu. İnsanlar beni telefonla görürlerse otomatik olarak normal olduğumu düşüneceklerdi.

Kütüphanede ücretsiz internet vardı; oraya girip iyileşme programlarına bakabilirdim. Kamyonetime bindim, neredeyse beş yıl önce iyileşme sürecindeki bir arkadaşımın aldığım eski bir pikaptı. Nedense milyonlarca hata yapmış olmama rağmen hiç yakalanmamıştım. Yasalar söz konusu olduğunda radarın altından uçtum. Milyonlarca kez hapse girmem gerekirdi ama şans hep benden yanaydı.

Dün geceden kalan bulanıklığı saymazsanız, bu sefer gerçekten ayıktım. Dikkatli sürdüm, kendimi dikkat etmeye zorladım. Kütüphane ana cadde üzerindeydi ve cumartesi öğleden sonra trafik oldukça yoğundu. Bir park yerine yavaşça girdim ve motoru kapattım. İçeride, okul öncesi çocuklar için yüksek sesle okuma programı haricinde kütüphane sessizdi.

İnternette gezinmek için bölmelerden birine kaydım ve kütüphane kartımı kullanarak oturum açtım. Komikti; hayatta ne kadar dibe vurmuş olursam olayım, yine de o kütüphane kartını saklamayı başarmıştım. Hayatta gerçekten ücretsiz ve yararlı olan birkaç şeyden biriydi. "Rehabilitasyon" ve şehrimin adını yazdım ve birkaç sonuç aldım.

En yakınları Nashville'deydi. Bir tanesini ayıklıkla olan kısa flörtümde duymuştum. Bir tanesi dini bir yerdi. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Bir hastaneye bağlı üçüncü yer vardı ve o en iyi seçenek gibi görünüyordu. En azından orada, herhangi bir sorun yaşarsam, doktorlar hazır olacaktı. Adresin fotoğrafını çektim ve telefonu cebime geri koydum. Eğer cesaretimi toplayabilirsem

belki işler girerdi. Ama önce patronumla konuşmam gerekiyordu.

GINA

M tekir kedi yanımda uzanıp mırılarak beni uyandırdı. Kulaklarını kaşımak için yorgun bir elimi uzattım. Ona Kötü diyordum ve ilgili bir arka plan hikayesi vardı. Evil'in kaderinde dünyayı ele geçirmek vardı; o sadece Nashville'deki dairemde benimle yaşamak için küçük bir mola veriyordu. Bel masajından ve konserve kedi mamasından bıktığı anda ayaklanacak ve hepimize hükmedecekti. Zaten bana hükmediyor, diye düşündüm alaycı bir şekilde, mücadele ederek Yataktan çıktım.

Şeytan beslenmeyi talep etti ama onu bir dakikalığına görmezden geldim. Dünyayı ele geçirmeyi planladığı için . Şu anda bekâr olmama rağmen hayatımda eksikliğini hissettiğim tek bir şey bile yoktu. zor zamanlar geçirdim. Annem ve babam ben üç yaşındayken boşandılar, bu yüzden onları birlikte hatırlamıyorum. Kardeşlerim ve ben onların arasında gidip geldik. Annem evini kaybedince babamla yaşamaya başladık. Babam tekrar evlendiğinde ve yeni karısı uymaya alışık olmadığımız kurallar koyduğunda, annemle yaşamaya geri döndük. Rehabilitasyona girip çıkıyordu ve biz de büyükanne ve büyükbabamızla kalıyorduk.

Dört yıl içinde dört farklı liseye gittim. Küçük kardeşim Lincoln, liseden hemen sonra orduya katıldı ve o zamandan beri onu görmedik. Ağabeyim George o kadar şanslı değildi. Yanlış çevreye kapıldı, önce oxycontin sonra da eroin bağımlısı oldu. Onun değişimini izledim. Tatlı, küçük bir çocuktan bir hırsıza ve yalancıya dönüştü. Bir sonraki sefer benden ne çalacağını asla bilemezdim. Tüm değerli eşyalarımı, nakit paramı ya da mücevherlerimi kilitledim.

Babam bana vermişti. Bir şeyi bir gün bile unutsam, kaybolur ve bir daha asla göremezdim.

Gece dışarı çıkmaya başladı ve kahvaltıya kadar dönmüyordu. O sırada annemizle yaşıyorduk ve çok kavga ediyorduk.

"Bütün gece neredeydin?" Annem bağıırdı. "

temizlik yapıyordum!" George karşılık verirdi.

O haklıydı. Ona temiz kalmasını ve uyumasını söylemeye hakkı yoktu. O da bazen bütün gece dışarıda kalıyordu. Bir işte tutunamıyordu. Bir hafta garsonluk ya da kasiyerlik yapıyordu; ertesi hafta rafları dolduruyordu. Hatta birkaç ay boyunca havayollarında hosteslik yaptı, yabancı yerlere seyahatler yaptı ve havaalanından bize küçük hediyeler aldı. O zamanlar ayıktı.

İş yerinde içki içmeye başlar başlamaz kovuldu ve tekrar büyükanne ve büyükbabamızla yaşamaya başladık. Elimden geldiğince çabuk evden ayrıldım ve George'u annemle yalnız bıraktım. Sürekli kavga ediyorlardı ama ben daha fazla kalıp hakemlik yapamazdım. İçki ya da uyuşturucu kullanmayan tek kişi ben olduğum için akli başında olan tek kişi olmak çok yorucuydu.

Çok çalıştım ve iyi bir hemşirelik okuluna girdim. Aile olarak sahip olduğumuz para çoktan harcanmıştı. Bir restoranda işe girdim ve üniversite boyunca çalıştım. Burslar ve krediler vardı; kendimi özgür kılmak için ne yapmam gerekiyorsa yaptım. Üniversiteden sonra Nashville'e taşındım ve yatılı bir uyuşturucu tedavi merkezinde iş buldum. Dönüp dolaşıp aynı yere geliyordum.

Ailemden ya da kardeşlerimden nefret etmiyordum. Onlar için üzülüyordum. Hayat her yerde zordu ve insanlar sadece kaçmak istiyordu. Sorun, kullandıkları uyuşturucunun çözüm yerine sorun haline gelmesiydi. Diğer insanların şeytanlarıyla yüzleşmelerine ve her seferinde bir kişi olmak üzere ayıklıklarını geri kazanmalarına yardımcı olmak istedim. Sadece henüz kendi aileme yardım etmeye hazır değildim.

Hemşire olarak kazandığım parayla şehir merkezinde küçük şirin bir daire tutabildim. Yürüyerek gidebileceğim kafeler ve tiyatrolar vardı. Cuma geceleri lüks barlarda izleyebileceğim gruplar vardı.

tadına bakacak çok sayıda restoran vardı. Birlikte çalıştığım insanlardan birkaçıyla yakındım ve şehrin her yerinde arkadaşlar edinmiştim.

Bazı arkadaşlarım sıradan içicilerdi ama ben bir ya da iki biraya bile şüpheyile yaklaştırdım. Bunun ne kadar hızlı bir şekilde hayatı yok eden alışkanlıklara dönüşebileceğini görmüştüm. Bir gün eve dönüp annemi ve kardeşimi benimki gibi bir iyileşme programına sokmaya çalışabilirdim. Ama şimdilik, yabancılara yardım etmekten ve içkinin siren şarkısını hiç bilmeyen insanlarla en iyi hayatımı yaşamaktan memnundum.

Ayrıca, düşünmem gereken Evil vardı ve onun da etrafta dolaşacak bol miktarda negatif enerjisi vardı. Giyinmeden önce onu besler ve su kabını temizlerdim, yoksa kaosa neden olur ve gördüğü her şeyi devirirdi. Önlükler ve takunya takılar iş modasıydı ve bazı meslektaşlarım çizgi film karakterleri ya da kalpler ve yıldızlar almak için fazladan para harcarken, ben sade eski yeşille kaldım. Tüm iş arkadaşlarımı severdim, ancak bazıları benim sahip olduğum deneyime sahip değildi. Bazıları sevgi dolu evlerde büyümüştü ve hiç alkolik ya da bağımlı tanımamışlardı.

Çocuklar yüksek renkleri sevebilir, ancak hastalarımızın geleneksel hastane önlüklerinin zevkli nane rengiyle rahatlayacağını biliyordum. Kafanızın içinde bu kadar çok şey olup biterken, dışarıda nötr tonların olması güzel. Bu yüzden tedavi merkezi tarafından sağlanan önlükleri giydim ve saçımı topuz yaptım.

Bir arabam vardı ama çok sık kullanmazdım. Apartmanın bodrum katında kendine ayrılmış yerde yaşıyordu. Ara sıra arkadaşlarla gezmek için şehir dışına çıkmak ya da özellikle büyük bir market siparişini eve götürmek için kullanıyordum. Çoğu zaman her yere yürüyerek giderdim. İşe yürüyerek gidip gelebiliyordum ve yürüme mesafesinde beni meşgul edecek pek çok dükkan vardı.

Küçük beyaz spor ayakkabılarımı giyip, kahverengi çantamdan öğle yemeğimi alıp yola koyulduğumda güzel bir gün olacağına benzeyen güneş parlıyordu. Tedavi merkezine giden beş bloğu geçmem sadece on dakika sürdü. Westview Hastanesi'ne bağlıydık ama aynı binada değildik. Hastane birkaç blok boyunca uzanıyordu ve farklı bölümler farklı yerlerdeydi. Kanseri koğuşu caddenin hemen karşısındaydı ve genel kabul bölümü de

Bu. Yarı akıl hastanesi, yarı uyuşturucu ve alkol tedavi merkeziydik.

Gece vardiyasında işe alındım ama gündüz vardiyasına kadar çalıştım. Üniversitedeki uzmanlık alanım madde bağımlılığı danışmanlığı olduğu için sadece detoks hastalarını görüyordum. İki popülasyon ayrı tutuluyordu, ayrı girişleri ve ayrı personelleri vardı. Yine de tüm hemşireler bir kafeteryayı paylaşıyordu, bu yüzden kimin neden yaramazlık yaptığına dair pek çok dedikodu duydum. Elbette hasta bilgilerini paylaşmak yasa dışıydı, ancak bu insanların genel anlamda ortak işlerimizin çılgınlığı hakkında şikayet etmelerini engellemiyordu.

Merkeze vardığımda giriş masasındaki görevliye başımla selam verdim ve doğruca soyunma odasına yöneldim. Postacı çantamı bıraktım ve spor ayakkabılarımdan tüm personelin giydiği yumuşak beyaz Crocs'lara geçtim. Bunu yaptıktan sonra rozetimi taktım ve güne başlamak için yola koyuldum.

Ana ofiste tüm hemşirelerin o günkü görevlerini gösteren büyük bir beyaz tahta vardı. Her hemşirenin alabileceği, her hastayla ilgili bilgilerle güncellenmiş panolar da buna eklenmişti. Kendi panomu seçtim ve notlara dikkat ederek sayfaları çevirdim.

Bugün iki hastam taburcu ediliyordu. Her ikisi de korkunç bir şekilde gelmişlerdi ve şimdi hayatlarına yeniden başlamaya hazırdılar. Özellikle genç bir kadınla gurur duyuyordum, zor zamanlar geçirmiş ve fuhuştan tutuklanmış bir kreş çalışanıydı. Hapisten çıkma koşullarından biri de bir tedavi merkezine kaydolmasıydı. Üç haftadır buradaydı ve devletin zorunlu kıldığı yatılı kursu tamamlamıştı.

Ek destek alacağı bir rehabilitasyon merkezine taşınacaktı. Genelde arkadaşlığımı diğer hemşirelere saklardım ama bu durumda bir istisna yapmıştım. Belli ki çok çalışıyordu ve programımızdan yararlanmak zorunda kalmış olsa da, bunun onun için işe yaradığını görebiliyordum. İlk geldiğinde yemek yememiş ve uyumamıştı. Şimdi düzenli olarak günde yedi saat uyuyor ve kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği yiyordu. Kendi kendine yemek yapmayı öğrenmişti ve depresyonunu kontrol etmesine yardımcı olacak ilaçlar kullanıyordu. Onun iyileşeceğinden emindim.

ve o son "Yapabilirsin" konuşmasını yapmak için sabırsızlanıyordum.

O gün dışarı çıkan diğer kişi, endişeli ebeveynler tarafından kontrol edilen bir gençti. Kendisini en başta krize sokan aynı duruma geri dönüyordu. Başaracağından pek emin değildim. Bazen ayıklığın bir yaşam biçimi haline gelmesi için insanların birden fazla deneme yapması gerekir. Bu çocuğu bizimle işi bitmeden önce birkaç kez daha göreceğimizden şüpheleniyordum.

Hastalarımın çoğu öngörülebilir bir süre için burada kalıyordu ve ben sadece yatak kontrolleri yapıyor ve ilaç dağıtıyordum. Birkaç yeni gelen de vardı ve bu her zaman zordu. İnsanların en kötü hallerini görüyordum. Kimse bir rehabilitasyon kliniğine yatmak istemez. Yataklarımızdan birine düşmek için asla iyi bir yol yoktur.

Yeni gelenler genellikle çok fazla çalışma gerektiriyordu. Sadece temizlenmeleri ve tesise alınmaları gerekmiyordu, aynı zamanda tutacak bir ele ve ağlayacak bir omuza da ihtiyaçları vardı. Alkollüyen yaptıkları eylemler nedeniyle arkadaşlarını, sevdiklerini ve çocuklarını kaybeden kederli insanları teselli etmek için birçok saat harcadım. Kırılmış ve korkmuşlardı ve burası onların son umuduydu. Yeni gelenlerin her biriyle fazladan zaman geçirmeyi severdim ve programımı düzenlemek için bazı hızlı zihinsel notlar aldım.

"Bu gece *Alien Crypt 5* için hazır mısın?" En iyi arkadaşım Cindy, kendi görevlerini almak için tahtaya çıktı.

"Şu saçı olmayan adam mı?" diye sordum. "Vin

Diesel mi?" diye tahmin etti.

"Hayır."

"The Rock?"

"Hayır." Aktörü düşünemiyordum. "Bana gelecektir."

"Nefesimi tutmayacağım ama hayır, Ryan Reynolds'ın saçı var."

"Oh," diye güldüm.

"Ted ve ben gidiyoruz, belki Sharon da orada olur." "Ben de varım," dedim.

"Öğle yemeğın ne zaman?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim. "Birkaç yeni alımım var, yüzden biraz zaman alabilir."

"Tamam." Cindy omuz silkti. "Film bu akşam saat yedide Cinemaplex'te."

"Harika." Başımı salladım ve güne başlamak için ana ofisi çevreleyen sallanan kapıdan geçtim.

* * *

****Önizlemenin Sonu****

[Hikayeyi bugün buradan alın](#)

A NOTE FROM THE AUTHOR

Son kitabımı okumaya zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.

Umarım benim yazarken eğlendiğim kadar siz de hikâyemi okurken .

Biraz zaman ayırıp bu kitap için kısa bir yorum bırakırsanız benim için çok şey ifade etmiş olursunuz. Yorumlar, okuyucularımın gerçekten nasıl hissettiklerini anlamamı sağlıyor ve daha iyi olmak için gelişmemi sağlıyor.

Beni desteklediğiniz için minnettarım, çok teşekkür ederim.

- Natasha L. Black

BOOKS BY NATASHA L. BLACK

ALPHAbet Dağı'nın Adamları Serisi:

[A, Aiden içindir](#)

[B, Brett içindir](#)

[Carter'ın C'si](#)

[D, Deacon içindir](#)

[E, Everett içindir](#)

[F, Finn içindir](#)

[G, Gerry içindir](#)

[H, Hawk'ın I,](#)

[Ian'ın](#)

* * *

Kral Kardeşler Serisi:

[Yasak](#)

[Yasak](#)

[Dışı](#)

* * *

Rockford Falls Aşk Serisi:

[Ateşli Polis](#)

[Sahte Kocam](#)

[Oduncunun Dadısı](#)

[Aşık Olmandan](#)

[Nefret Ediyorum](#)

Komple kutu seti aşağıda:

[Rockford Falls Romance: Gizli Bebek Romantizm Koleksiyonu](#)

* * *

Anderson Kardeşler Serisi:

[İkinci Şans Bebek Tabu](#)

[Patron](#)

[En İyi Arkadaşının Kız](#)

[Kardeşi Patron](#)

[Baba](#)

[Evlilik Sözleşmesi](#)

Komple kutu seti aşağıda:

[Anderson Kardeşler: Gizli Bebek Romantizm Koleksiyonu](#)

* * *

Freeman Kardeşler Serisi:

[Milyoner Patron](#)

[Milyoner Milyoner](#)

[Milyoner Kahraman](#)

[Baba Aşık Milyoner](#)

[En İyi Arkadaş](#)

Komple kutu seti aşağıda:

[Freeman Kardeşler: Gizli Bir Bebek Romantizm Koleksiyonu](#)

* * *

Yasak Aşıklar Serisi:

[Milyarder Patron](#)

[Kardeşinin İyi Arkadaşıyla Çık En](#)

[Düşmanıma Olmak AşkAşık](#)

[Yasak](#)

[Hasarlı](#)

Komple kutu seti aşağıda:
[Yasak Aşıklar: Çağdaş Romantizm Koleksiyonu](#)

* * *

Gizli Babalar Serisi
[Onun Gizli Bebeği](#)
[CEO'nun Gizli Bebeği](#)
[Noel için Patronun Gizli Bebeği Babanın](#)
[Gizli Bebeği](#)
[Eski Sevgilimin Gizli](#)
[Bebeği Kötü ocuğun](#)
[Gizli Bebeği](#)

Komple kutu seti aşağıda:
[Gizli Babalar: Çağdaş Romantik Kutu Seti](#)

* * *

Alfa Erkek Koleksiyonu:
[Yasak Baba Kefareti](#)
[Onu Korumak](#)
[Gökyüzünü](#)
[Kurtarmak yı](#)
[Sasha'Korumak](#)

Komple kutu seti burada: [Erkekler Görev Başında](#)

* * *

Ters Harem/Mnage Koleksiyonu:
[ifte ifte](#)
[BelaKirli](#)
[Kabin](#)
[aylağı Eğitmek](#)

Burada [Roomies](#)

[kelepçelendim](#) Complete kutu setime:

Şanslı Bir Kız

* * *

Sahte Evlilik Koleksiyonu:

[Sen Benimmişsin Davran](#)

[Gibi Ben Seninmişim Gibi](#)

[Davran](#)

[Numara](#)

[Yapıyormuş](#)

[Gibi Yapalım](#)

Komple kutu seti burada: *Rol Yapmak*

* * *

Hoşunuza gidebilecek diğer hikayeler:

[Sana Dön Kardeşinin](#)

[En İyi Arkadaşı Yasak](#)

[Koruyucu Tatlı Dişi](#)

CONNECT WITH NATASHA L. BLACK

Natasha L. Black Amazon'un en çok satan 100 yazarından biridir. Gençliğinden beri hayal kuran ve fanteziler kuran Black'in yazma aşkı çok erken yaşlardan itibaren gelişmiştir. Veteriner hekim olarak 15 yıl çalıştıktan sonra, şimdi geçimini sağlamak için yazma tutkusunun peşinden gidiyor. Şu anda Dallas'ın kırsal bir bölgesinde güzel bir kır evinde ikamet ediyor ve okuyucularının arzularını yerine getirmek için buharlı romanlar yazıyor.

* * *

Benimle iletişime geçmek ister misiniz? Lütfen bana e-posta gönderin contact@natashablackpublishing.com

Aşağıdaki ikonlara tıklayarak beni [Bookbub](#), [Goodreads](#), [AMZN](#) ve [Facebook'ta](#) takip edin!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.